

UMBRA LUI CASEY
OLIVIA ȘI KEN HARPER

CAPITOLUL 1

-Uff, bine că s-a terminat. Gemând, Casey O'-Neil se lăsă să cadă pe bancheta din cămăruța de lângă salonul principal de recepții, își întinse picioarele pe un scaun -nu înainte de a-și fi descălțat pantofii-și-și mișcă degetele ușurată. Simțea furnicături de la glezne până la genunchi și, în sus, spre coate. Să-i ia naiba de pantofi, se gândea privindu-și îngrijorată degetele care o ardeau. De obicei purta mocasini, teniși sau sandale în barete. Pantofii incomozi, din piele, îi nenorociseră picioarele. Scoase acul din pălărie și, zâmbind ușurată, o aruncă în cealaltă parte a camerei. Nu-i plăcuse de la bun început, cu două luni în urmă, când i-o arătase sora sa.

Modelul îi subția și mai mult figura și așa destul de ascuțită, iar rozul-pal dădea buclelor șaten-deschis nuanțe de culoarea morcovului.

Ochii ei, de un verde-deschis de obicei blânzi o priveau cu dușmănie. Ar fi trebuit să se ridice și să o ia de acolo, dar nu avea nici un chef. La plecare, probabil, o va face uitată și, dacă Bridget o va întreba ce-a făcut cu ea i-ar preteza că i-o zburase vântul. Oricum, Bridget nu-și va aminti cum fusese vremea în ziua în care se măritase.

Casey își încrucișă picioarele, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Doar câteva minute, își propuse ea. Avea nevoie de puțină liniște înainte de a se alătura petrecerii pe care cealaltă soră a ei o organizase pentru cei prezenți la cununie.

Dar, mai întâi de toate, se gândi ea, trebuie să se repeadă neapărat până acasă și să-și schimbe rochia aceea insuportabilă, cu ceva lejer. Sora ei mai mare, Agnes, va face probabil apoplexie, când o va vedea la petrecere în blugi și tricou.

Tot corpul îi fu străbătut de o senzație ciudată și plăcută. Pleoapele i se îngreunară și-și dădu seama că nu va fi în stare să mai deschidă ochii, oricât ar fi încercat. I se făcuse somn...somn...somn.

Se trezi câteva ore mai târziu, odihnită și bine dispusă. Habar n-avea cât dormise dar puțin îi păsa. Poate Agnes nu i-o fi simțit lipsa, cu toate că nu apăruse deloc la petrecere. Se ridică de pe banchetă căutându-și pantofii. În momentul în care haina căzu pe jos, la picioarele ei, își dădu seama că în timpul somnului o învelise cineva. Se întrebă, încruntată, a cui o fi și cine o acoperise.

-Bine că n-ai sforăit.

Casey se întoarse brusc și privi în direcția din care auzise vocea malițioasă a bărbatului care se apropia agale, ștergând de praf pălăria pe care ea o azvârlise în cealaltă parte a camerei. Înalt, lat în umeri, cu alură de jucător de baseball, era tot ce distingea în întunericul care se lăsase în cameră. Nu-i vedea bine trăsăturile feței, în schimb, avea o voce plăcută, caldă, puțin nazală, probabil o reminiscență a accentului trăgănat al celor din Sud, de care se străduia să scape.

Curajoasă, Casey îi replică cu tupeu.

-Și dacă aș fi sforăit? Se aplecă și ridică haina, o scutură de praf și i-o întinse zâmbind conciliant.

-Cred că am fi anulat căsătoria, luna de miere la Veneția, am fi vândut locuința din Carmel, am fi renunțat la cei doi copii și la călătoria în jurul lumii după ce i-am fi expediat la colegiu. Își îmbrăcase între timp haina care-i făcea umerii îngrozitor de lați. Casey chicoti.

-Ești, probabil, unul din prietenii trăzniți ai cumnatului meu care te-a trimis să mă aduci pe sus la petrecere. Oftă. Constat, cu tristețe, că încă nu s-a terminat.

Așa speram.Străinul râse încet și întinse mâna stângă să ia pălăria,iar dreapta o duse în dreptul inimii.

-Îmi dau cuvântul că nimeni nu m-a trimis după tine.Și nu,nu sunt prietenul cumnatului tău.Zâmbi.Ai dinți uimitor de albi.Deși,dacă vei juca corect,el și cu mine am putea deveni cumnați.

Casey își luă pălăria și-l privi atent,întrebându-se de ce oare nu-i era teamă să stea singură cu o persoană complet necunoscută,mai ales că,mai mult ca sigur,nu era în apele lui.În ciuda faptului că se înseseră,că în cameră nu erau decât ei doi și că el,oricând,ar fi putut-o supune la cine știe ce,se simțea cât de poate de liniștită.Atunci,dacă nu ești unul din tipii ăia,cine ești?

-Michael Cooper.Tu?

-Casey.Casey O'Neil.

Nasol,spuse el în șoaptă și oftă.În privirea lui sfredelitoare apăru o umbră de regret.Lui Casey începu să i se facă frică.Părea destul de inofensiv,dar cuvântul acela o neliniștise.

-Cum adică? îl întrebă ea precaut,îngustându-și ochii și plimbându-și privirea peste silueta lui atrăgătoare.

-Pentru că,domnișoară O'Neil...eu sunt...

Nu știi nici ea de ce,dar,în acel moment,fu convinsă că avea în față un alt agent procedural.Reacționează cu o prezență de spirit pentru care însăși Sarah Bernhardt ar fi invidiat-o.Scoase un țipăt.

-Ah!își duse mâna la piept și se prăbuși pe banchetă cu un gest teatral, străduindu-se să pară că abia mai respiră.

-Ajutor! gemu,și-i întinse o mână care tremura,îl imploră.Te rog...

În cei trezeci de ani ai săi,Michael Cooper nu se mai simțise niciodată atât de neajutorat.Mirosea de la o poștă citațiile pentru neplata impozitelor,scandalurile conjugale și falsurile de documente compromițătoare,afacerile cu automobile, nave și containere.Pe cei care se eschivau îi găsea și în gaură de șarpe.Era cel mai grozav copoi din ținut.Dar niciodată nu urmase cursuri de prim-ajutor în caz de urgențe Cardiovasculare.Privind-o năucit pe Casey,începu să-și regrete ignoranța în acest domeniu.Își trecu,nervos,mâna prin părul negru,neluându-și privirea de la figura chinuită de durere.E prea tânără pentru a suferi un infarct,se gândi el,dar mai știi.Nimeni nu-l informase în legătură cu starea sănătății ei.Dădu din cap nemulțumit că acest amănunt îi scăpase.

Doamne,în ce hal arată!

-O să anunț pe cineva,îi promise,făcând un pas înapoi.Serviciul de urgență...

-Grăbește-te,spuse ea cu voce răgușită,lăsându-și brațul moale să atingă

podeaua. Te rog! adăugă în șoaptă, prefăcându-se. Alergând spre hol, Michael se căută de fise, rugându-se să găsească un telefon. Întâi voi anunța Serviciul de urgență, apoi Salvarea, se gândea el, aruncându-i o ultimă privire lui Casey care stătea întinsă pe banchetă.

Casey îl urmărise cu coada ochiului. Când nu-l mai văzu se ridică, își aranjă rochia și se încălță. Furioasă, își spuse că individul avea tupeu dacă încercase să-i dea citația chiar în ziua căsătoriei surorii ei. Străduindu-se să pășească normal părăsi în grabă clădirea. Afară, izbucni în râs, gândindu-se la agentul procedural și la omul care îl tocmise, Pablo Cadenas.

Putea număra pe degetele de la o mână și încă îi mai rămâneau, câte zile fusese măritată cu Pablo. Se lămurise rapid că nu de soție avea el nevoie și că pasul îl făcuse numai din nevoia stringentă de bani. Când aflase, chiar de la Casey, că ea, personal, nu avea nici un ban, nu-i venise să creadă. Familia O'Neil era înstărită, dar nici una din cele trei fete nu deținea mai mult de câteva mii de dolari. Pablo avea nevoie de o sumă imensă pentru a-și restaura vechiul castel din Spania și să petreacă pe Riviera, așa cum se obișnuise, cu pauze de câte două săptămâni sau mai mult, în vreun club de noapte frecventat de cartofori. Îi plăcea compania „persoanelor încântătoare”.

Puse ochii pe Casey, luând-o drept o fată docilă, dispusă să rămână în Spania sub papucul soacrei, timp în care el să colinde stațiunile.

Casey își îndreptă gândurile în altă parte și porni grăbită de-a lungul străzii pustii și întunecoase. Era o seară obișnuită de martie, în Seattle: friguroasă, înnorată și cu semne certe de ninsoare, i-ar fi prins bine acum o haină călduroasă, dar atunci când părăsise salonul de recepții nu prevăzuse că va umbla pe străzi. Începu să alerge ca să se încălzească dar arăta caraghios în rochie lungă și pe tocuri înalte. Se îndreptă spre centru, unde avu norocul să prindă un taxi. Șoferul o anunță că se retrăgea la garaj și se lăsă rugat până să accepte să o ducă acasă, la părinți, înainte de a se face târziu. În timp ce îi plătea cursa, Casey se gândea că bacșișul promis, de zece dolari, făcuse minuni.

De pe terasa de la etajul al doilea a casei familiei O'Neil, Casey avea o minunată panoramă a orașului. Se aplecă peste balustradă și privi în grădina bine îngrijită și la arborii bonsai pe care, grădinarul pe care îl aveau de treizeci de ani, îi plantase în așa fel, încât să reziste vântului care bătea dinspre nord-vest. O alee circulară, pavată nu pietre de râu, culese chiar de mama ei, strălucea udă în lumina soarelui care, în sfârșit, topise zăpada căzută cu o noapte în urmă. Casey trase adânc și cu plăcere în piept aerul rece, ridică brațele deasupra capului și zâmbi. Se

ridică pe vârfuri apoi se aplecă și-și atinse degetele de la picioare, repetând mișcarea de nouă ori se întrecuse pe sine executând acest exercițiu istovitor de gimnastică aerobică, ținând cont că, eu singură recunoaștea, era o leneșă și anti-sportivă. Când se întoarse în dormitor ridică de la picioarele patului rochia pe care o îmbrăcase la nunta surorii sale, ca domnișoară de onoare semăna cu un pământ de bumbac roz. Nu se simțite deloc bine îmbrăcată așa, deoarece culoarea contrasta oribil cu tenul său. N-ar mai purta în vecii-vecilor o asemenea rochie și nici nu și-ar mai cumpăra una la fel vreodată. Acum îi plăcea și mai puțin pentru că îi amintea de Michael Cooper.

Ce rușine că un tip atât de drăguț se pretează să fie un nenorocit de agent procedural, își spuse ea oftând, dusă pe gânduri.

Se întreabă cum s-o fi descurcat Cooper cu serviciul de urgență. Se amuză imaginându-și câte explicații trebuise să le dea acesta, pentru că îi chemase să salveze o femeie care suferise un infarct dar care, între timp, dispăruse.

-O să-i fie învățătură de minte dacă va ajunge după gratii pentru inducere în eroare. Zâmbi răutăcios, satisfăcută.

Agenții procedurali o scoteau din sărite. Știa că aceștia nu se implică emoțional în cazurile în speță dar cei care de opt luni o șicanau permanent se întrebau, oare, vreodată, de ce Pablo se ambiționa s-o târască prin tribunale?

În ciuda efortului de a nu se mai gândi la asta, își arcui buzele, frumos conturate, într-un surâs amar, amintindu-și cât de credulă fusese atunci când își imaginase că odată cu divorțul sfârșise definitiv cu Pablo Cadenas. Două luni mai târziu, fusese trezită la realitate de cel care se dăduse drept reporter și îi tulburase liniștea înmânându-i citația.

-Ce e asta? îl întrebase ea pe bărbatul înalt, cu părul roșcat, care îi spusese că dorește să-i ia un interviu în legătură cu munca pe care o desfășura în sprijinul orbilor.

-O citație, domnișoară O'Neil. Tonul pe care pronunțase aceste cuvinte, lipsit de expresivitate îi sugera lui Casey vocea robotului telefonic.

Disperată, ceruse ajutorul tatălui său. Jarod O'Neil îi dăduse o altă lovitură când o anunțase ca va trebui să apară în fața juraților ca să răspundă calomniilor lui Pablo, calomniile care îi confereau acestuia credibilitate în interiorul și în afara tribunalului.

Slavă Domnului că, datorită unor intervenții venite de undeva de sus-îi plăcea ei să creadă-data înfățișării fusese amânată peste zece săptămâni, anulând astfel citația. Avocații tatălui său o asiguraseră că hărțuiala va continua.

Fiind o fire descărcăreață și nemaisuportând aerul irespirabil al mizeriei care se

chema procesul O'Neil-Cadenas,își propuse ca nimeni de atunci încolo să nu mai aibă îndrăzneala să o șicaneze.

-Casey,telefonul!Vocea mamei răzbătea până la dulapul în care intrase să-și caute ceva cu care să se îmbrace.

-Vin imediat,strigă Casey.Scoase o fustă verde-închis,care se petrecea în jurul taliei și o bluză tricotată asortată și le trase repede pe ea; își luă pantofii în mână și coborî în fugă scările,întrebându-se cine oare o căuta la ora aceea atât de matinală.Aplecându-se peste masa unde se afla telefonul,se încălță,apoi luă receptorul.

-Casey.

-Mă bucur că ai supraviețuit infarctului din noaptea trecută,auzi ea o voce gravă și arogantă.O fi fost din cauza mâncării.Casey se strâmbă încrețindu-și nasul.

-Sau a ceea ce am văzut,remarcă ea sarcastic.Distanța îi dădea un sentiment de siguranță,asa că se hotărî să-și bată puțin joc de el.Apropo,s-a mai întâmpilat ceva interesant după ce ne-am despărțit? Și-l imaginează ridicat de poliție,bătut, urlând de durere.Michael îi risipi clipa de euforie recunoscând că nu chemase pe nimeni să o salveze.

-N-am găsit nici un telefon,mărturisi el,fără jenă,cu o voce fals amuzată,asa că m-am întors să văd dacă îți pot fi cu ceva de folos și am rămas surprins când am descoperit că mi-ai dat plasă și ai fugit.De ce te încăpățânezi și nu vrei să primești citația,O'Neil? continuă el,tărăgânând cuvintele,încercând să o înduplece.Hai să lăsăm ce-a fost și să ajungem la o înțelegere.

-Și anume?Nu voia să recunoască,dar bărbatul acesta o intriga.Avea un umor aproape macabru care o amuza,una din calitățile pe care le aprecia la un bărbat.

-Noi doi,în luna de miere,la Veneția.

-Nu pari a fi o partidă prea grozavă.Ești inconsecventă și puțin cam zănică pentru o mamă devotată.Nu arăți chiar ca o hoată dar tot nu te-aș lăsa singură în casa aia mare din Carmel.În schimb,ești al naibii de sexy O'Neil,asa că ar fi nemaipomenit dacă am petrece împreună luna du miere.Lui Casey îi veni să râdă dar se abținu.

-Mi se rupe sufletul că trebuie să te dezamănesc,îi mărturisi ea decepționată,pe un ton dulceag,apoi se prefăcu că oftează.Să-ți spun ceva,Cooper.Du-te și spune-i că nu m-ai găsit sau,mai bine,că am murit,apoi lasă-te de meseria asta.Te disprețuiesc pentru ceea ce faci.După asta,îl tachină ea,ne putem petrece luna de miere la Veneția sau oriunde în altă parte.

-Știi că nu pot face asta,Casey,spuse el cu o voce îngrozitor de calmă,apoi oftă adânc.Deci,nu va exista nici o lună de miere,nu-i așa?

Casey făcu o grimasă simțindu-l din nou că se amuză.

-Și eu, care abia așteptam, Michael, iubitul, îi răspunse ea, torcând ca o pisică. Îmi pare rău că ești atât de încăpățânat, Cooper. Am fi putut stabili o legătură fără obligații, cu adevărat minunată dar, după cum vezi, meseria ta ne împiedică să fim împreună. Așeză cu grijă receptorul pe masă. În timp ce se îndepărta îl auzi spunând că viața ar fi mai frumoasă pentru amândoi dacă l-ar lăsa să-i dea citația. N-avea decât să creadă că o reținuse suficient de mult și că ea se lipsește de citațiile lui, se gândea alergând în sus pe scări spre camera sa. Atât de mult fusese hărțuită de agenții procedurali încât, de acum, știa cum să procedeze. Putea să le anticipeze mișcările atunci când erau pe urmele ei și îi era ușor să le scape printre degete. Păcat că Michael Cooper este agent procedural, se adresă ea imaginii reflectată în oglindă și începu să se machieze cu măiestrie. Până când slugoiul va găsi casa ea va fi departe și va arăta puțin altfel decât, poate, o descrisese Cooper.

Își strânse părul lung până la umeri și își puse o perucă blondă. Pentru a fi mai sigură își mai prinse niște agrafe și se legă cu o bendiță. Ultimul retuș, o pereche de ochelari cu lentile rotunde, imense.

Aproape de ușă auzi soneria. Un moment rămase încremenită, simțind că se sufocă de frică. Ce se va întâmpla dacă va fi recunoscută? Dacă Cooper o descrisese atât de bine încât până și un străin ar fi descoperit că se deghizase? Și, dacă ar fi fost recunoscută, cum ar putea scăpa de cel aflat, acum, dincolo de ușă?

Presupunând că cel care sunase era complicele lui Cooper și rugându-se din suflet să nu-i descopere șmecheria, Casey deschise ușa.

-Da? întrebă ea politicoasă cu voce melodioasă. Îl studie pe străin, mulțumită că nu se mai văzuseră până atunci și că în mână nu avea nici urmă de citație.

-Casey O'Neil? Privirea piezișă și vioaie o studia dar în ochii de culoarea ciocolatei nu văzu nici un semn că ar recunoaște-o.

Nu avea mutră de agent procedural, dar știa cum o cheamă, ceea ce era un semnal de alarmă. Casey întoarse capul și strigă peste umăr.

-Hei, Casey, te caută un tip! Scuzați-mă, îi zise ea bărbatului și se strecură, în grabă, pe lângă el. Era în stradă dar nu-și dăduse seama că fusese atrasă într-o cursă și încolțită din spate de cel care sunase la ușă, și din față de Michael Cooper care se îndrepta spre ea zâmbind victorios. Lui Casey îi venea să plângă de supărare.

-Lasă glumele, Casey, o rugă Michael cu voce obosită. Mi-am pierdut toată noaptea căutându-te și am mai și așteptat să te trezești ca să-ți pot telefona.

Știi,nu voiam să te scol cu noaptea în cap.Ținând cont că m-am purtat atât de grijuliu cu tine,fă-mi și tu o favoare și îndură-te să te dai bătută.

I-ar fi spus ea că în dimineața aceea sentimentul de compasiune nu era punctul ei forte,dar n-avea chef de glume cu încăpățânatul ăsta afurisit,în nici un caz,câtă vreme era în dezavantaj.

-Cât de nepoliticos poți fi! îl mustră printre dinți.Doi contră unul,nu-i deloc cinstit,Cooper.

-Cinstit! zbieră el.Uite cine vorbește despre cinste!

Casey privi în jur cuprinsă de panică.Fusese prinsă în capcană.Era convinsă că bărbatul din prag nu o va lăsa să intre în casă,iar Cooper,indiferent cât de obosit era,ar alerga-o până ar prinde-o.Ce bărbat lipsit de scrupule!

-Bine,Cooper,spuse ea resemnată.Sigur,ai dreptate.M-ai păcălit,asa că nu-mi rămâne decât să capitulez.Așa voi face,dar mai întâi,răspunde-mi la o întrebare.

De ce faci chestia asta? De ce te-ai înhăitat cu mizerabilul ăla care vrea să trăiască pe picior mare din banii câștigați cu sacrificii de părinții mei și la care nu are nici un drept? Trase aer în piept și continuă cu voce tristă. Asta a dorit tot timpul Pablo Cadenas de la mine.Își arcui buzele de culoarea coralului într-un gest care exprima decepție.Singurul lucru pe care întotdeauna și-l dorise era un bărbat care să o iubească.Trista experiență prin care trecuse îi dovedise că acela nu fusese omul potrivit.Michael bătu în retragere.De obicei,încerc să nu mă amestec în afacerile celor de care mă ocup,îi declară el pe un ton rece.Ce este între tine și Cadenas,vă privește.Pe mine mă interesează să-ți dau hârtia asta.Se scotoci în buzunarul hainei bleumarin și scoase o foaie de hârtie împăturită pe care ea ar fi putut-o recunoșate de la o poștă.Nu o iau,își spuse Casey hotărâtă.Ar fi însemnat că se lasă-învinsă,ceea ce nu accepta,atâta timp cât avea putere să alerge și cât mai avea câțiva ași în mânecă.

-Oh,Michael,gemu ea,apropiindu-se de el cu capul în jos.Rugându-se din suflet să-i reușească șmecheria,ultima ei șansă,se aruncă la pieptul lui.Trăgându-și nasul își frecă obrazul de cămașa lui bleu.

-Baiata fetiță.O compătimea dar asta nu-l împiedica să-și facă datoria.Îi dădu chitanța.Casey nu se împotrivi.Se lipi de el simulând hohote de plâns dar,în gând,făcea eforturi să născocască ceva care să stârnească simpatia acestui tip încăpățânat care,totuși,avea o inimă bună.

Michael se crispa..Nu-i plăceau deloc femeile care plâng,mai ales aceasta,dar din motive nu tocmai cucernice.

-Uite ce e,Casey.Am să încerc să te ajut.Numai Dumnezeu știe de ce îmi ești simpatică.Îți promit că am să te ajut.O îmbrățișă șovăitor și Casey rămase la

pieptul lui,prefăcându-se că plânge în hohote.Nu știu cum vom proceda,dar mă gândesc eu la ceva.Acum,nu mai plânge.Nu e sfârșitul lumii.Dacă-i spui judecătorului exact întreaga situație,sunt convins că-ți va da câștig de cauză.Știa că minte,dar suna frumos.Casey nici nu se gândea să nu câștige,dar era hotărâtă să nu se lase târâtă prin tribunale pentru acuzații false.

-Cred că ai dreptate,șopti ea.

-Nu vrei o ceașcă de cafea sau altceva? Privi neputincios capul blond lipit de pieptul său.Preferam să ai părul roșu,O'Neil.Ce mai conta!

-Aș bea o ceașcă,îi mărturisi ea și se dădu un pas înapoi,dar nu înainte de a-i îndesa în buzunar bucata de hârîte.Îți mulțumesc pentru ajutor,Cooper.Își trase nasul cu zgomot.Cu capul în jos mai făcu un pas înapoi și încă unul,apoi se răsuci și o luă la fugă.

-Casey! Casey! n-are nici un rost să fugi.Mai bine te-ai întoarce!

Tonul iritat,de comadă,îi sugeră plăcerea cu care ar fi târât-o la închisoare dacă ar fi prins-o.Se grăbi să mărească cât mai mult distanța,eventual să prindă un taxi sau autobuzul.Ecoul cuvintelor „Joci necinsitit,Casey” o însoți până dădu colțul.Începu să râdă.Cine vorbește de etică,un agent procedural!

Pe mijlocul trotuarului câteva fetițe săreau coarde.Casey intră în joc apoi se îndreptă binedispusă și calmă spre stația de autobuz,hotărâtă să-l ia pe primul care mergea spre Northgate.Câteva ore va avea timp să se gândească în liniște la perioada în care,cu buzunarele aproape goale,se uita cu jind în vitrinele magazinelor.

Se așeză lângă o fetiță de vreo doisprezece ani.Cu peruca aceea blondă păreau aproape de aceeași vârstă.Necunoscutul se urcă în autobuz,o privi în treacăt mutându-și privirea în altă parte,căutând,parcă,pe cineva anume.

Pe mine,se gândea Casey.Buzele îi tremurau într-un zâmbet trist.Câți oameni o avea Cooper în subordinea sa? Aștia se schimbau tot timpul,blestemându-i,pe ea și pe Pablo,pentru banii pierduți pe care nu-i mai recuperau niciodată.Până acum nu acționaseră în grup.Își aplecă umerii cu o mișcare inconștientă: Era convinsă că putea trage pe sfoară unul sau doi deodată,dar ce va face când se va confrunta cu o întreagă armată? Ordinul era ordin chiar și pentru ea,care se jucase de-a v-ați ascunselea cu ei.Aglomerarea din autobuz avea asupra ei un efect ciudat.Își lăsă capul pe spate și închise ochii.Aproape imediat îi apăru în minte imaginea clară a figurii lui Michael Cooper.Figura lui era mai mult interesantă decât frumoasă,osoasă,cu trăsături ascuțite și bronzată.Bănuî că petrece mult timp în aer liber.Vânând,probabil,femei lipisite de ajutor,își spuse în sinea sa compătîmindu-se,lucru care nu-i stătea în fire.Era înalt de cel puțin un metru și

optzeci și cinci de centimetri, bine legat, cu părul castaniu-închis, ceva mai lung. Îl purta dat pe spate, cu cărare pe partea stângă. Ochi mari, căprui erau umbriți de gene lungi, întoarse, o nuanță mai deschise decât sprâncenele negre.

Se îmbrăca elegant, trebuia să recunoască, amintindu-și-l cum arăta nu numai în dimineața aceea dar și la petrecere. Era clar că dorise să facă Impresie.

Naiba să-l ia! Ce-i trebuia lui să fie atât de conștiincios în meserie?

Lumea se pregătea să coboare. Casey se apropie de ușă înainte ca autobuzul să oprească în stație. Coborî prima. Dacă bărbatul care, probabil, urmărea pe cineva, era unul din complicii lui Cooper, va trebui să o fugărească ca un prepelicar. Aruncă o privire în spate spre călătorii care ooborau din autobuz, apoi se îndepărtă cu pași hotărâți. Ar fi trebuit să se furișeze și să facă drumul întors cu autobuzul dacă voia să scape de urmăritor.

Cincisprezece minute mai târziu era instalată, siguranță, în mașina unui prieten.

-Slavă Domnului că te-am întâlnit, Eric, spusese ea, uitându-se peste umăr, din obișnuință. Nu știu cum am putut fi atât de neatentă și să iau autobuzul în direcție greșită.

-Probabil ești obosită din cauza agitației cu nunta, spusese acesta zâmbind, întorcându-se puțin spre ea. Scuză-mă că a trebuit să te așezi în spate, dar nu mă așteptam să iau pasageri, așa că mi-am pus bagajele pe bancheta din față.

Casey îl asigură că se simțea foarte bine acolo unde se așezase.

-Mai ales că, în eventualitatea în care Anita ne-ar vedea împreună, e mai bine ca eu să stau în spate și lucrurile tale în față, îl tachina ea.

-Să știi că ai dreptate. Eric râse cu poftă. Și-ar ieși din sărite înainte de a apuca să-i spun că aveam de gând să te conduc acasă. E geloasă până și pe urâtele care se uită la mine...

-Te iubește foarte mult, îl întrerupse Casey. Eric, nu mă duc acasă.

-Nu? O privi prin oglinda retrovizoare.

-Nu. Mă duci la Bridget și Gray? Trebuie să le ud florile.

-Perfect. Oricum, mi-e mai aproape. Fericită că în casa surorii și cumnatului ei se va simți în siguranță, se lăsă pe spate să se relaxeze.

CAPITOLUL 2

Casey găsi cheia pe care Gary o ținea ascunsă sub covorașul din hol, descuie și intră în apartament. Moartă de sete se repezi în bucătărie. Deschise o sticlă cu bere și se duse să o bea în camera de zi. Se ghemui lângă fereastră, pe canapeaua din catifea în dungi maron-cafenii. Se concentra numai asupra panoramei orașului Seattle. Terminase berea și se simțea mai bine. Se gândi că ar trebui să-i

telefoneze mamei saie,deși la vârsta ei nu mai era obligată să dea socoteală de ceea ce face,dar aceasta mereu își făcea probleme.

O sună și îi spuse că este la Bridget.

-Vreau să fac puțină ordine ca atunci când se va întoarce din luna de miere să nu mai aibă o grijă în plus.Nu că le-ar fi stat lor gândul la asta când s-ar fi întors,se gândi ea.

-Am crezut că Gary s-a ocupat de asta înainte de plecare.Casey o simți puțin nervoasă și zâmbi.

-E foarte curat dar s-a așezat praful.

-Bine.Vii la cină?

-Ajung la timp ca să-ți dau o mână de ajutor,promise ea.De parcă ar mai fi avut unde să se ducă în altă parte!

Închise telefonul și luă din bucătărie o cârpă de praf.S-ar fi simțit vinovată dacă n-ar fi făcut-o,deși mama n-ar fi aflat niciodată dacă a șters sau nu praful.

Își aminti frânturi de cântece din copilărie și începu să le fredoneze.Până se vor întoarce ei,praful se va depune din nou și vor avea ceva treabă de făcut.

Se făcuse aproape unu când își dădu seama că nu mâncase nimic,nici de dimineață și nici la prânz.Tocmai inspecta frigiderul lui Gary când auzi telefonul în camera alăturată.Închise ușa frigiderului și se repezi să răspundă bănuind că era mama ei.

-Bună,mami,spuse ea pe un ton afectuos.

-Dacă vocea mea seamănă cu a mamei tale,m-am nenorocit,o tachină Michael Cooper.

-Ce ghinion!oftă Casey.Cum ai dat de mine! Nu,nu-mi spune.Ai sunat acasă,i-ai îndrugat ceva mamei și ea,credulă,ți-a spus unde mă aflu.Cu receptorul în mână se apropie de fereastră și se uită în stradă.Chiar să-l fi crezut maică-sa? De la ea să fi aflat Cooper adresa?Casey își miji ochii căutând cu privirea cabina telefonică.Avea sentimentul fatalității că cel care o chinuia se afla,undeva,în stradă.

-Dacă ai avea puțină răbdare,O'Neil,ți-aș spune că trucul nu ți-a reușit.Ți-am dat citația în prezența unui martor,așa că nu poți nega că ai primit-o,încăpățânat-o!

Casey își mușcă buza.Scruta strada dar nu îl zărea.

-Dovedește-o,Cooper.Acesta rămase fără replică și Casey răsuflă ușurată.Avea ea o presimțire că nu exista nici un martor.

-Nu-ți poți susține declarația,nu-i așa Cooper? îl luă ea peste picior.Închise ochii încercând să-și aducă aminte figura bărbatului care îi sunase la ușă.Bănuia că era unul din acoliții lui dar acum era convinsă că nu.Aleluia!

Michael oftă,recunoscând de bună voie că nu putuse să corupe martorul.

-De fapt,îi mărturisi el,bărbatul nu era decât un vagabond care urmărea să pună mâna pe cei zece dolari promiși dacă o va face să iasă din casă.

-Deci,o luăm de la capăt,nu? jubilă Casey.

-Nu tocmai,răspunse el tăios,auzindu-i tonul infatuat.Eu ți-am dat-o și la tribunal pe mine mă vor crede.

-Vrei să insinuezi că pe mine nu? ripostă Casey și adăugă,înfruntându-l cu impertinență: Rămâne de văzut,Cooper.

În locul tău n-aș fi atât de sigură din moment ne îți vor emite un mandat de arestare.Domnișoară Știe-Tot,rolul meu a luat sfârșit,de acum încolo,tribunalul se va ocupa de tine.O clipă,Casey simți că se prăbușește,învinsă,umilită și cumplit de singură.Apoi fața i se luminează.Își îndreaptă umerii,bărbia mică împunse aerul și se ridică în picioare.

-Atunci,de ce m-ai sunat,Cooper? Să te bucuri de nenorocirea mea?

-Nu.Vreau să-ți ofer sprijinul meu,pe care sper să-l accepti.Părea atât de sincer încât Casey era gata-gata să-l creadă.

-Generozitatea ta,pur și simplu mă copleșește,îi declară ea,cinic.Dacă ar fi fost așa nu i-ar fi dat citația.Nu mai avea nici o speranță.

-Când trebuie să mă prezint și unde?Se felicita pentru calmul pe care reușea să-l afișeze.Cel mai mult regreta că se ascunsese atâta vreme fără nici un folos.Câtă risipă de energie,se gândi cu părere de rău.

-Șaisprezece aprilie,la Los Angeles.Casey dădu din cap fără să mai zică nimic.

Privea pe fereastră cu ochii înotându-i în lacrimi.Pierduse bătălia.Principalul motiv pentru care se ambiționase să se tot ascundă era acela că știuse de la început că va pierde procesul.Îi agresase pe Pablo,era supărată,dar problemele ei nu dorea să le discute cu străinii.

-Casey? Casey,plângi? O auzea cum își trage nasul.

-Nu e treaba ta! se răsti ea.Parcă ghicind că avea să-i trântescă telefonul în nas, o sfătui să nu-l închidă până nu-i spune unde o putea găsi.Dorea să vină să o liniștească.Casey privi telefonul încruntată și se smiorcăi.

-De ce vrei să faci asta?

-Pentru că ești tristă și mă simt vinovat.Avea vocea caldă ca o șoaptă,ceea ce o îndemnă să creadă că era sincer.Și,pentru că,oftă el prelung,să fiu al naibii dacă nu-ți dau dreptate,O'Neil.

Fiindcă,probabil,încă nu ți-ai treminat misiunea,se gândea Casey,suspicioasă.La orizontul întunecat se zărea o nouă speranță.

-Nu vreau să vii aici,Cooper.Își trase din nou nasul cu zgomot.

De fapt,nu vreau să te mai văd vreodată.Închise încet telefonul și se duse la fereastră să se uite în stradă.

Era pe undeva,pe acolo.Era la fel de sigură de asta,pe cât era de sigură că el nu se va lăsa până nu o va fotografia cu citația în mână.Zâmbi ironic.Nu avea nici un martor pentru a-și susține mărturia,așa că era inutil să declare că îi dăduse citația.Deci,asta însemna pentru el să vină ca să o „consoleze”.

-Aș fi în stare să-l cred că e sincer,bombăni ea lipindu-și fruntea de geamul rece. Telefonul sună din nou și,deși intuiția îi spunea că era tot Michael,răspunse; O aborda direct.

-Casey,hai să cădem la învoială.Până nu-ți dau citația nu te las în pace.Execut un ordin...

-Și vrei să-ți spun unde sunt ca să-l duc îla ndeplinire,nu? Casey râse ironic. Ce,crezi că sunt proastă,domnule Cooper.Își recăpătase nesperat de repede siguranța de sine.

-Ești tu cam trăznită dar,în nici un caz,proastă.Ești drăguță,atrăgătoare și,îți spun sincer,îmi placi.Izbucni în răs.Ciudat,nu,ca un agent procedural să-și ofere serviciile pârâtului.Vorbesc sincer,Casey,vreau să te ajut.

-Ca ce chestie?În receptor se auzi un oftat prelung și apoi vocea lui gravă.

-Mă simt răspunzător,Casey.Puse jos receptorul.Cu cât îl ține mai mult la distanță,cu atât mai greu va reuși să-i dea citația! își strânse buzele înjurându-l în gând pe Michael Cooper și pe toți cei de teapa lui,capabili de orice pentru a-și atinge scopul și care nu țineau cont de cei cărora le făceau rău.

Ridică receptorul și sună acasă pentru a-și anunța mama că nu va apărea la cină și să o instruiască să nu spună nimănui unde se află,mai ales unui anume Michael Cooper.Bănuia că acesta nu se va preta la cine știe ce tertipuri pentru a afla adresa.Rachel O'Neil era ultima ei speranța.Numărul de telefon al lui Gary era la secret și dacă Michael nu cunoștea numele abonatului,de la societatea de telefoane nu l-ar fi aflat în veci.

-De ce,dragă? o întrebă Rachel circumspectă.

-Pentru că,dragă,trebuie să mă gândesc și dacă m-aș trezi cu el pe cap,ar fi ultimul lucru pe care l-aș face.Nu-i plăcea s-o mintă dar nici nu-i putea explica de ce îl evita.Mama ei s-ar fi îngrijorat și mai mult.

Următoarea mișcare fu aceea de a-și rezerva prin agenție un bilet de avion chiar pentru seara aceea.

Razele soarelui se strecurau prin crăpătura draperiilor de un galben-deschis încălzindu-i fața somnoroasă,îmbiind-o să se trezească și să se bucure de ziua

care abia mijise.Căscă cu poftă,renunțând la visul plăcut și deschise ochii.
Era acasă.Își plimbă privirea prin dormitorul micuț dar elegant mobilat și zâmbi.Acasă.Ce bine e acasă.Aruncând la o parte cearceaful se dădu jos din pat,își luă papucii și se duse direct la fereastră să tragă draperiile.

Vremea era splendidă.Nu ca în Seattle.Evident că de pe terasa casei tatălui ei nu putea privi direct Oceanul Pacific.De aici,din căsuța ei de pe malul oceanului era cu adevărat o plăcere să poți admira oceanul agitat.Odată,chiar reușise să pândească balenele săltând deasupra valurilor.Adesea erau vizitați de foci care erau mult mai îndrăznețe decât balenele.Veneau mult mai aproape de țărm și chiar le fotografiase.

Bărbatul care se plimba pe țărm i-l aduse în minte pe Michael Cooper.Ce păcat că nu l-a cunoscut în împrejurări mai plăcute.Poate,chiar l-ar fi simpatizat.

Își pregăti o cafea tare și se gândi să mănânce ceva dar,până la urmă o bău doar cu o felie de pâine,timp în care citi corespondența sosită cât timp fusese plecată la Seattle.

Nimic interesant.Își puse niște blugi decolorați și un tricou jerpelit,tenișii vechi și se pieptănă în grabă așezându-și pe cap o șapcă din piele.

Câteva clipe mai târziu era pe plajă și trăgea în piept aerul sărat al oceanului,lăsându-și părul liber să fie răvășit de briză.Simțea umezeala nisipului care scârțâia sub tălpile tocite ale tenișilor.Era magnific.

Casey petrecu toată ziua pe plajă.Într-un târziu se hotărî să plece spre casă.

Tenișii musteau de apă,pantalonii și-i suflecaser până la genunchi,pierduse șapca,părul îi era ud și încâlcit.

Urcând obosită poteca,gândul o purta la petrecerea din seara trecută de la care lipsise din cauza lui Michael Cooper.Și cât așteptase să-și întâlnească vechii colegi de școală!

Ghinionul meu,oftă cu părere de rău.Spera ca într-o zi el se va afla pe urmele cuiva care îl va „îndupleca” să-și schimbe meseria.Sper să fiu martor ocular la eveniment,își făgădui ea îmbufnată.Atunci să vezi spectacol!

Cu ochii la tenișii murdari de nisip Casey nu-l văzu pe bărbatul sprijinit de ușa casei până când nu dădu nas în nas cu el.

-Tu,șopti ea.Într-o clipă,furia luă locul șocului,aprinzându-i scânteii în ochii măriți de uimire.Ce cauți aici?El își ridică sprâncenele exagerând expresia de surprindere.

-Te căutam,evident.Văzându-i chipul înfuriat,Michael zâmbi larg.În Seattle te-am pierdut.Știi,n-ai rezolvat nimic părăsindu-ți părinții atât de precipitat.Dădu din cap.Oricum,te-aș fi lăsat să-ți ieși rămas-bun de la ei și ți-aș fi dat chiar un

avans,râse el cu o voce caldă și vibrantă.Mai ales că întotdeauna știu unde te pot găsi.

-Câtă prespicacitate,se răsti ea nervoasă.De ce-ți pierzi,timpul,Cooper? Mi-ai mai dat odată citația aia în Seattle.De ce ai mai venit până aici? Vorbind, deschise ușa,imaginându-și cum i-o va trânti în nas,dar el o prinsese deja de talie.Casey se răsuci și-l privi printre gene calm și distant.

-Ce mai vrei de la mine?

-Lasă-mă să intru,Casey.Poate,chiar,îmi oferi o ceașcă cu cafea.Părinții tăi ți-au lăudat ospitalitatea și mi-au spus cât ești de amabilă și de binevoitoare.Nu încerca să-mi dovedești că se înșeală.Vocea lui amuzată o irită și mai mult și bodogănindu-l printre dinți împinse ușa cu piciorul și îl invită făcând un semn cu capul.El închise ușa.

-Fiindcă tot ești atât de descurcăreț fă-ți singur cafeaua.Eu mă duc să mă schimb de lucrurile astea ude.Se întoarse și intră în dormitor.

Aurind pași în spate,Casey trase aer în piept ca să-și calmeze emoția,apoi se răsuci și se trezi cu Michael care zâmbea în prag.El închise ușa și se sprijini de ea.

-Nu-mi amintesc să te fi invitat în dormitor.

Zâmbetul larg îi arcuia buzele senzuale și îi scotea în evidență ridurile subțiri de la colțul ochilor.

-Nu,nu m-ai invitat dar,din moment ce reușești atât de bine să te fofilezi,cel mai indicat este,totuși,să te supraveghez cât timp te îmbraci.Uite ce e, încăpățânat, părerea mea este că singura modalitate de a sfârși cu bine ce ai început este să te iau de mână și să te duc la tribunal,așa că m-am autodesemnat paznicul tău până pe șaisprezece aprilie.Se simte nevoia.Hohoti încet.

Casey se simțea exact ca un animal în cușcă și nu-i păsa de surâsul lui arogant, căutând cu coada ochiului o posibilitate de a evada.Nu vedea niciuna.

Timp.Trebuia să câștige timp.

-A rămas mai puțin de o lună,reflectă ea cu voce tare.Nu mă poți supraveghea tot timpul Cooper.Va trebui să mai și dormi,să-ți satisfaci necesitățile...chestii de genul ăsta.

-Corect.Îi zâmbi cu îngăduință.

Pune el ceva la cale,se gândea Casey în timp ce-i studia fața care nu exprima nimic,din moment ce zâmbetul nu avea nici o legătură cu hotărârea de neclintit pe care i-o citea în ochii negri.

-Dacă nu te schimbi de lucrurile alea ude o să răcești cobză,o atenționă Michael,pe tonul cu care,bănuia ea,se adresa clienților cu deficiențe mentale.

Du-te și schimbă-te imediat,adăugă cu o voce înadins blândă.N-am de gând să plec

-Trebuie să pleci,Cooper,îi spuse ea și inima începu să-i bată puternic,iar pulsul i-o luă razna când îl văzu desprinzându-se de lângă ușă și îndreptându-se încet spre ea.

-Pleacă de aici.Vocea ei se subțiasse ca un fir de ață...

-Casey.Nu-i plăcea deloc privirea lui și felul în care îi șoptise numele o călca pe nervi.Privi cu teamă în jur dar singura ei scăpare era ușa,iar Cooper îi bloca drumul.

-În regulă,Cooper,spuse ea iute.Ai câștigat.Recunosc că mi-ai dat citația și-ți promit -urmând un impuls copilăresc își încrucișă degetele la spate -că voi fi la tribunal pe șaisprezece aprilie.Acum,te rog să pleci.Cu ochii în lacrimi îi făcu semn să iasă și îi întoarse spatele.Nu avea unde să se ducă și nu intenționa să-și dea jos de pe ea absolut nimic până ce el nu va dispărea de acolo.

-Nu pot pleca.O prinse fulgerător de umeri,o întoarse cu fața și o lipi de pieptul lui puternic.Pierzându-și echilibrul îl apucă de mijloc.

-Ce nai...!El deja îi acoperise gura cu un sărut care o înfiora toată.Încercă să îngore senzațiile erotice tulburătoare care o răscoleau din cap până în picioare.

Căuta să se convingă că singurul motiv pentru care îl lăsase să o sărute era acela de a-l lăsa cu garda descoperită.Nu îi dejuCASE el,oare,toate planurile?

Corpul ei prea dornic să răspundă mângâierilor egentului procedural nu ținea cont de muștrări.În haosul din mintea ei ceva,totuși,îi reaminti că individul era extrem de versat.Michael nu o mai săruta dar,ținând-o de umeri,o obligă să meargă până la ușă!Se aplecă,o sărută ușor și Casey îi întâlni privirea încruntată.

-Fie,O'Neil.De data asta te cred,șopti el.Dar,ai grijă,dacă mai încerci să mă tragi pe sfoară,ți-ai pierdut încrederea mea.

Deschise ușa și ieși fără a mai privi înapoi.Casey așteptă să dispară.Buzele ei încă arzând păstrau urma sărutărilor.Surâse trist.

Îl auzi pe Michael strigându-i din camera de zi.

-Pregătesc un ibric cu cafea,iar dacă ai ceva de mâncare,sper că nu te deranjează dacă-mi fac un sandwich.Sunt pe drum de...

Ultimele cuvinte fură acoperite de zgomotul cu care fusese trântită ușa dormitorului.Casey rămase o clipă cu ochii la ea apoi,amintindu-și că era udă leoarcă,își descălță tenișii și făcu câțiva pași prin cameră.Se îndreptă șovăind spre baie cu pașii estompați de covorul gros,de culoare galben-închis.

Intenționa să fugă.Stând sub dușul fierbinte și reconfortant se gândea că Michael era prea plin de sine ca să îi pese sau nu de încrederea pe care i-o acordase.De

fapt,recunoscu ea,dacă ar fi rămas cine știe cum ar fi evoluat relația lor.După experiența cu Pablo își jurase că nu o va mai interesa nici un bărbat și,până atunci,așa fusese.

-Neapărat trebuie să plec de aici,își spuse convinsă că tocmai acela era momentul cel mai potrivit,cât Michael avea treabă la bucătărie.Dar,ca de obicei,Casey își subestima adversarul.Văzând umbra care dispărea pe sub fereastra camerei de baie își dădu seama că Michael controla toate ieșirile.

-Mda,și mai zicea că are încredere în mine!Îi venea să urle de ciudă dar rămase calmă pentru a-și putea pune mintea la contribuție.Doar nu exista numai un singur mijloc ca să-i dea peste nas încăpățânatului de agent procedural.

Ieși îmbufnată de sub duș.Nu mai pomenise asemenea capsoman,un bărbat atât de îndărătnic,atât de...Nici nu mai găsea cuvinte.Puțin mai târziu,în timp ce-și usca părul,îi veni o idee formidabilă.Nici nu va mai fi nevoie să plece dacă îl va putea păcăli pe Michael,lăsându-l creadă că deja o făcuse și atunci el va fi cel ce va părăsi casa.Zâmbind,puse foenul în suportul său și intră pe furiș în dormitor.Cu un an în urmă când se izolase în căsuța aceea,observase accesul spre mansardă se făcea prin dulapul din perete.Dacă muncitorii reușiseră să treacă pe acolo,pentru ea va fi o nimica toată să se strecoare și să se ascundă.

Își trase în grabă blugii și un tricou,deschise cu grijă ușa dulapului și intră.O cuprinse panica când își dădu seama că nu se putea cocoța pe raftul de deasupra celor cu haine.Muncitorii folosiseră o scară...Taburetul măsuței de toaletă!

Minutele i se părură secole până reuși să aducă scăunelul înăuntru,să se urce pe raft și să-l ascundă în dosul hainelor de pe umerase.Acum totul era în ordine.Deplasă bucata de placaj care masca intrarea în mansardă.

-Casey?Auzindu-l pe Michael strigând-o și bătând la ușă chicoti gata să se dea de gol.Casey?Casey? dacă nu-mi răspunzi,intru,indiferent dacă ești sau nu îmbrăcată,o amenință el.O clipă mai târziu auzi deschizându-se și apoi trântindu-se ușa dormitorului,ceea ce o împiedica să deslușească înjurăturile care urmau.

-Casey O'Neil,scorpie nenorocită,iar mi-ai făcut-o!Vocea îi suna de parcă ar fi scuipat cuvintele printre dinți.Casey mai auzi și o bufnitură și-și imaginea cum lovea cu pumnul în perete.Zâmbi satisfăcută.Să se învețe minte și să nu se mai țină de capul ei! Era extrem de mulțumită că-l dusesse de nas pe marele agent procedural.

Acum va sta cu urechile ciulite la ușă să-l audă când iese apoi va părăsi ascunzătoarea.Nu putea spune că se înnebunea după mirosul de mucegai din mansardă și nici ideea de a rămâne acolo ghemuită cine știe câtă vreme nu o făcea să sară în sus de bucurie,dar nici să iasă prea repede și să o înhațe nu-i

convenea. Numai Dumnezeu știa cum s-ar fi dezlănțuit afurisitul de Michael Cooper.

CAPITOLUL 3

Casey ațipise și habar n-avea cât era ceasul și dacă Cooper plecase sau nu.

Oricum, dacă tot se inversaseră rolurile, va trebui neapărat să facă o inspecție în toată casa. Evident că nu o să bântuie nici ea prea mult pe acolo, așa că următorul ei va dispărea cât mai repede din calea ei.

În casă nu se auzea decât radioul pe care îl lăsase să meargă atunci când ieșise la plimbare. Era o prostie, dar nu-i făcea plăcere să se întoarcă într-o casă în care nu se auzea nici un zgomot, așa că îl lăsase deschis.

Se întinse încercând să-și dezmoțască picioarele. Ținând cont că stătuse atâta vreme în poziția aceea incomodă se temea că mușchii i s-ar fi putut atrofia și ar rămâne înțepenită în patru labe. Deschise ușor chepengul, doar cât să arunce o privire în dulap apoi răsuflă ușurată. Scăunelul era acolo unde îl pusese și ușa închisă.

-Excelent, șopti ea, simțindu-se în siguranță. Se felicita în gând și zâmbi. Doar nu păcălise degeaba timp de opt luni agenți procedurali ca tocmai acum să fie prinsă de unul mai șmecher, numai gura de el. Măcar de n-ar fi fost atât de al naibii de atrăgător!

Curajul îi spori enorm atunci când, coborând de pe scăunel, jos nu zări pe nimeni care să-i țipe „Te-am prins!” Era liniște. Deschise ușa ușor, iscodi cu privirea dar, părăsind ascunzătoarea, dădu nas în nas cu bărbatul care ședea în afara razei ei vizuale. Michael nu era atât de lipsit de tact încât să-i strige „Te-am prins!”, în schimb, când îl auzi întrebând-o calm, „ești gata să punem la punct condițiile”, simți că, într-adevăr, face o criză de apoplexie.

Încremenită, își fixase privirea pe figura lui atrăgătoare. Avea ochii măriți și fața atât de palidă, încât cei câțiva pistrii de pe nas parcă erau alunițe. Expiră greoi.

-Co...co...condițiile? se bâlbâi ea, dorindu-și cu disperare să se poată concentra și să facă ceva cu picioarele...orice! Îngâmfarea lui Michael o ofensa. Se vedea clar din zâmbetul lui larg că se distra copios pe socoteala ei.

-Condițiile, păpușico. Ale mele. Se îndreptă spre ea țațoș, cu pași rari. Ea începu să tremure cuprinsă de o ciudată neliniște. I se înmuiară brațele și simți cum i se face părul măciucă. El se întinse, îi prinse brațele cu mâinile lui puternice, dar incredibil de tandre, și o trase la pieptul lui. Casey rămăsese cu ochii pe chipul aplecat asupra ei, dar acum, în timp ce o săruta, îi închise simțind cum îi iau foc obrazii. Teama îi dispăruse. Ușor și fără chef își dezlipi buzele de ale ei și se

retrase cu un pas,nelăsând-o însă din brațe.Degetele lui o ardeau ca tăciunii aprinși,căldura lor pătrunzând prin materialul subțire.

-Acum,Casey O'Neil,mai ai de gând să-mi faci probleme sau te faci fată cuminte?Privindu-l în ochi,Casey desluși în profunzimea lor întunecată o dârzenie de neclintit și-și dădu teama că zâmbetul lui binevoitor care-i arcuia buzele și lăsa să i se întrevadă dinții albi,superbi,era praf în ochii proștilor.

Înghiți cu noduri,dar vocea parcă îi pierise.Și asta nu era nimic.Dacă ar fi fost posibil ar fi intrat în pământ cu totul.

Michael nu avea astfel de probleme.Cu o voce foarte veselă începu să stabilească „regulile” după care vor coabita.

-Evident,îți poți păstra dormitorul,o informă el,ou mărinimie.Eu voi dormi în camera de zi.Din moment ce tu....

-Câtă generozitate,îl întrerupse Casey,cu o voce slabă dar tăioasă și plină de sarcasm.El continuă ca și cum n-ar fi auzit-o.Din moment ce tu ai achitat plata chiriei sau a ipotecii,e normal ca eu să mă ocup de aprovizionare,iar treburile gospodărești le vom împărți,sfârși el privind în jur,calculând,probabil,calm cât i-ar lua să dea cu aspiratorul.

-Bănuiesc că eu nu am dreptul să ripostez în legătură cu planurile tale,bombăni ea,incapabilă să se împotrivească.

-Exact,spuse el rânjind.

-Știi că ești impertinent?

-Până acum mi s-a mai spus o dată sau de două ori,recunosc el făcând o mutră comică și infatuată.Casey fu aproape convinsă că se mai și mândrea cu treaba asta!Tatăl ei prevăzuse că într-o zi va da cu fruntea de un obiect imobil devenit proverbial,dar acest obiect imobil avea forța unei gorile și n-avea de gând să-i dea drumul decât satisfăcut de treaba pe care o făcuse.Sentimentul înfrângerii o devora și abia se putu stăpâni să nu se prăbușească.Se încăpățână.Acum,mai mult decât oricând,era hotărâtă să scape de el.

Lucrul cel mai îngrijorător era acela că își simți dintr-odată creierul explodând în mii de bucățele Nu-i venea în minte nici o idee.Concentrează-te fir-ar să fie! își impuse ea mândră.Merita să fie ars pe cărbuni încinși,dacă nu pentru altceva,măcar fiindcă era atât de convins că îi va zădărnici planurile.Asta merita,să fie pus pe jărat!

Ce naiba să facă? în timp ce trecea în revistă,în gând,toate tertipurile pe care le cunoștea,în colțul gurii îi apăru un zâmbet abia schițat.Am să-ți ofer o vânătoare pe cinste,îi promise ea.Nu va ști cum să dispară mai repede din calea ei,iar ea se va distra de minune.Va începe cu ce știa ea că l-ar durea cel mai mult.

Cu portofelul.În minte îi apăru dintr-odată imaginea feliuțelor succulente de friptură cu sote de ciperi și rondele de ceapă.Parcă și simțea mirosul bunătaților.

-Perfect,oftă ea resemnată.Cred că putem începe cu un tur pe la băcănie.

-Acum? întrebă el surprins că cedase atât de ușor.

-Acum sau mai târziu tot una e,zise ea repede strângându-și buzele ca să nu izbucnească în râs și scuturându-i de pe piept un imaginar fir de praf.Nici n-am avut timp de cumpărături.Ziceai că ești cu mașina?

Michael își ridică mirat o sprânceană.

-Tu n-ai mașină?

-E la reparat.Ce alt motiv aș fi avut să mă prefac că plec? Zâmbi,chinându-se să respire normal în ciuda palpitațiilor provocate de mângâierile lui.Era aproape mulțumită că nu mai încerca să o stârneasă...aproape.

-Vrei să spui,bombăni el,că dacă aveai o mașină la dispoziție,ai fi fugit și ai fi lăsat un om aproape cu desăvârșire străin,singur la tine în casă?

-Fii convins! Casey abia se abținea să nu chicotească și ochii i se umeziseră din cauza efortului. Mă bucur că ai pus cuvântul „aproape” înaintea lui „desăvârșit” pentru că,vezi tu,Cooper,dragule,tu nu ești nici pe departe desăvârșit.

-E valabil pentru amândoi.Îi dădu drumul și se retrase câțiva pași ca să se sprijine de perete.Era înalt și tulburător de viril.

-Cum adică? îl luă ea peste picior,nemaiștiind dacă să-i admire sau să-i ignore zâmbetul ivit în colțul gurii.Vrei să spui că am făcut greșeli.Noi? își duse, teatral,o mână la piept și-l privi simulând surprindere.

-Doar câteva.

-Aha.Surâse.Spune-mi măcar una.

-Minți de îngheață apele.

-Dar și plauzibil,sper,nu?

-Ești pisăloagă.

-Și tu la fel.

-Ești exasperantă...

-Și moartă de foame,exclamă ea cu obrăznicie,nemaisuportând să-i înșire cu atâta franchețe toate defectele.Așa că,hai la băcănie.Zâmbind malițios Casey îl urmă.Nu se mai gândea cu poftă nebună la prune glasate ci la biftec,homari, crabi și creveți,la vinuri și brânzeturi din import.Singurul lucru pe care îl regreta era acela că nu îi plăcea caviarul.

-N-arată rău,admise ea apropiindu-se de mașină.Avea culoarea aceea pe care puștii vecinilor o numeau în glumă „roșu-semafor” și era o Trans Am perfect

întreținută, potrivită cu stilul ei sportiv.

-Mă bucur că măcar ceva legat de persoana mea îți place. Zâmbi și preț de o secundă ea îi zări albul sclipitor al dinților.

-O mașină nu poartă povara greșelilor proprietarului său, zise ea cu subînțeles și se așeză cu atenție în scaunul jos din piele neagră.

-Ba, pe deasupra, nu face nici discriminări, remarcă el, fiind atent să-i închidă portiera. Se pot plimba cu ea și femei irascibile și cei care nu știu să piardă.

Despre ea era vorba, dar nu făcu imprudența să răspundă provocărilor. Acum, n-are decât să râdă. Cine râde la urmă râde mai bine, își spuse ea mulțumită.

Se îndreptară tăcuți spre supermarket, Michael atent la drum, Casey făcându-și planuri cum să dispară.

Opriră în parcare și coborâră. Privi atentă intrarea. Ușa din spate. Toate magazinele au așa ceva. Dacă Michael i-ar da o șansă cât de mică...

Michael nu o scăpa din ochi. O urmărea printre genele dese și întunecate. Intuiția îi spunea că ea aștepta un prilej. Surâse, auzind parcă scrâșnetul cauciucurilor, apoi oftă. De mult nu mai urmărise o femeie atât de plină de viață, iar în privința frumuseții și inteligenței nu-și amintea să fi cunoscut vreuna care să-i semene. De ce, de ce trebuia ca tocmai ea să fie atât de încăpățanată!

Casey dorea ca odată intrată în magazin să poată evada prin spate și să dispară pentru totdeauna din calea acelui bărbat. Se strădui să pară calmă și îi ceru în treacăt douăzeci-douăzeci și cinci de dolari pentru cumpărături.

-Ah, da, ce preferi la cină? adăugă cu glas onctuos întinzând mâna. Rămase surprinsă, dar și amuzată atunci când Michael își duse reflex mâna la portofel. Se opri la timp.

-Credeai că mă prinzi, O'Neil! Râse sec și rosti rar, trecându-și leneș privirea peste trupul zvelt, îmbrăcat în blugi strâmți și tricou turcoaz.

-Nimic nu ne poate despărți. Aș fi nebun dacă aș lăsa o femeie atât de atrăgătoare neînsoțită într-un magazin în care majoritatea vânzătorilor sunt bărbați.

Casey abia se abținu să nu scrâșnească din dinți. Era clar că mai degrabă ar fi îndurat plictiseala cumpărăturilor decât să-i ofere ei șansa de a fugi.

-Ești sigur că vrei să mă ajuți? îl întrebă cu îndoială în glas.

-N-aș renunța pentru nimic în lume.

Casey se consolă la gândul festinului și ca să-și înăbușe hohotul de râs își supse și-și mușcă ușor obrazii. Nu numai că preț de o oră va fi „sclavul” ei, dar pentru acest privilegiu va plăti!

-Hai să terminăm odată cu grija asta. Michael o apucă de braț și, pur și simplu, o trase înăuntru.

Casey se prefăcu că nu observă,anticipând ce va urma și savurând răzbunarea.

-În regulă,Coop.Ce-ar fi dacă ai lua un cărucior? Chiar două?

El își ridică mirat sprâncenele cu ironie.

-Știi cum arată,nu? E un coș din sârmă împletită dar pe roțile,pe care-l umpli cu alimente și-l împingi spre casa de marcat,îi explică ea fără să clipească,cu un aer inocent.Fiindcă nu se repezi imediat să execute porunca,oftă prefăcându-se supărată.

-Tu cum procedezi când îți faci cumpărăturile? Sau ți le face cineva,evident,o femeie?

-Nu mai bate câmpii.O trase acolo unde erau rânduite cărucioarele.

-Și,acum ce urmează? întrebă el trăgându-l de mâini.Își încrucișase mâinile peste brațul căruciorului și se rezemase cu toată greutatea de el.

-Prindem bine mânerul,așa -îi făcu o demonstrație punându-l să-și strângă degetele în jurul barei de plastic -apoi împingem căruciorul și să-l deplasăm printre rânduri.Îl urmărea cu coada ochiului.Începem cu ce-i mai ieftin sau invers?El continua să zâmbească.

-Cum preferi tu?

-Vorbești serios,Cooper? Până și ei i se făcuse greață de vocea ei îngrozitor de dulceaga ia te uită,e nemaipomenit când ai alături,la cumpărături,pe cineva atât de calm și de generos.Lui îi pierise zâmbetul.

Ce-i al lui e al lui.Observase că ținându-se după ea nu se schimbase la față decât atunci când constatase cu ce viteză amețitoare se umplea coșul.

Casey sporovăia tot timpul descriindu-i feluri de mâncare apetisante care promiteau să-l îngrășe cu cel puțin cinci kilograme.Din când în când îi urmărea expresia,preocupat fiind să țină socoteala cumpărăturilor și remarcându-i paloarea feței.

Când mai adăugă și două sticle de vin californian foarte scump,crezu că o să strige „mamă,Doamne”,dar își păstră expresia impenetrabilă chiar și atunci când li se încrucișară privirile.Ea fu cea care își coborî ochii,dar numai atunci când îl vază umblând în coș după sticlele de vin.

-Dar eu vreau vin.

-Și eu vreau,i-o întoarse calm,înlocuind ceea ce alesese ea cu trei sticle din vinul lui preferat.Casey privi etichetele cu ochi critic.

-Ăsta e mai scump,dar cel ales de mine e mai plăcut la gust.

-Părerile diferă.

-Și gusturile diferă,îi replică ea,zâmbind malițios.

-Rămâne de văzut,bombăni el.Casey ridică din umeri.

-De fapt,cine plătește alege,zise,zâmbindu-i ironic.

-Cred că o să mai avem nevoie de un cărucior,observă Michael pe un ton sec văzând-o că se întinde să ia o sticlă de oțet.Avea ea o rețeta specială de salată.

-Suntem aproape gata.Nu mai avem de trecut decât printre două șiruri de rafturi,îi garantă ea.

Mâncarea ei preferată se găsea la-raionul-de specialități oceanice care se mișcau cât se poate de vioi într-un vas de sticlă.Îi lăsa gura apă gândindu-se la carnea fragedă închisă în carapacea tare,verde-cenușie.

-Mmm,din ăștia luăm doi,propuse ea,făra drept la replică,arătându-i homarii.

Michael își ridică mirat sprâncenele dar își relua deîndată expresia impasibilă.

-Sunt cele mai scârboase animale,zise el cu voce plictisită,dar zâmbind.I se accentuaseră ridurile fine de la coada ochilor.Casey râse.

-Am de gând să-i mănânc nu să mă uit la ei.Gândul o duse la cina delicioasă din seara aceea.Carapacea lui Michael era mai tare decât cea a homarilor dar era hotărâtă să i-o spargă.Va găsi ea o modalitate prin care să-l facă să o lase în pace

-Uită-te la ei,săracii....o rugă el,țuguindu-și buzele.

-Lasă mila,Cooper.Îl străpunse cu privirea.Știi ceva,nu te oblig să mănânci homari.Poate găsim altceva...Se uită în jur lovindu-și ușor obrazul cu degetele.

Zări conserva cu cârnăciori.Ce-ai zice de niște hot dogs?

-Îți plac? o întrebă uitându-se posac la figura ei amuzată.

-Nu,și din moment ce nu simt nici o silă față de prietenii tăi,aici de față -făcu un semn cu capul spre vasul de sticlă -voi mânca homari cu sos de unt și usturoi, fasole verde și orez,salată și vin din cel ales de tine și...

Michael tuși nervos întrerupând-o.

-Chiar te pricepi să pregătești lighioanele alea? întrebă el uitându-se neîncrezător spre presupusele victime.

-Hot dogs oricine poate fierbe,îl informă ea dându-și aere și îi făcu un semn vânzătorului să-i dea o mână de ajutor.Cu coada ochiului îi observă privirea dezarmată și fu gata să renunțe la joc,dar își aminti la timp că el o urmărise,o persecutase și o speriasse și nu doar o singură dată.

Mai mult decât atât,îi stricase reputația de campioană a celor care se sustrag urmării agenților procedurali.Așa că,o merita cu vârf și îndesat.

-Îi luăm pe ăștia doi,îi spuse Michael vânzătorului,arătându-i homarii care se zbăteau cu disperare să se cațere pe pereții de sticlă.Îi va duce soția mea.

Casey simți furnicături în tot corpul.Fii calmă își spuse în gând.Doar n-o să te oblig să duci tu chestiile alea.Le privi cleștii și parcă le simți pișcătura dureroasă.Se cutremură fără să vrea.

-Ți-e frig, Casey, o întrebă vesel.

-E, e... cam răcoare, nu? îi răspunse cu vocea ei cea mai afectuoasă, încercând să-i evite privirea îngrijorată.

-Mda. O prinse de talie și o trase spre el. Hai să lăsăm baltă cumpărăturile și să plecăm acasă. Te asigur că în brațele mele te vei încălzi imediat, îi șopti adulmecându-i tâmpla parfumată. Casey ignoră insinuările pe care le înțelese foarte bine.

-Cred că vinul pe care l-ai văzut acasă pe măsută s-a oțetit deja.

Îi zâmbi acru și se desprinse din îmbrățișare. Trebuia să recunoască faptul că era mai calm decât ea. Michael Cooper avea nervi de oțel. Se cam schimbase el la față dar nici nu crâcnise în fața notei de plată. O clipă doar crezuse că bombăne ceva, atunci când vânzătorul îi arătase prețul homarilor, dar figura lui impasibilă îi risipise și această bănuială.

Fața i se lungise cât lista de cumpărături și un moment se simți vinovată. Dar, la urma urmei, o merita din plin, dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că din cauza lui ratase petrecerea de la Seattle.

Michael își șterse buzele cu șervețelul și zâmbi.

-Recunosc că la un moment dat m-am gândit că nu te descurci acolo. Făcu un semn cu capul spre bucătărie. Casey îi văzu privirea plină de admirație. Surâse. Îi plăceau complimentele, chiar și cele făcute doar pe jumătate, ca acela pe care tocmai îl auzise. Dar ce alt compliment i-ar fi putut încununa eforturile gastronomice dacă nu acela că el mâncase tot din farfurie? Își mâncase nu numai porția sa de homar dar și ceva dintr-a ei.

Întinzându-se să-i ia farfuria începu o scurtă expunere a modului în care tata O'Neil își educase copiii. Fiecare își purta de grijă, ceea ce însemna că își spăla, își călca, își făcea ordine în cameră și cu rândul la bucătărie.

Ceva din expresia lui o irita.

-Înțeleg. Nu mă crezi. Ai impresia că dacă se spune că O'Neil este unul din maganții din nord vest, noi, copiii am dus-o nemaipomenit. Află, Cooper, că pe bătrân asta îl lasă rece. Mama l-a aprobat întotdeauna chiar dacă uneori mai exagera și tot ea îi executa ordinele. Noi, mai puțin.

-A fost calul de bătaie, ghici el, iar Casey confirmă.

-Pe de o parte a fost mama care dorește fiicelor sale să aibă tot ceea ce ea nu a avut în tinerețe. Pe de alta, a vrut să fim independente și să ne bazuim pe propriile noastre forțe. Teama este un sentiment firesc dar ea ar fi nenorocită dacă ne-am lăsa copleșite de el. Michael o urmărea cu atenție.

-De fapt, în ce constă independența ta?

-Imperiul O'Neil aparține părinților și așa trebuie să rămână.Nu s-au născut în bogăție.S-au căsătorit tineri fiind și au muncit pe rupte.Sora mea,Agnes,s-a născut abia după șase ani,fiindcă tata n-a vrut ca mama să mai muncească după ce va avea copii.Ea n-a admis să stea acasă și l-a convins să o lase să se ocupe de contabilitate.

Investind cu prudență,dar având parte și de puțin noroc,au apărut primele profituri din care tatăl ei întotdeauna reinvestea în companie.Mai târziu s-a extins cumpărând alte companii mai mici.Munca și perspicacitatea în afaceri i-au fost răsplătite.O'Neil Electronics ajunsese un concern cu o cifră de afaceri de milioane de dolari și sucursale în trei state și cinci țări din afara continentului.Strânse iritată din dinți,amintindu-și cum se lăudase Pablo că făcuse investigații în ceea ce o privea și că evaluase averea tatălui ei până la ultimul cent.

-Ți-ai amintit ceva ce nu doreai,observă Michael cu compasiune și o prinse de bărbie ridicându-i fața spre el.Nu vrei să-mi povestești?

-Nu.Se ridică dându-l ușor la o parte.Nu era pregătită să-i dezvăluie umilințele, durerea și sentimentul de tristețe trăite atunci când aflase că lui Pablo Cadenas nu-i păsa de ea nici cât negru sub unghie.Îl interesase doar numele ei și faptul că era o moștenitoare reală a unei mari averi.

-Să te ajut la spălatul vaselor,zise Michael sărind de pe scaun să strângă farfuriile și tacâmurile.

-Să mă ajuți? îi trecuse tristețea.Eu am pregătit masa,asa că tu o să le speli singur,dacă nu cumva te răzgândești în ce privește condițiile impuse de tine.

Privi dincolo de el pe fereastră și constată că noaptea va fi foarte întunecoasă.

Cât de curând își va pune planul în aplicare și impertinentul ăsta va fi expediat pachet.Sub același acoperiș cu el noaptea i s-ar părea fără sfârșit și ar sta ca pe ghimpi.

-Ce mai pui la cale,O'Neil?Casey tresari Aha,te-am prins.Îi luă fața în palmele lui puternice și i-o întoarse spre el.

-Nu-ți frământa creierii gândindu-te cum să mă tragi pe sfoară.Am experiență în domeniu și te voi găsi chiar și în gaură de șarpe.Avea un spirit de observație enervant,dar faptul că era ferm convins că ea va ceda treptat o demoraliza cel mai mult.

-Încerci să mă provoci,Cooper? îl întrebă flegmatic.

-E doar o constatare,iubito,șopti el,mângâind-o pe obraz.Vreau să economisim bani de benzină,timp și eforturi inutile.Calculând în gând câți bani mai avea în cont și amintindu-și că mai avea încă o săptămână de concediu,Casey realizează că cei mai înțelept era să stea în banca ei.

Dar nici nu mă pot lăsa atrasă într-o confruntare cu Pablo, se gândi cu tristețe și ochii i se umplură de lacrimi.

-De ce te porți cu mine așa, Cooper? În ochi citea afecțiune și rămase surprinsă.

-Ți-am mai spus. Își coborî mâna pe brațul ei, i-l strânse și o trase lângă el. Vreau să termini adată cu porcăria asta și pentru noi doi să urmeze o perioadă mai fericită.

-De ce? Un zâmbet tandru îi lumină figura, dar Casey nu-l zări pentru că își ținea capul sprijinit pe umărul lui.

-Vreau să te cunosc, să cunosc acea parte din tine care nu este copleșită de griji. O auzi oftând și zâmbi.

-Ce bine mă simt, Casey, atunci când nu te zbați în brațele mele. O îndepărtă puțin dar fețele lor aproape se atingeau. Surâse văzându-i expresia încurcată.

-Nu mă interesează ce a fost între tine și Cedenas, izbucni el furios, dar să fiu al naibii dacă îl voi lăsa să te mai hărțuiască. Te doresc, continuă el tandru, dar vreau să nu mai ai nici o legătură cu acel bărbat. Poate sunt posesiv și egoist, dar vreau să fii numai a mea.

Casey clipi năucită și-l privi cu ochii în lacrimi nevenindu-i să creadă. Era nebun. Ea nu credea în dragoste la prima vedere și, dacă el încerca să o convingă de acest lucru, însemna că îi subapreciase inteligența.

Ah, ce minunat dacă ar fi adevărat! S-ar fi lipit de el să-i simtă căldura îmbrățișării și gustul sărutului.

Parcă ghicindu-i gândurile, Michael zâmbi și-i alintă cu buzele colțurile gurii, nasul, pleoapele și urechile, cu o pasiune crescândă pe care amândoi o simțeau. Îi posedă gura într-un sărut devastator

Casey își impuse să nu se gândească la nimic altceva decât la corpul bărbatului lipit de curbele ei moi, la gura care-i picura otrava dulce a sărutărilor pe buzele dornice să o primească, la brațele care o încătușau cu atâta tandrețe.

Casey îi încolăci mijlocul cu brațele și îl strânse cu violență. Ce simplu era să nu se gândească la ce va urma și doar să se bucure de mângâierile lui. Amândoi doreau același lucru.

Deodată, se trezi îmbrâncită. Își ridică derutată privirea. Se așteptase ca următorul pas să fie spre dormitor. Ce se-ntâmplase? De ce o adusese până în punctul în care totul ar fi urmat în mod firesc și apoi a bruscat-o? Tot felul de gânduri îngrozitoare îi încolțeau în minte. Fusesse prea pasională, îi cedase prea ușor? îl dezgustase? Michael o studie atent și simți panica ce-i cuprinsese tot trupul, doar cu câteva clipe înainte străbătut de senzații puternice. Nu avusese intenția să o rănească dar bănuia că răceala lui o nemulțumise. Zâmbi leneș și-și trecu degetul

peste buzele ei ușor umflate.

-Așa cum îți spuneam, Casey, înainte de a ne gândi la noi, trebuie să ieșim din situația asta neplăcută cu Cadenas. Vocea lui era anormal de sobră.

Casey își simți obrajii arzând. Se smuci din brațele lui, se retrase câțiva pași și cu ultimele puteri, puse la bătaie ce-i mai rămăsese din mândria terfelită.

-Nu va exista nici un „noi”, Cooper, șuieră ea printre dinți, privindu-l cu dispreț.

Nu mai vreau să am de-a face cu tine. Michael se dădu un pas înapoi. Sărutările lui o înfierbântaseră, corpul ei se contopise cu al lui, îi răspunsese cu pasiune, iar acum devenise fiara, gata să se năpustească. Se strădui să zâmbească dar nu reuși.

-Pot să știu și eu ce s-a întâmplat?

Aha! Care va să zică, până la urmă domnul agent procedural avea și el punctul lui vulnerabil, Zâmbi dezgustată.

-Nu am încredere în bărbații care ies din cofetărie înfometăți! Înhață farfuriile de pe masă, trecu nervoasă pe lângă el și intră în bucătărie.

Michael clipi uimit. Treptat, fața i se destinse într-un zâmbet larg, dar privirea îi rămase impasibilă.

CAPITOLUL 4

-Nu-ai vrea să mi se reproșeze că mă sustrag de la răspundere, auzi Casey remarcă lui Michael, câteva clipe mai târziu pe când umplea chiuveta cu detergent pentru vase. O prinse de mijlocul subțire și o trase la o parte.

-Nu mi-ai fi închipuit, zise ea ștergându-și mâinile cu șervetul. Hai, distrează-te... Abia se abținea să nu izbucnească în râs, dar socoti că e mai bine să se abțină. Cu ochii când la bărbatul de lângă chiuvetă, când la ușă, alese a doua variantă.

-Nu-i mare lucru, aprecie Michael zâmbind scurt și suflecându-și mânecile cămășii. După asta stăm de vorbă, da?

Oricum, părerea ei nu conta, așa că dădu din cap în semn că da. Dacă ar fi negat ar fi fost același lucru. El își băgă mâinile în apă, dar imediat îi scăpă o înjurătură.

-Fir-ar a naibii, țipă scuturându-și mâinile și împrăștiind în jur clăbuci. Se întoarse spre ea. Trebuie neapărat să fie atât de fierbinte?

Printre gene, Casey își privi amuzată victima.

-Nu e întotdeauna plăcut să locuiești cu cineva, îl luă ea peste picior. Își controla prudentă fiecare mișcare, stătea la pândă gata să o ia la fugă dacă cumva i-ar fi trecut prin cap să puna mâna pe ea. Dacă te-ai răzgândit în privința condițiilor, nu te-ai mai considera atât de ticălos, îi propuse ea pe un ton amabil.

Râse amuzat.

-Nu cred că sunt atât de priceput în gospodărie pe cât credeam,recunosc el dezamăgit,luând prosopul pe care ea tocmai îl aruncase.

Cât timp ea își ștergea mâinile el și le privise atent pe ale lui.

-Ar trebui să-mi faci o demonstrație,zise el zâmbind leneș și tamponându-și palmele.Vino să-mi arăți cum se procedează.

Cum să nu! Casey observă șervetul pe care îl ținea răsucit în mâni și bănuie că n-ar fi exclus să i-l înfășoare în jurul gâtului.Surâzând mai făcu un pas spre ușă.

-Pânza ta e țesută din cel mai fin fir de mătase,spunea neștiutoarea muscă păianjenului care o ținea de vorbă.Zâmbi ușurată.Păianjenul va înțelege indicațiile chiar dacă îi vor fi date de la distanță,nu? spuse pe un ton mios, continuând să-i explice cu răbdare.

-Mai întâi speli paharele de vin,apoi cele de apă,tacâmurile,farfuriile și castroanele.Asta e ordinea.Îi zâmbi indolent așteptând replica.

-Eu,de obicei le pun la uscat,înainte de a merge la culcare,astfel scap să le mai șterg.Michael se rezemase de masă și-i privea încruntat buzele moi ușor ridicate,ochii verzi cu sclipiri jucăușe și poziția în care stătea.Știa că dacă s-ar fi apropiat de ea măcar un pas,ar fi rupt-o la fugă.Îi stătea pe limbă să-i spună „Hai,dă-i drumul”.

își ridică o sprinceană interogativ.

-Doar n-oi vrea ca după ce le spăl să le mai șterg?

Casey dădu ușor din cap și îi spuse pe un ton cât se poate de amabil.

-Nu chiar.Le lași la uscat și pleci.Zâmbi,anticipând momentul în care ușa se va închide în urma lui.

-Mă dai afară?Ea își încruntă ușor sprâncenele frumos conturate.De ce avea, oare,sentimentul că el se amuza?

-Da,vreau să pleci.Casey rosti cuvintele rar,dar nu cu fermitatea cu care ar fi dorit să o facă.

-După ce am cumpărat atâtea bunătăți? o întrebă înveselit.

Era derutată.De ce nu se înfură?

-Bafta ta.Schimbul mi se pare echitabil pentru durerea de cap pe care mi-ai provocat-o în aceste două zile,zise ea prinzând curaj.Se întoarse și făcuse deja un pas spre ușă când vocea lui o opri din drum.

-Casey? Numele ei rostit în șoaptă i se părea o mângâiere.

-Ce mai vrei? îl întrebă politicoasă.Se întoarse și-l privi ostil.

-Nu plec,spuse el blând,dar hotărât,ceea ce asupra lui Casey avu efectul unghiilor zgâriind o bucată de metal.

-Naiba să te ia de încăpățânat,se burzului ea.

-Asta e una din calitățile mele la care țin cel mai mult,glumi Michael.

Își privea amuzat degetele mâinii stângi.Casey se aștepta să-l vadă suflându-și în degete și frecându-și-le de cămașă,dar el continuă.

-Imediat după modestie,așa cum ți-am mai spus.

Dacă ar fi avut ceva la îndemână i-ar fi aruncat în cap....și,la cât era de nerovasă, sigur și-ar fi atins ținta.Tot ce putea face era să-l privească,ceea ce pe el nu-l prea deranja câtuși de puțin,socotind după zâmbetul care-i lumina toată fața.

-Cum? Și să nu mă mai întorc? o necăji el.Sunt de-a dreptul șocat!

Lua-l-ar naiba! Cum să scape de el când nimic nu-l scotea din sărite?

Abia se abținea să nu bată din picioare,așa cum făcea când era mică.Dacă ar fi văzut-o,ar fi murit de râs.Pune-ți mintea la contribuție,își impuse ea.

Trebuie să existe o cale să ieși din încurcătura asta.Și o vei găsi.

Acum,relaxează-te.

Unde scria că până atunci trebuia să-i ofere tot confortul? Zâmbi anemic amintindu-și de ultimul musafir care-i picase pe cap neanunțat.

Fii binecuvântată,verișoară Melanie,se gândi și surâse prefăcut.După ce apăruse din senin anunțând-o că va rămâne la ea o vreme,până va decide ce avea de făcut în legătură cu cel de-al doilea soț,Melanie nu petrecuse cu Casey decât o singură noapte.

Își ascunse licărirea diabolică din ochi plecându-și genele roșcate tivite cu auriu.

-Bine.În dulapul din hol găsești perna și pătura.Perna era turtită,iar pătura veche și roasă,păstrate anume pentru musafiri impertinenți de genul verișoarei Melanie.Cele mai bune erau puse cu grijă în pungi,ferite de molii,în dulapul din dormitor.

-Se schimbă vremea,adăugă ea pe un ton firesc.O să-ți fie frig în mașină.

În mașină? se alarmă Michael.

-De ce să-mi petrec noaptea în mașină când există canapeaua din camera din față,ripostă el,pe bună dreptate.

-Nu poți dormi pe canapea!

-Aha.Michael își cufundă mâna în chiuvetă,scoase un pumn de clăbuci și îi aruncă în sus,ăă,am văzut un singur pat...al tău.

-Mulțumește-te cu canapeaua."Canapeaua" nu era decât o banchetă lungă de cinci picioare,în vreme ce el trecea cu mult de șase picioare.

Casey verifică ușile,ferestrele,un obicei al ei la care nu avea de gând să renunțe doar pentru simplul motiv că în casă se afla un bărbat.Era,de fapt,un motiv în plus,să le verifice încă o dată.Tatăl ei avea prostul obicei să apară pe nepusă masă și socotind plecarea ei precipitată din Seattle,i-ar fi putut trece prin cap să

vină să se asigure că totul era în regulă.N-ar fi vrut să-l găsească pe Michael în casă.Lucru valabil pentru toată lumea,în plus,mai bine să-l facă pe Cooper să creadă că se pregătește de culcare.

-Te ferești de lume sau mă încui pe mine? Vocea lui Michael era guturală și veselă.Stătea rezemat neglijent de tocul ușii cu mâinile încrucișate la piept.

-Ce isteț ești? Casey făcea eforturi considerabile să nu țipe.

-Asta e părerea ta despre mine?Zâmbi pe sub mustață și ochii îi sclipiră malițios. Casey clipi nevenindu-i să creadă.Pe bărbatul ăsta,pur și simplu,nu-l puteai ține cu capul la fundul apei.Se abținu să nu izbucnească în râs.

-Am spus eu așa ceva?

-Ai spus.Când își îndreptă umerii și se apropie de ea,Casey își dădu seama că intrase în bucluc.Proastă,de trei ori,proastă,își spuse,gata să o ia la fugă.

-N-o lua ca pe un compliment,zise ea repede,răgușită de frică.Și maimuțele sunt istețe,dar nu mi-aș dori vreuna.Michael se opri.

Casey o zbughi în dormitor,închizând ușa în urma ei.Se sprijini de ea și închise ochii,cuprinsă de disperare.Oh,Doamne,ce se întâmplă cu ea? De ce își bătea joc de el în asemenea hal? S-ar fi zis că,în ascuns,îl ura de moarte.

-Așa o fi,șopti ea obosită și se duse împleticindu-se în baie.Dădu drumul la robinete să se umple cada.Așezându-se pe marginea ei turna spumant parfumat,întrebându-se ce avea de făcut.Măcar dacă mașina ei n-ar fi fost la reparat!Înainte ca gândurile negre să ia drumul hârtiei,își aminti de mașina lui Cooper.Respiră ușurată sâsâind printre dinți.N-avea decât să aștepte până adoarme...După o jumătate de oră,când nici nu ieșise bine din baie,auzi un ciocănit puternic în ușă,pe care nu-l luă în seamă.Bănuind că Michael nu s-ar fi dat în lături să intre neinvitat,dacă ar fi ținut cu tot dinadinsul,nu mai apucă să se ștergă și înhățându-și halatul și-l trase pe ea în drum spre ușă.

-Cine e? se răsti în glumă.Cel mai înțelept lucru era să-l lase să creadă că cedase și că încearcă să facă față cât mai bine unei situații dezagreabile.

Michael replică vesel.

-Lupul cel rău a venit să fure și să dea foc.Mulțumită că gluma îi reușise,Casey răsuflă ușurată.

-Poți fura orice,dar te rog,nu da foc.Nu am achitat încă ratele casei și m-ai băga la datorii,se plânse ea în joacă.Întredeschise ușa și-l întrebă iscodindu-l cu privirea.

-Ce dorești? îi era ciudă că îi tremurau degetele încercând să-și lege cordonul în jurul taliei suple.El zâmbea,dar în ochii ce o sfredeleau prin deschizătura îngustă a ușii nu citea nimic amuzant.

-Dacă-ți spun,îmi trănestești ușa în nas? Vocea aceea o neliniște, dar el deja împingea să o deschidă mai larg.

-Știi,începu el trecând pragul,e indecent din partea ta să arăți atât de apetisant când de abia ai ieșit din baie.Îi studia cu priviri lascive părul ciufulit,fața lucind de curățenie și halatul vechi la care,probabil,ținea foarte mult.Așa cum arăta i se părea chiar mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse.

Cu un gest nervos,Casey își încheie halatul până sus la gât,să fie convinsă că era îmbrăcată.Felul în care era privită îi dădea de bănuț.

-Mi-ar trebui un săpun,spuse el spășit,ghicind cât era de nervoasă.Părea destul de încurcat.Nu am găsit niciunul în cealaltă cameră de baie,adăugă,văzând-o cum îl fixează cu privirea.Casey tocmai îi contempla pierdută ochii ca două lacuri adânci,blânzi,căprui cu irizații aurii.

-Poftim? îl întrebă pe un ton destul de tăios,peutru ca imediat să se facă una cu roșul peștii el halatului.Ce naiba am? se întrebă nervoasă,tulburată și incapabilă să-și amintească ce anume îi ceruse.

-Săpunul,șopti el.Chiar și acel cuvânt atât de prozaic,rostit de el părea plin de senzualitate.Oh,trebuie să scap cât mai repede de el,își spuse Casey cuprinsă de panică.Era mult mai periculos decât și-l închipuise vreodată pe Pablo Cadenas care nu dorea decât banii ei.Bărbatul acesta,dacă voia ceva,putea obține totul! Săpunul.Casey inspiră adânc pentru a-și limpezi gândurile.Își revenise.

-Mă duc să-ți aduc,zise,îndepărtându-se în grabă.Dacă ar mai fi zăbovit o clipă s-ar fi aruncat în brațele lui.

În baie trase adânc aer în piept,-aerul neimpregnat de mirosul lui plăcut, bărbătesc,apoi scotoci în sertarele dulapului până găsi un săpun,cel pe care i-l dăduse sora ei,Bridget,pe vremea când trecea printr-una din perioadele ei de extravagantă.Nu numai că era foarte parfumat,dar avea încrustat în el inimioare roșii și un Cupidon.Zâmbi.

-Dorm iepurește,îi atrase el atenția când reveni în dormitor.

-Și ce-mi spui mie? Casey își ridică mirată o sprânceană.

-Nu încerca,te rog,să-ți iei tălpășița cât timp dorm.Drept să-ți spun,sunt frânt de oboseală.Casey privi într-o parte,neputând să-i susțină privirea de teamă că i-ar zări vulnerabilitatea pe care i-o simțise și în voce.N-ar fi trebuit să-i pese,dar îi păsa.O atinse ușor pe umăr pentru a o face atentă dar,în aceeași clipă,era în brațele lui.

-Casey! îi șopti în păr.Mai mormăi ceva care ei i se păru că ar fi „Waterloo” și se întrebă mirată dacă nu cumva îi reproșa ceva.La fel de repede cum o luase în brațe,se trezi împinsă la o parte.

-Uite ce-mi faci,O'Neil,bombăni el.Am venit după săpun și tu încerci să mă seduci,așa îmbrăcată după ultimul jurnal.Să-ți fie rușine!Casey râse prefăcut.

-Data viitoare voi ține minte.Îi întinse săpunul.El se încruntă.

-Numai din asta ai?Ea dădu din cap.Doar îi atinse mâna și simțise că ametește iar acum aștepta,nu mai știa nici ea de când,să ia săpunul.

-Acum,pleacă!se răsti,făcând eforturi să-i vorbească calm și pe un ton indiferent.Își drese glasul încercând încă o dată.Dacă ar fi îndrăznit să-l mai atingă nu l-ar mai fi lăsat să plece,și nu dorea să riște.Iar dacă nu l-ar mai fi lăsat să plece....

Michael luă săpunul și-și plimbă privirea prin cameră,tânjind după patul de dimensiuni apreciabile,acoperit cu o cuvertură multicoloră și perne de culoare belumarin.Oftă cu gândul la cele trei săptămâni,cele mai lungi din viața lui.

-Noapte bună,O'Neil,șopti,apoi se întoarse Și plecă.

Ea închise ușa.Mâinile îi tremurau și pentru a doua oară se rezemă moale de ea.Plecuse lăsând-o fremătând de dorință.Închise ochii.Ce greșeală.Imaginea lui Michael părea că i se întipărise în minte pe vecie.

-Ah,Dumnezeule,bâigui încercând să respire normal.

Intră îngrijorată în baie,se pieptănă în grabă,se spală pe dinți și se întoarse în dormitor să se echimbe.

Ieși din cameră după ce își puse niște blugi decolorați,o bluză veche verde-închis și tenișii.Tremură toată până găsi cheile mașinii lui Michael.Simțindu-se ca un hoț în propria casă,se strecură jos în hol și trase cu urechea la ușa băii.Dușul curgea dar notele joase ale melodiei pe care Michael o fredona acopereau zgomotul apei.Fără cel mai mic zgonot,Casey deschise uși și răsuflă ușurată văzându-i hainele la îndemâna Pândind ușa aburită dădu peste pantalonii negri,și veni să strige „Evrika!” atunci când găsi imediat brelocul cu chei,dar buna dispoziție îi pieri brusc,văzând că pe el erau prinse patru chei aproape identice.Habar n-avea care dintre ele erau cea de la portieră și cea de contact.

Trebuia să le încerce pe toate.

Afară,totul părea în ordine.Dintre nori,luna plină învăluia strălucitorul Trans Am roșu într-o lumină palidă.Oftă ușurată,prima oară în seara aceea,savurând mirosul serii adus de adierea care-i răcorea fața și îi zburlea părul.

Se îndreptă repede spre mașină,dar odată ajunsă lângă ea ezită,frecând nervoasă între degete una din chei.Pentru prima dată de când se hotărâse să ia mașina lui Cooper avea muștrări de conștiință.În plus,mai începuse și stomacul să-i facă figuri.Este singura ta scăpare,își spuse,făcându-și curaj.Alese la întâmplare una din chei și rugându-se să fie cea bună,o introduse în broască.

Nu era cea bună.

Sunetul ascuțit al alarmei sparse liniștea nopții calme de primăvară.

În graba ei de a fugi nu se gândise că mașina ar putea fi conectată la sistemul de alarmă.Își duse instinctiv mâinile la urechi uitându-se la mașină ca la un animal -gata să o muște.Dar acum altceva îi atrăgea atenția.Ușa din față se deschisese.

Răsucindu-se pe un picior Casey îl văzu pe Michael în prag.În afara prosopului care nu-l cuprindea ca lumea,era gol-goluț.

Nici incredibilul Hulk nu putea arăta mai fantastic.Casey simți că se sufocă.

Michael ședea într-o băltoacă,ținând strâns prosopul,ca înecatul agățat de un fir de pai.Spuma șamponului i se scurgea de pe față și din urechi ca dintr-o oală dată în clocot.Balonașe albe,desprinse de pe gene și sprâncene i se adunaseră în colțurile gurii crispate.Umerii largi și mușchii încordați străluceau în lumina becului de pe verandă.Casey își plimba privirea mai jos de umeri,acolo unde spuma se prinsese de părul aspru de pe piept,comparând clăbucii cu ciucuri de cristal.Ceva sau cineva aflat în spatele ei îi atrăsese lui Michael atenția.Casey se întoarse dorindu-și imediat ca pământul să se crape și să o înghită.

Asta mai lipsea,își spuse furioasă.Toți vecinii,fără excepție,care până atunci îi respectaseră intimitatea,ieșiseră din case la sunetul alarmei.Îi auzea șoptindu-și unui altuia: Cine e tipul gol de pe verandă? Ce caută în casa lui Casey? Cine era idiotul care se,atinsese de mașină și declanșase alarma?

Idiotul în persoană își dorea să nu-i fi trecut vreodată prin minte să ia mașina.

Ce mai putea să spună sau să facă? Se întoarse spre Michael.

Se părea că pentru el nu existau dubii în privința celor ce avea de făcut.

Trecându-și în grabă privirea de la Casey la mulțimea care se holba la el,se îndreptă spre mașină pășind cu grijă,în picioarele goale,pe aleea prunduită.

Nedând nici cea mai mică atenție roșcatei care îl privea decepționată,fără să scoată o vorbă,luă cheia din portieră,o potrivi pe cea bună și deschise.

Bombănind se aplecă înăuntru,umblă sub torpedou și întrerupse alarma.

Tot mai bine era cu sunetul ăla nenorocit,decât acum când se lăsase o liniște mormântală!se gândi Casey înfuriată,simțind furnicături în ceafă,acolo unde ochii mulțimii o sfredeleau necruțător.

-Oameni buni,spectacolul s-a sfârșit,îi anunță Michael,pe un ton tăios,așa,ca să nu existe discuții.Toți,la unison se puseră în mișcare dispărând în întuneric.

Michael se întoarse și o porni încet spre Casey,cu pași amenințatori,asemeni unei feline.Fiecare fibră a mușchilor o îndemna să o ia la fugă,dar frica o paralizase.Casey își aminti că o singură dată i se mai întâmplase așa ceva,în vara în care împlinise paisprezece ani și avusese curajul să ia camioneta tatălui său,Model-A,pe care o zdrobise de cum se suise la volan.

Cooper semăna leit cu tatăl ei,avea privirea rece și impenetrabilă precum diamantul.Valul de adrenalină o mobiliza.

-Nu te apropia de mine,îi porunci cu o voce nesigură,ridicându-și brațele și făcând pași înapoi.Când se lovi cu fundul de capota metalică știu că nu mai avea unde să se ducă și că nu i-ar folosi la nimic dacă l-ar fi amenințat că-i zgârie vopseaua cu unghiile.Cooper n-ar fi ținut seama de amenințări,așa furios cum era.

-Să nu îndrăznești să mă atingi!își încleștase pumnii pregătindu-se de atac,numai că el îi dădu brațele la o parte și i le lăsă în jos dintr-o singura mișcare.

-Să zici mersi că nu te-arunc în ocean,mârâi el.Casey nu avea să afle niciodată cum îi reușise figura când cu cealaltă mână își ținea prosopul,dar înainte să-i poată para lovitura,un braț ca de gorilă o prinse de mijloc și o ridică pe umăr.

Ca pe un sac cu cartofi!

-Lasă-mă jos!îi lovea cu pumnii spatele și umerii,dar părea insensibil.Dacă totuși simțea ceva era brațul cu care o prinsese,fără jenă de fund și care acum o apăsa și mai tare.Între braț și umăr se simțea prinsă ca într-o menghină.Precută,se gândi că e mai bine să-și păstreze forțele pentru a respira.

Intră în casă împingând ușa din față cu piciorul Casey spera,cu răutate,că poate se lovește la picioar,dar nu făcu nici o remarcă.

În sfârșit,Michael o trânti pe bancheta din camera din față și se retrase imediat de parcă apropierea ei i-ar fi făcut rău.

Casey se sprijini de brațul banchetei frecționându-și locurile unde o strânsese,cu gândul la eventualele vânătăi care i-ar fi putut apărea a doua zi.

-Și acum,ce mai ai de gând să pui la cale? o întrebă el cu glas sfâșietor.Tâlhăria asta a pus capac la toate.

Auzi,tâlhărie! Spumega de furie sub privirea atentă și rece ca gheața.Înghiți iute și-și plecă ochii.Se simțea deplorabil.În nodul din gât se strânseseră laolaltă rușinea,vinovăția și regretul și,în ciuda eforturilor,simți cum ploapele îi iau foc.

Furioasă,își frecă ochii cu pumnii,dar ochii i se umplură de lacrimi sărate care începură să i se prelingă pe obrajii îmbujorați.

Michael se îndepărtă nesuportând să-i vadă lacrimile,refuzând să-i ia în seamă tremurul bărbiei sau durerea reflectată în privire.

Mârâi ceva nedeslușit.Putea să înfrunte o Casey impertinentă și apoi să guste conflictul.Dar în situația asta?

-Nu încercam să-ți fur mașina,Cooper,spuse ea încet,luptându-se cu disperare să-și recapete controlul.Michael se răsuci înjurând.

-Te-ai prefăcut de minune!tipă el,strângându-și spasmodic prosopul în jurul

coapselor. Vorbele acestea fură suficiente ca să-i sece lacrimile. Își ridică privirea înfruntându-l, înălțându-și sfidător bărbia.

-Nu mă privește ce dracu' crezi! N-am vrut să-ți fur nenorocita aia de mașină, șuieră ea printre dinți.

-Perfect, atunci spune-mi ce voiai să faci, îi ceru, țintuind-o de speteaza banchetei. Închise ochii încercând să nu dea atenție valului de sânge care îi zvâcnea în urechi. El își pierduse prosopul și dacă se prefăcea că nu observa acest lucru, nu era decât din cauza situației deplorabile în care se afla și care nu-i permitea să observe amănunte. Își lăsă mâna pe umărul ei și o forță să se ridice.

-Răspunde-mi, fir-ar să fie! O scutură ușor Unde naiba voiai s-o-ntinzi? se răsti el. Înghiți un nod. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de mizerabil.

-Voiam să scap de tine! țipă ea. El îi luă fața între palme forțând-o să-i înfrunte privirea.

-Și după asta ce-ar mai fi urmat, Casey? Toată viața te-ai fi ascuns sustrăgându-te copilărește de la răspunderi? își miji ochii abia stăpânindu-și furia.

-Nu e treaba ta ce-aș fi făcut eu mai departe, se înfurie și ea. Ar fi vrut să fie calmă, dar, din cauza lui, îi era aproape imposibil.

-Ba este, din moment ce te-ai fi folosit de mașina mea ca să dispari. Ochii îi străluceau din ce în ce mai amenințător și dunga palidă care îi apăruse deasupra buzei superioare era dovada de necontestat a frământării sale interioare.

-Ți-am mai spus! N-aveam de gând să-ți-o fur. O voiam doar ca să plec în altă parte și să scap de tine și, improviză ea mai departe, după aceea i-aș fi spus tatălui meu unde o găsește iar el s-ar fi ocupat să-ți-o recuperezi.

-Nemaipomenit! o luă el peste picior. Aveai de gând să-ți implici și tatăl în acest furt.

-N-ar fi fost un furt! Mormăind în barbă ceva indecent, Michael se îndepărtă. Se sprijinise de perete, își încrucișase brațele peste piept și o privea cu ochii lui negri care scăpărau scânteii.

-Inutil, zise calm. Am încercat tot posibilul și uite cu ce m-am ales: minciuni, șmecherii și acum, asta!

Casey nu mai știa încotro să se uite. Tot corpul îi era străbătut de fiori, când reci, când fierbinți, care îi dădeau o stare de nervozitate. Prea agitat, ca să stea locului, se postă în fața banchetei hotărâtă să nu-și mai ia ochii de pe vârfurile tenișilor. Putea oare să ignore minunatul trup, când prezența lui umplea camera? Razele palide ale lunii ce se strecura prin fereastră, aruncau pete arămii pe pielea lui bronzată, iar efectul luminii dădea părului întunecat, cu urme de șampon, nuanțe roșiatice. Părea că luna ținea cu tot dinadinsul să-i atragă atenția asupra

bărbăției lui, prin jocul de umbre și lumini. Valul fierbinte de plăcere care îi trecu brusc prin șira spinării fu mai mult decât putea suporta.

-N-am nevoie de ajutorul tău, așa că, dispari din casa mea! îi indică ușa. Michael trase adânc aer în piept și Casey rămase cu ochii ațintiți pe pieptul lui lat.

-Nu cred că vrei să plec, Casey, spuse el sigur pe sine, lucru ce o scoase din sărite.

-Ba da, vreau! țipă, dându-și seama că el e avea dreptate. Ceva din ea l-ar fi alungat, dar cealaltă parte, cea care o domina era atrasă de acel bărbat provocator care o făcea să freamăte de dorință. Nici nu se gândea că se îndrăgostise de el, dar știa că la fel de hotărâtă cum era să evite întâlnirea cu jurații, tot atât de mult dorea ca Michael să nu plece. Nu încă. Și nu supărat pe ea.

-Bine, o lăsa ea mai moale, făcând un gest vag spre baie, du-te să-ți termini dușul. El își înclină capul făcând o plecăciune.

-Oh, îți mulțumesc. Aruncându-și neglijent prosopul pe umăr, reuși să-și facă o ieșire pe cât de demnă pe atât de comică.

De îndată ce auzi ușa băii închizându-se, Casey alergă în dormitor. Se aruncă pe pat cu capul în pernă. Închizând ochii intenționa să se odihnească doar câteva minute pentru ca apoi să se gândească ce avea de făcut. Asemeni lui John Paul Jones, lupta ei abia atunci începea!

CAPITOLUL 5

Michael ședea la umbră și privea în jos la freamătul continuu al valurilor agitate care izbeau stâncile. Zgomotul era asemenea unui muget furios, iar spuma care țâșnea în aer, ca dintr-un izvor, lovea neîncetat faleza de la poalele stâncii.

Lipit de stâncă Michael ținea piept cu stoicism atacului sălbatic al valurilor.

Aerul marin îl învăluisese ca într-o ceață depunându-i în păr un strai subțire de sare și broboane pe gene, pe gât și po față. Își simțea pielea ca dată cu o substanță astringentă. Îi era frig, se simțea rău și îi era somn. Nu-și dorea decât să intre în casă și să-și caute o poziție comodă pe banchetă, nu înainte însă de a exorciza demonul care îl scosese de acolo. Străbătu distanța dintre cele două balustrade, atingând din când în când metalul rece ca pentru a convinge că nu trăiește un coșmar; stătea afară ca un idiot, iar afară era o vreme infectă. Vreme de o oră după ce se dusese la culcare se tot fâțâise pe bancheta mai scurtă cu un metru 5 de lungimea lui și mult prea îngustă pentru bărbat de talia lui. Dar nu fusese de vină numai bancheta. Chiar în cel mai confortabil pat și n-ar fi avut liniște, știind-o pe Casey la câțiva metri distanță.

O dorea. Îl atrăsese din primul moment, de când o găsisese dormind în cămăruța din spatele salonului de recepție. Dincolo de excentricitatea care o afișa, folosind-o ca

pe un scut de protecție, se afla femeia care fremăta, caldă, generoasă și foarte, foarte dornică de afecțiune. Blestemând, renunțase la gândul că ar mai putea dormi și se ridicase de pe banchetă. Cu dragă inimă l-ar fi omorât pe nenorocitul care își bătuse joc de puritatea ei și îi distrusese încrederea în oameni. În concluzie, cum stătea așa în mijlocul camerei, considerase mai potrivit să meargă în dormitor și să se întindă lângă Casey. O iubea, dorea să o cuprindă, să facă dragoste cu ea și dimineață să se trezească ținând-o în brațe. O și luase spre dormitor când se opri brusc, fără să mai înțeleagă nimic. Pentru prima dată de când descoperise minunata diferență dintre băieți și fete se simțea neputincios. Repetând înjurăturile, făcuse stânga-mprejur și ieșise afară. Intenționase să facă o lungă plimbare, dar agitația oceanului îi atrăsese atenția. Simțindu-se ceva mai bine se cocoțase în vârful stâncii.

Zâmbi ironic și colțurile gurii i se lăsară în jos.

-Naiba s-o ia, bombăni. Ce-o fi răs Casey în sinea ei când insistase să doarmă pe „canapea”. Izbucni în răs. Ar fi trebuit să bănuiască ceva atunci când ea cedase fără prea multă vorbă. Își ridică gulerul și intră în ceața groasă ca să mai arunce o ultimă privire oceanului. Respirând adânc aerul sărat se întoarse și o luă spre casă.

-Bună dimineața, O'Neil. Vocea bărbatului vibră puternic, plină de optimism, trezind-o din visare și făcând-o să se ridice din pat cu o viteză surprinzătoare.

-'neța, zise ea cu glas pițigăiat. Fir-ar să fie, am pierdut momentul prielnic de azi-noapte. Se ridică înainte de a-și fi terminat fraza.

-În ce mă privește, mă bucur că ai adormit. Michael râse scurt. Să-o iei din loc pe o ceață atât de groasă ca cea de azi-noapte, n-ar fi fost o idee prea grozavă. Și, în afară de asta, oftă el teatral, cum era să mă lipsești de ocazia de a-ți putea demonstra calitățile mele de bucătar? Casey îl văzu cu tava în mâini iar ea, așezate ceștile și ibricul din sticlă. În aer plutea aroma cafelei proaspete.

-Nu-mi amintesc să te fi invitat înăuntru, se răsti ea și-și încleștă dinții să nu țipe. Ochii lui aruncau sclipiri jucăușe privind în jos spre ibricul de cafea.

-Sper să-ți placă cafeaua amară. Este cea mai bună, îi declară pe un ton exasperant de politic. Nu pricepea deloc cum putea să fie atât de dezgustător de bine-dispus și să o scoată pe ea din sărite, așa, cu noaptea-n cap.

-Poftește afară! Făcu un semn categoric cu mâna așteptându-l să se întoarcă și să-i îndeplinească ordinul. Dar când îl văzu că, dimpotrivă, se apropia, simți cum i se încordează toți mușchii, nici ea nu știa dacă de teamă sau de supărare.

Fără să dea nici cea mai mică atenție aerului ei ostil, Michael făcu un semn cu

capul în direcția tăvii cu motive orientale pe care o ținea în mână.

-Aș fi pus un trandafir pe ea dar nu am găsit niciunul,rânji el.Bănuiesc că printre multele talente pe care le ai,nu este inclus și grădinăritul,nu?

Încercând să ignore statura impozantă,pusă în valoare și de pantalonii maron și cămașa bej,se răsti.

-Dacă n-aș fi o doamnă...

-Slavă Domnului că ești,exclamă vesel,așa că,hai să ne bem cafeaua ca doi oameni civilizați și să ne facem programul pentru azi.Zâmbea malițios.Îmi dai voie?o întrebă arătând cu capul spre fotoliul mare,ticsit,așezat în colț,lângă fereastră

-Și dacă spun nu? îl întrebă pe un ton cât se poate de rece.

-Știi bine că n-ai face-o,o informă cu impertinență.Așeză tava pe patul răvășit, turnă cafeaua,își luă ceașca și se duse să se așeze în fotoliu.

-Haide,zise curtenitor,bea-ți cafeaua.Te asigur că n-o să-ți rămână în gât.

Întâmplător,mă pricep să fac cea mai bună cafea de prin părțile...cea mai bună cafea din lume.Se așezase confortabil în fotoliu încrucișându-și picioarele lungi.Luă prima sorbitură.

-Azi e cam înnorat,dacă te interesează,continuă el,dar sper ca mai târziu să iasă soarele.Aroma cafelei n-o putea lăsa indiferentă,îi lăsa gura apă,iar Michael care,evident,se amuza pe seama ei,îi stârnea și mai multă poftă.Nu se mai putea abține.Poate „ar fi dat orice” pentru o ceașcă cu cafea dar,în acel moment,foarte probabil,ar fi omorât pe cineva.

Nu era neapărat nevoie ca în schimbul unei cești cu cafea să se poarte prietenește cu el! Fără un cuvânt așeză tava pe jos,își luă ceașca și se sui înapoi în pat.Dacă nu-i va da atenție,poate va pleca.

Cafeaua era neașteptat de bună.Casey își linse buzele de plăcere.Era chiar mai bună decât cea pe care o pregătea ea dar,bineînțeles,n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului.Mai degrabă s-ar fi lăsat prăjită în ulei decât să i-o spună.

Michael o urmărea zâmbind leneș.Cum ședea așa,turcește,părea relaxată,dar ar fi țâșnit din pat la cea mai mică mișcare a lui,așa că mai luă o sorbitură și plescăi din buze.

-Vai,Cooper,faci cea mai bună cafea,glumi el după ce mai luă o înghițitură,sorbind-o zgomotos.Văzând-o la fel de impasibilă,continuă pe același ton.

Mulțumesc,mă bucur că-ți place.Casey abia abținându-se să nu zâmbească sorbi repede o înghițitură.

-Mai dorești o ceașcă,Coop? întrebă Michael imitându-i vocea afectată.

Vai,mulțumesc,iubito,nu te deranja,răspunse tot el cu voce groasă.

Se ridică, străbătu foarte încet camera să-și umple din nou ceașca. Zâmbindu-i se așează cu coatele pe genunchi și cu ceașca în mâini.

-Uite ce e, botoaso, eu ar trebui să fiu supărat pe tine după noaptea trecută. Dar nu sunt. De teamă să nu-i întâlnească privirea, Casey privi într-o parte. Nu mai era supărată fiindcă îi dejuCASE ultima încercare de evadare, ci îl ura și se ura și pe ea pentru că în noaptea aceea atât de agitată descoperise că era îndrăgostită de el și era sigură că nu-și dorea acest lucru.

-Întotdeauna ești atât de prost dispusă dimineața? Ochii căprui, pătrunzători îi descoperiseră cearcăne sub ochi. Sau te simți așa pentru că azi-noapte ai dormit la fel de prost ca și mine? zise el încet, târăgânând cuvintele. În sinea lui jubila. Cel puțin, nu era singurul care avusese o noapte de groază.

Simțindu-se intens studiată Casey începu să respire precipitat. Pulsul îi bătea spasmodic chiar sub pielea ușor pistruiată de la baza gâtului. Tristul adevăr era acela că toată noaptea nu-l visase decât pe el. Rememorând frânturi din vis începu să se foiască și în obraji îi apărură două pete colorate, își concentrează toată atenția asupra cafelei rămasă în ceașcă rugându-se ca el să plece din dormitor.

-Vorbești cam mult, O'Neil, mormăi el. Ridicându-se îi luă ceașca și o puse pe tavă.

-De altfel, de ce să vorbim când sunt atâtea lucruri, mult mai plăcute pe care le putem face? Se așează în genunchi în pat, privind în jos spre ea.

Casey îi aruncă o privire ofensată și se trase înapoi, ferindu-se de mâinile care parcă se repezeau la ea din toate direcțiile. Cel mai mult o deranjau zvâcniturile din stomac și pulsul care bătea acolo unde nu-i mai bătuse niciodată. O copleșea dorința de a rămâne pe loc pentru a se bucura de acele „lucruri mai plăcute” despre care îi vorbise. Își înghiți nodul din gât, se feri într-o parte și sări din pat în celălalt capăt al camerei.

-Nu-mi amintesc să te fi invitat în casa mea, cu atât mai puțin în patul meu. Dă-te jos, se răsti ea. Zâmbind evaziv el trecu în genunchi prin pat și coborî.

-Dacă aș aștepta invitații ori de câte ori doresc să fac dragoste cu o femeie frumoasă, aș fi la fel de neștiutor ca în ziua în care m-am născut.

-Nu mai spune, se rătoi ea. Bărbații ca tine care forțează... Se opri simțind brațul care îi în colăcise gâtul și o trăgea spre el. Chipul lui frumos era luminat de un zâmbet satanic. Neavând încotro Casey cedă.

Îi auzea respirația regulată care îi ridica și îi cobora pieptul lat și-i invidie autocontrolul. Privirea diavolească ce i se plimba pe buze o dezarmase. Se simțea ca o păpușă din cârpe, cu picioare moi, gata să cedeze presiunii degetelor care o apăsau pe spate. O păpușă din cârpe în care doar inima zvâcnea cu putere.

Era aproape sigură că o va săruta sălbatic,dar el îi atinse buzele doar cu o mângâiere ușoară,tandă.

-Dacă vrei să aștept invitația...îi spuse mușcându-i blând buzele,aștept,Casey.De emoție vocea i se îngroșase.Buzele îi tremurară într-un gest de abandon dar, inexplicabil,se retrase repede,îngrozită.

-Cooper,eu...închise gura cu un zgomot ușor și-l privi cu ochii larg deschiși și strălucitori.El înțelese.

-Șst,șopti așezându-și ușor degetul pe buzele el.Vom aștepta.Înainte de a-și ridica capul o mai sărută o dată tandru,în colțul gurii.

-Măcar până când te aranjezi,adăugă el zâmbindu-i relaxat,privind-o în ochi.

Micul dejun e gata în douăzeci de minute,așa că între timp,iubito,pune mâna și fardează-te.O ciupi de nas și ieși.Rămase clipind uimită,întrebându-se dacă intenționase să o jignească.Strigă imediat după el.

-Șobolan împutit,apoi zâmbi,ușurată că încă o dată el reușise să calmeze spiritele.Douăzeci de minute mai târziu,după un duș fierbinte și un masaj energetic,Casey se simțea alt om.Intră în dormitor și se duse direct la dulap.Scotoci după bluza de bumbac și pantalonii albi,dar renunță la ele.Michael putea intra dintr-un moment în altul și ar fi găsit-o înfășurată în prosop,așa că se hotărî pentru tricoul turcoaz și o fustă ușoară de jerse.Aruncă prosopul și își trase iute tricoul și fusta pe care o înnodă peste șolduri Intră în baie,își trecu pieptenul prin păr,își dădu cu puțin fard în obraz și pe buze cu un ruj portocaliu aprins.

-Am auzit dușul așa că am pus mâncarea în cuptor să stea caldă,o informă Michael când intra în bucătărie câteva minute după ora zece.Dar nu era nevoie pentru că ai apărut la timp,zise el,plimbându-și privirea apreciativ de la părul roșeai până la vârful picioarelor desculțe.

-Nu de alta,dar mi-era teamă să nu te spetești muncind.

Trecu pe lângă el și-și umplu o ceașcă cu cafea proaspătă și fierbinte.Abia atunci observă surprinsă că masa era deja pusă.

-Doamnă,masa este servită,zise el pe un ton glumeț și o invită să ia loc,exagerând gestul.Nu-l cunoștea în această ipostază de aceea nu comentă nimic.Doar atunci când mâna lui îi zăbovi pe spate după ce îi împinsese scaunul, se răsti nervoasă.

-Nu fac parte din meniu.

-Mare păcat,îi replică el calm.Puse tigaia pe masă și împărți omletă,punând-o în farfurii cu o îndemânare de invidiat,apoi aduse fundul de lemn cu feliile de pâine prăjită și ceștile cu cafea și se așeză la masă în fața ei.

-Ești plin de surprize,Cooper,remarcă ea,savurând prima bucățică din cea mai

delicioasă omletă spaniolă pe care o gustase vreodată. E foarte bună, vorbesc serios.

-Mulțumesc, dar speram să nu fii atât de surprinsă. Zâmbi întinzându-i pâinea prăjită. Altă surpriză. Nu semăna deloc cu pâinea prăjită, seacă, pe care o mânca ea de obicei. În unt adăugase mirodenii, dar nu vru să-i dezvăluie ce anume.

Zâmbindu-i malițios o informă că era rețeta familiei transmisă din tată în fiu timp de două sute de ani.

-Nu ești zdravăn, râse ea.

-Și, cu toate astea, mă iubești. Înghițind în grabă Casey aproape se înecă. Se uită în ceașca aproape goală neștiind ce să spună. Acest lucru îl descoperise singură cu puțin timp în urmă. O himeră... pe care și cea mai slabă adiere ar fi spulberat-o în cele patru vânturi.

-Acum, fiindcă tot am servit masa împreună de două ori, dar n-am petrecut nici o noapte în același pat, nu crezi că ar fi timpul să discutăm ca doi vechi prieteni? continuă Michael entuziast, în aparență fără să aștepte răspuns la remarca sa.

Casey tresări surprinsă.

-Despre ce? întrebă cu un calm uimitor. "Știi foarte bine despre ce!" îi spunea zâmbetul lui leneș, dar din cine știe ce motiv, pe un ton convențional, din care nu lăsa să se înțeleagă decât un vag interes, îi zise.

-Știi tu, povestea aia. Simțea o dorință nebună să-i facă pe plac dar, pe un ton voit reținut, spuse nu. Masca prefăcătoriei, cizelată cu grijă, apăru brusc disimulând frământarea sufletească.

-O păstrez până în momentul în care vreun ziar de mare tiraj îmi va oferi o sumă exorbitantă pentru exclusivitate. De-abia aștept. Privirea lui întunecată îi stăruie pe figură.

-Nu-mi îndruga mie aiureli, zise calm. Îți vei sacrifica piesele albe atunci când te vei simți încolțită. Casey zâmbi răutăcios lăsând să-i cadă cu zgomot furculița în farfurie. Ar fi folosit cu mare plăcere și șervețelul aflat în îndemână, dar acesta nu făcea zgomot.

-Perfect, n-ai decât să crezi ce vrei. Nu e treaba ta, zise surâzând onctuos.

Michael se încruntă și o privi printre gene.

-S-a putea, recunosc el, dar s-ar putea să mă intereseze pentru că vreau să te ajut și până nu știu ce s-a-ntâmplat între tine și Cadenas nu pot face nimic.

Ea tăcu ridicându-și bărbia cu îndărătnicie și ochii continuă să-i arunce fulgere de mânie.

-Știi cât ești de pornită împotriva lui Cadenas, dar dacă n-ai un avocat foarte bun pierzi procesul, spuse el pe un ton autoritar. Inima îi bătea cu putere în ciuda

voinței ei. Una e să știi tu că vei pierde un proces și e cu totul altceva când ți-o spune altul. Mai ales pe un ton atât de categoric!

Ridică din umeri cu aplomb dar numai ea știa ce are în suflet.

-Și ce dacă pierd procesul? Se ridică de la masă și cu mișcări stângace strânse vasele murdare, dar nu ajunse în bucătărie pentru că Michael îi tăie drumul.

-Ești iute la mânie, mititico, nu-i așa? o tachină el, dar în privirea care-i studia mina hotărâtă nu exista urmă de veselie.

-Lasă vasele, te ajut eu mai târziu. Palmele lui abia îi atinseră brațele dar le simți mângâierea de parcă degetele subțiri i-ar fi explorat fiecare centimetru. Mai bine hai să ne plimbăm.

-Nu ți-e teamă că odată ajunsă afară aș putea fugi?

Zâmbind cu indolență își ridică sprâncenele și la ochi îi apărură riduri subțiri.

-Îmi asum riscul, mârâi el, apoi îi luă farfuriile din mână și le puse din nou pe masă.

-Haide, vino. Pe cât de plăcută, pe atât de tulburătoare fu senzația de căldură care o inundă atunci când o prinse de mână.

-Dacă n-ai nimic împotriva, nu-i nevoie să mă susții. Își retrase mâna, dar el i-o ținea strâns.

-Ce zi splendidă, nu? Chiar era? Mână în mână, lui Casey nu-i era teamă decât de un sigur lucru, iar acesta nu avea nici o legătură cu vremea. Dădu din cap în semn că da. Afară, încercă din nou să-și elibereze mâna și de această dată reuși.

Sub pretextul că îi arată drumul pe poteca ce ducea spre plajă, se îndepărtă puțin de el. Mai mult îi simțea în spate decât îi auzea respirația și, pentru liniștea ei, se strădui să păstreze acea mică distanță.

-Când nu te ascunzi de agenții procedurali, cu ce-ți ocupi timpul, Casey?

Trecuse peste un bolovan pășind atentă în josul pantei și mai făcu două sărituri până atinse nisipul. Ridicându-și ochii spre el care cobora încet poteca, îi spuse:

-Sunt lingvist. Fac traduceri în limba engleză și retroversiuni.

O întrerupse înainte de a apuca să mai spună că traducerile le făcea pentru orbi.

-Din ce limbă?

-Germană, franceză, italiană și spaniolă. O luase de-a lungul plajei, iar el mergea în spate.

-Sunt impresionat. Zâmbea sincer și afectuos. Părinții tăi mi-au spus că ești și un foarte bun fotograf. Casey schiță un zâmbet.

-Sunt părtinitor. Făcând-o să vorbească despre ea era ca și când ar fi făcut extracții dentare.

-Povestește-mi despre fotografiile tale.

-Unele le-am vândut iubitorilor de păsări, altele unor reviste despre natură. Ochii îi străluciră jucăuș. Oricum, Ansel Adams mă are la degetul mic, indiferent ce spune mama. Michael se opri din mers și o prinse de umăr.

-Cum găsești timp pentru toate astea? o întrebă uimit. Se aplecase puțin spre ea, privindu-i chipul și stăruind atât de mult asupra gurii, încât Casey simți din nou că se sufocă.

-Și, pe deasupra, să mai trag pe sfoară și agenții procedurali, vrei să zici? spuse ea caustic, în ideea că-l va face să schimbe subiectului. Ridicându-și de pe frunte o șuviță de păr arămie se uită în sus spre el și zâmbi.

-Să te joci copilărește cu agenții procedurali, o corectă el cu un rânjel suspect de vesel. Ceva în tonul lui îi reaminti că, de fapt, pe el nu reușise să-l fraierească.

Se uită peste umăr apreciind distanța străbătută. Ce i-ar mai fi plăcut să-l lase acolo înconjurat de nisip și de apă, eventual în tovărășia pescărușilor. Faptul că nu putea s-o facă îi accentua nemulțumirea față de el, față de părinții săi, prea încrezători în ea, față de toată lumea.

-Uneori, ai mei vorbesc ce nu trebuie, bombăni ea în ciudată, dând cu piciorul unei cutii goale de conserve. El schiță un zâmbet zeflemitor.

-Uneori, părinții sunt mândri de copiii lor, chiar atunci când aceștia fac greșeli.

-Ai tăi, probabil, sunt foarte mândri de tine, îi replică ea răutăcios.

O secundă doar crezu că citește în ochii lui o profundă antipatie.

-Au fost întotdeauna, spuse el serios. Se întoarse și o luă înainte.

-Uneori, Casey O'Neil, ești demnă de dispreț, șopti ea, simțind pentru el o milă inexplicabilă. Rămase o clipă pe loc urmărindu-l cum se îndepărtează încet și constată că reușise să-l enerveze. Apreciind distanța care îi despărțea se gândi că n-ar fi rău să profite de avantaj, dar o reținea ceva și, oricum, era prea târziu.

-Nu vii, O'Neil? Se oprise și o aștepta.

-Am de ales?

-Nu. Nu mai mult decât mine, adăugă în gând Michael. Dacă în urmă cu două săptămâni cineva i-ar fi spus că se va îndrăgosti de femeia pe care trebuia s-o urmărească, i-ar fi răs în nas. Se decisese să piardă câteva zile din vacanță urmărind-o pe Casey pentru că auzise despre ea lucruri îngrozitoare. Trebuia să recunoască faptul că de-abia așteptase să-și pună ambiția cu femeia care dusese de nas atâția ași în meserie, în rândul cărora intra și fratele lui.

Gândul la David îl făcu să zâmbească cu veselie sardonică. Casey făcuse valuri în jurul lui David care cheltuiseră sume amețitoare. Michael își aminti cum răsese de el și îl luase peste picior că permisesese unei femei să profite pe seama lui. David îl provocase spunându-i să-și „înghită banii” și-i pusese în mână

fotografia lui Casey scoasă din dosarul pe care i-l întocmise.

De atunci văzuse că este foarte atrăgătoare. Zâmbi amintindu-și cum strecurase în portofel fotografia. Pentru identificare, îi spusese lui David, nevrând să-i mărturisească plăcerea cu care privise fotografia.

-Mă bucur că nu ai dispărut cât timp am fost cu spatele, zise el în timp ce Casey se îndrepta din umeri pentru a se uita în sus la el. Ai fi vrut, nu? Probabil, ai fi simțit o plăcere sălbatică dacă m-ai fi atacat pe la spate și, cu totul accidental, bineînțeles, m-ai fi trântit cu fața în nisip. Hohoti zgomotos.

-În ce mă privește, m-aș fi distrat, dar dintr-un cu totul alt motiv, mult mai plăcut decât acela de a te vedea cu nasul în nisip. Să-ți fac o demonstrație? Exagerând, o privi pofticios, dar rânjetul lui caraghios abia o făcu să zâmbească.

-Nu, mulțumesc. Mergeau încet, unul lângă altul, fără însă să se atingă. În sinea ei, Casey se simțea mulțumită nu numai de tăcerea neașteptată în care căzuse Michael, dar și de mirosul specific al oceanului, de clipocitul valurilor la picioarele lor, de mirosul sărat al brizei care le juca în păr.

Tăcerea lui i se transmise și ei, la fel și mina tristă ce i-o citi pe chip atunci când îl privi.

-Tu cu ce te ocupi, Cooper, atunci când nu alergi după paraplegici să-i repui în posesia cărucioarelor, când nu confیști gumă de mestecat și patine cu rotile?

Michael își înăbuși hohotul de râs. Dacă spera să-l enerveze, nu era el omul dar, oricum, umorul ei era mai plăcut decât primăvara glacială.

-Cu patinele cu rotile mă descurc bine, skateboard-urile îmi dau dureri de cap, i-o întoarse el cu glas suav. Luă de jos o piatră netedă și lucioasă și o aruncă atât de departe încât nu auziră când atinse suprafața apei.

-De fapt, actualmente conduc ceva în genul unei agenții de detectivi. Era modest. Agenția sa era printre primele trei birouri de investigații din țară. Era a lui, în întregime, o clădire neipotecată, avea nouă angajați, doi dintre ei fiind chiar frații săi.

-Și cu ce se ocupă acel „gen de agenție de detectivi”? întrebă ea, neputându-se abține.

-Ah, probleme de rutină. Urmărim pe cei ce se sustrag declarațiilor pro sau contra cuiva, căutăm evadați sau moștenitori, chestii d-astea. O privi pieziș și zâmbi.

-La nevoie, mă implic personal în găsirea unei persoane micuțe și neserioase.

-Și, eventual, te erijezi în paznicul ei, completă ea cu un aer posac.

-O fac pentru prima dată. Tonul apatic al vocii lui era nuanțat de o falsă veselie.

-De ce am avut eu norocul ăsta?

-Așa au unii noroc,i-o trânti el.Casey stătea foarte aproape de el dar,brusc,avu senzația că se află la mile distanță.Michael sesiză și simți un fior străbătându-i șira spinării iar în cap începură să-i sune clopoței de alarmă.

Se întoarse și înainte ca ea să bănuiască ceva îi cuprinse fața în palmele lui mari și o privi scrutător în ochi.

-Perfect,O'Neil.Ce-ai mai pus la cale.

-Să p-pun la cale? Se bâlbâia pentru că el se afla prea aproape de ea și această apropiere avea un efect devastator asupra străii ei emoționale.

-Când taci complotezi împotriva mea,o informă el,cu un surâs care o dezarma.

-Mi-e greu să recunosc,dar nu complotez împotriva ta,Cooper.

-Ai început-o bine.Facem progrese.Tăcu observându-i zâmbetul trist.Dintr-odată se simți foarte obosit,ca un atlet neantrenat,respira greoi și neregulat.

Casey își dădu seama ce se întâmplase.Era excitat.Privi plaja întinsă și pustie.

Doar ei doi.

-Vrei să ne luăm la întrecere? îl provocă ea,cu respirația întretăiată.Se uită în jos la picioare.

Slavă Domnului că nu-și pusese tenișii! Când alerga desculță,nimeni nu o întrecea.

-Cu ce handicap vrei să iei startul? o întrebă dându-și importanță.

-Cât îmi lași? contracară ea apropiindu-se de apă.Dacă o urma,avea succesul asigurat.Așa,încălțat,nu va tropăi prea repede prin apă.N-o să vină după mine,se gândea ea,făcând încă un pas.Se va apropia,dar se va năpusti asupra mea doar când mă voi îndepărta de mal.O urmă.

-Oh,Michael,cizmele!

-Ce e cu cizmele mele? își pironise ochii pe figura ei.Doar nu era să se lase păcălit de gluma asta răsufată.

-N-or să mai fie bune de nimic!

-Crezi? De data asta,dacă a pus ceva la cale nu dădea nimic de bănuț și nici pe figură nu-i citea ceva deosebit.Oricum,nu-i va da satisfacție lăsând-o să se distreze pe seama sa.

-Sunt din piele,nu? îl întrebă cu un aer nevinovat,aplecându-se,parcă vrând să pună mâna,pe ele.Când se îndreptă strângea în pumn nisip ud și alge.Păcat de ele,oftă ea,dar,la urma urmei,ești destul de bogat ca să-ți permiți o altă pereche,nu? Ridică încet mâna și-și umplu buzunarul cu nisip și alge,apoi îl netezi.

-Vai,O'Neil,n-ar trebui să faci așa ceva,o dojeni blând,prinzându-i mâna și lipindu-i-o de pieptul lui,înainte de a apuca să și-o tragă.În pustietatea asta,unde nimeni nu te poate auzi cum țiți ca să-ți sară în ajutor aproape orice ți se poate

întâmpla, adăugă el, imitându-l perfect pe Peter Lorre. Îl imită atât de bine încât Casey simți fiori de groază pe șira spinării.

-De pildă? întrebă cu voce tremurată, încearcă să se desprindă, dar el o ținea strâns. Reuși, totuși, să-și ducă și cealaltă mână la pieptul lui, intenționând să-i facă vânt în apă...

-În locul tău, n-aș face-o, o avertiză, de parcă l-ar fi citit gândurile. Ar fi groaznic!

-Ce n-ai face? îl întrebă sfidându-l.

-Asta îi răspunse el blând și, plin de curaj, îi făcu vânt, expediind-o cu spatele în ocean.

-Ticălos mizerabil. Un alt val trecu peste ea, făcând-o să tacă, exact în momentul în care intenționa să-l mai înjure o dată. Reveni la suprafață scuișând și dând din mâini, făcând eforturi vizibile de a se menține la suprafață.

-Mor de frig, urlă ea, dar asta era o problemă minoră. Fusta ei multicoloră o trăgea la fund. Mă înec!

-Am să te pescuiesc după ce te mai duci o dată la fund, zise el cu nonșalanță, încrucișându-și indiferent brațele la piept. Până atunci, vreau să-mi promiți că nu mi vei mai fura mașina și că-ți vei păstra energia pentru a te apăra în fața lui Cadenas. Promiți?

-P-p-promit. Ce l-ar mai fi înjurat, dar îi clănțăneau dinții, îi tremurau buzele și simțea că se învinețește de frig. Mai târziu, se gândi ea. Mai târziu se va putea gândi la o răzbunare cumplită. Deocamdată, avea nevoie de ajutorul lui.

-Am să țin cont de asta, O'Neil. Neținând seama de efectul apei sărate asupra cizmelor și pantalonilor, Michael pleoscăi prin apă în direcția în care ea se lupta să se mențină la suprafață și o trase afară.

-Perfect, peștișorule, acum hai acasă.

Hai acasă. Ce plăcut sunau aceste cuvinte. În ochi îi apăroră sclipiri jucăușe.

CAPITOLUL 6

Casey își usca părul gândindu-se la cele câteva minute, cât Michael o purtase în brațe. Pentru figura pe care i-o făcuse ar fi trebuit să fie supărată, dar de îndată ce o ridicase în brațe uită complet în ce hal arăta. Nu se gândea și nu simțea decât respirația lui fierbinte care îi mângâia obrazul, brațele puternice și bătăile inimii pe care le auzea prin cămașă. Chiar și acum, după ce făcuse duș și se spălase pe cap, simțea -sau își imagina că simte -un fior străbătându-i tot corpul.

Își privi în oglindă chipul visător. Așa își închipuise întotdeauna dragostea.

Își trecu absentă mâna prin păr să vadă dacă s-a uscat.

-Aș bea o ceașcă cu ciocolată fierbinte, spuse figurii zâmbitoare din oglindă.

-Gând la gând cu bucurie,îi răspuse vocea celui care nu se jenase să intre în dormitor și să stea atât de aproape încât putea s-o atingă!

Casey se întoarse dar se lovi de pieptul tare ca oțelul al bărbatului care refuza să se dea la o parte.Brațele lui puternice o cuprinseseră îmbrățișând-o tandru.Gura lui senzuală se năpusti asupra buzelor ei care se despărțiră încercând să protesteze.

Casey nu putea numi ceea ce simțea,dar sărutul îi provocă spasme în capul pieptului.

-Casey.Șoapta care îi mângâiase buzele era ca o vrajă,la fel și brațele care îi mângâiau spatele și frământau prosopul și-și făceau drum repede și agresiv în jos,peste fesele ei.Îl împinse.Tremura toată,resprația i se oprise,avea nevoie de spațiu ca să poată respira adânc.

-Exagerezi,zise ea gâfâind,încercând să se ferească de mâinile lui agresive.

-Și eu care credeam că mă mișc prea încet,spuse el cu impertinență.

-Mă refeream la regimul de slăbire cel rapid!Michael zâmbi cu ochii înadins fixați pe marginea de sus a prosopului care se mișca în ritmul agitat al respirației ei.

-Din câte știu,e mai indicat regimul lent de slăbire.Se spune că rezultatele sunt de durată.Făcu un pas spre ea,iar ea,doi pași înapoi.

-Ești nebun,Cooper,zise ea retrăgându-se încă un pas.Tot un pas făcu și el,dar spre ea.

-Patentat,rânji el,dar numai de când te-am cunoscut.

-Nimeni nu ne poate lua zestrea pe care ne-a dat-o Mama Natură,îl contrazise Casey și,am o vagă bănuială că ție,de când te-ai născut,îți filează o lampă!

-În privința asta...zise el lungind cuvintele,apoi o prinse înainte ca ea să mai poată face un pas înapoi.

-Ți-ai încălcat principiile,Cooper,șopti ea,încercând să se smucească,abia respirând.

-Sufăr de sindromul manana,o tachina el,sărutând-o și luând-o în brațe.Mâine mă voi gândi,voi face și voi spune tot ce vrei tu,dar acum nu vreau decât să te sărut,să te ating,să iubesc fiecare părticică din tine.

Casey renunță la orice prefăcătorie de a i se împotrivi și luă hotărârea de a se bucura din plin.Îi înlănțui gâtul puternic și-și ridică fața spre el,despărțindu-și buzele ispititor.El o împinse ușor privind-o printre gene.

-Mă dorești,Casey?

-Da.Mult de tot.Oftă anticipând momentele de plăcere.De această dată nu se va mai gândi nici la principii,nici la obligații,reflectă ea și deschise gura pentru a-i fi explorată.

-Sărutările tale sunt mai dulci decât tot ce poate fi mai dulce pe lumea asta, O'Neil,șopti el,frecându-și buzele de orabjii ei.Casey auzea bătaile nebunești a două inimi și simțea imensa bucurie pe care o descoperă femeia atunci când iubirea ei este împărtășită.Nu se mai împotrivi când Michael o cuprinse în brațele lui puternice.Mai mult,se cuibări așezându-și capul în scobitura umărului lui.Mâine,fie ce-o fi.Astăzi,cel puțin,se simțea dorită.O așeză ușor pe patul imens și rămase tăcut câteva momente,privind-o doar,fascinat.

Apoi,îi scoase bluza și o aruncă peste umăr.Îi descheie blugii în talie trăgându-i cu mișcări îndemânatică și mângâindu-i cu privirea chipul destins.Casey ședea nemișcată,doar ochii urmărindu-l cum se dezbrăca.Aștepta liniștită.

Se așeză deasupra ei,impunător în nuditatea sa.Gura,frumos conturată,schiță un zâmbet tandru și privirea flămândă rătăci peste trupul ei,zăbovind,aproape palpabil,asupra formelor care se ridicau și coborau în ritmul unei respirații neregulate.Îi rosti numele gemând răgușit,apoi se întinse alături,trecându-și o mână pe sub ea ca să o țină lipită de el.Casey întoarse capul invitându-l să o sărute.Gemând de plăcere Michael primi ofranda,bucuros de pasiunea cu care i se răspundea,închise ochii savurând dulceața sărutului și maleabilitatea trupului catifelat care se arcuia peste el.Își coborî gura peste gâtul ei,lunecând-o peste pielea ca mătasea,buzele lui umede și fierbinți trasând dâre de foc în jos,pe lângă scobitura gâtului,pe fiecare sân în parte.

-Ești cam gros îmbrăcată,O'Neil,mormăi el,trecându-și degetele peste marginea prosopului.

-Mmmm,gemu ea zâmbind și-și ridică capul să se joace cu urechea lui.De ce nu te ocupi de acest mărunț detaliu,șopti mușcându-l în glumă de lobul urechii.

-Cu plăcere.Înfiorat,îi desprinse repede prosopul verde făcându-i vânt peste grămada de haine de pe jos.

-Oh,iubitule,dragostea mea,murmură ea,topită de plăcere.

-Te iubesc,Casey.Te iubesc atât de mult încât te-aș ține întreaga viață legată de mine....Legată!Cuvântul îi declanșa brusc amintiri neplăcute.Se crispă copleșită de forța imaginilor.Acesta era Michael,nu Pablo Cadenas,iar Michael o iubea și avea grijă de ea.Deschise ochii mari,îmbătută de frumusețea chipului bronzat, străduindu-se să nu se mai gândească decât la faptul că îl iubea.

Michael îi simțise freamătul și imediat bănuî ceva aparținând de trecutul ei.

Necunoscând absolut nimic legat de căsătoria ei cu Cadenas avea sentimentul că este dezavantajat,dar asta nu conta.Nu-i putea schimba trecutul,dar îi putea reda încrederea în dragoste,indiferent cât timp i-ar fi luat.Cu răbdare îi va alunga toate incertitudinile.

-Te iubesc,Casey.Se trase ușor de lângă ea și se sprijini într-un cot.Oricât de mult ar fi vrut să facă dragoste cu ea,putea și trebuia să aștepte până când toate fantomele trecutului vor fi dispărut și nimic nu le va mai umbri plăcerea de a fi împreună.Casey îi răspunse încet,aproape ezitând.

-Și eu te iubesc.Îl iubea nespuse de mult.Era o dragoste care îi umfla sânii,și dădea strălucire ochilor ei.Și până când nu apuca să-i ia și mințile,conștiința va câștiga în fața dorinței.Michael știa acest lucru.

-Niciodată n-am să mă plictisesc privindu-te.Cu un gest domol îi luă o buclă și și-o înfășură în jurul degetelor apoi se aplecă și inspiră parfumul de migdale al șamponului pe care tocmai îl folosisese savurându-l cu toată ființa sa.

-Ai un păr superb.Zâmbi cu viclenie gândilându-i nasul cu șuvița de păr.

Ea strâmbă din nas încercând să râdă.Știa de ce o face și pentru asta simți că-l iubește și mai mult.Abia o atinse.Vârful degetelor încărcate de o magică senzualitate îi modelau formele trupului cu o nemăsurată tandrețe.Aștepta ca mângâierile lui să-i stârnească dorința,să o facă să freacă.Ea se liniști treptat și corpul i se destinse.Se aplecă și îi atinse cu buzele unul din sfârcuri,apoi începu să-i dezmiere cu limba aureola de culoare brună.Casey închise ochii apoi îi deschise urmărindu-i mișcarea buzelor.

-Michael...O sărută nelăsând-o să continue.După acest blând supliciu,gura lui lacomă puse stăpânire pe a ei.Îi desfăcu buzele cu limba și ea cedă lăsându-se explorată.Îi gustă savoarea proaspătă.Urmele fierbinți lăsate de degetele lui o înfiorau.Casey simțea că ia foc.Mirosul lui îi umplea nările,el și numai el îi umplea gândurile,dorința care i se răspândea în picioare ca argintul viu,până la durerea de sub pânțele.

-Te iubesc,Michael,șopti ea.Dragostea îmi mistuie sufletul,adăugă în gând.

-Neprețuita mea Casey,îngână și el în timp ce degetele ei îi explorau părul cârlionțat de pe piept.Cu ochii închiși se lăsă să plutească,abandonându-se pasiunii lui,hipnotizată de vocea tandră care-i șoptea la ureche cuvinte duioase.El îi luă mâna și i-o duse pe coapsa lui...

-Vrăjitoare mică,zise cu glas înăbușit,dezmierdându-i trupul.

Minunată,frumoasă...a mea.Surprinsă,Casey deschise ochii și se cufundă în privirea tulburată de pasiune.Își ridică brațele și îi încolăci gâtul puternic, trăgându-l înspre ea,contopindu-și buzele într-un sărut devastator.

Fantomele trecutului dispăruseră.Michael gemu satisfăcut și așezându-se deasupra își ceru ofranda care i se oferea.Casey își ținu răsuflarea,refuzând ,să recunoască faptul că mângâierile lui tandre,pline de dragoste,care-i modelau formele trupului îi dădeau o oarecare stare de neliniște.Palmele lui îi conturau

nestingherite curbele fierbinți și pielea catifelată dintre sâni și coapse. Fericită, Casey îi urmărea mișcările plimbându-și degetele pe spatele lui, frământându-i mușchii tari el feselor, făcând apoi mișcarea inversă, în sus.

-Ești frumoasă, îngână Michael.

-Și tu ești, îi șopti ea.

-Ne potrivim perfect, zise el cu mândrie, râzând răgușit și strângând-o puternic în brațe. Se abținuse oferindu-i ei plăcere și o mângâiasă până când Casey se simțise purtată pe un val care creștea la infinit. Închisese ochii lăsându-se condusă spre culmile extazului necunoscut vreodată, ci doar imaginat.

-Casey! șopti cu capul îngropat în pielea catifelată a gâtului ei. Se apropia de orgasm și, undeva, într-un colț liniștit al minții sale ea realizează că niciodată până atunci nu se simțise atât de complet satisfăcută. Toate gândurile i se risipiră când el o sărută și corpul i se încordă deasupra ei.

După frământarea agonizantă urmă relaxarea, dar el continua să o țină strâns în brațe. În jur totul își recăpăta dimensiunile reale.

Se retrase încet, se întinse alături luându-i mâna într-a lui. Înainte ca Michael să-i șoptească la ureche „te iubesc” ea respira normal și bătăile inimii i se potoliseră.

-Și eu te iubesc, îi șopti zâmbind. Lăsându-i mâna o mângâie acolo unde știa că-i face ei cel mai mult plăcere.

-Ce bine că ții deschisă cofetăria toată noaptea, O'Neil, mormăi el somnoros, mușcând-o ușor de ureche. Casey se foi lângă el și râse în semn că înțelesese aluzia.

-Am închis pentru renovare, se împotrivi ea, cuprinzându-l pe după mijloc să-i oprească mâna.

-Egoisto! Luându-i palma îi sărută degetele apoi și-o așeză peste piept și închise ochii. Când respirația lui regulată îi dădu de înțeles că Michael adormise, Casey își retrase mâna, se întinse cu grijă lângă el, cu ochii în tavan. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de bine, atât de exaltată și satisfăcută. Oftă mulțumită și se întoarse să-i mângâie fața cu un gest afectuos.

-Mmmm, mormăi el tresărind, dar nu se trezi. Săracul, se gândea ea privindu-l cu milă. Orele dormite pe apucate își lăsaseră amprenta...

Ei nu-i era somn deloc. Era relaxată dar nu obosită. Își ridică cu grijă capul de pe umărul lui și se ridică. Îi desprinse încet palma care încă îi mai cuprindea sânul și i-o așeză deoparte. El bombăni ceva în somn când ea se așeză pe marginea patului. Avea atâtea treburi de făcut dar se simțea plină de viață și nerăbdătoare să se apuce de lucru. Se mai uită o dată la Michael, apoi se ridică de pe marginea

patului,se duse la dulap și-și luă un caftan multicolor pe care-l îmbracă în grabă și ieși fără zgomot din cameră.

Ceva nu era în regulă și Michael își dădu seama încă înainte de a pipăi locul gol și rece de alături.Casey nu mai era lângă el.

-Fir-ar să fie,își auzi vocea puternică în liniștea din jur.Ce-ar mai fi strâns-o de gât!își încleștă pumnii simțind nevoia imperioasă de a o atinge,dar nu cu mângâieri.

Azvârli cearceaful și plonja din pat aterizând în picioare.Furios,se îmbracă în grabă și se așeză pe marginea patului să-și tragă cizmele.Habar n-avea în ce direcție o pornise Casey,dar nu era decât o problemă de timp ca să o găsească.

Și-i va trage scărmaneala pe care o merita!

Aproape negru de furie își aruncă privirea spre dulapul în care Casey se ascunsese nu de mult.Știa că nu putea fi acolo.Se uită la ceasul de pe noptieră făcând socoteala că avea cel puțin trei ore avans față de el.

Câtă încredere avusese în ea!Ce nebun am fost! își spuse cu sumbru cinism, încleștându-și maxilarele și dând drumul unui torent de înjurături.Trebuia s-o fi legat de pat,se gândea furios,trântind ușa dormitorului ca măsură de precauție.

Când va pune mâna pe ea,și asta nu era o problemă,o să procedeze în așa fel încât să nu-i mai treacă vreodată prin minte să fugă!

Strângând din dinți se îndreptă încruntat spre bucătărie,fără mari speranțe că o va găsi acolo.Nebănuind absolut nimic din ce se petrecea în mintea lui Michael, Casey lucra mulțumită în atelier,singura încăpere care o determinase să cumpere casa cu ani în urmă.Camera nu era spațioasă,dar dădea această impresie fiind înaltă și cu fereastra mare boltită.Ocupa aproape tot peretele către exterior ce dădea spre ocean.Alt perete era ocupat de o bibliotecă până în tavan,ticsită cu cărți de toate genurile,de la cele pentru copii până la cursuri universitare.O canapea mică,găsită într-un bazar,ocupa cel de-al treilea perete și se continua cu un scrin folosit drept măsuță,în colț,și o lampă de birou.

Puse deoparte traducerea la care lucrase până atunci și începu să răsfoiască cărțile pe care le achiziționase dintr-un anticariat; chiar înainte de a intra în vacanță.În timpul liber înregistra romane pentru bătrâni și orbi.Avea două sau trei cutii de pantofi,pline cu scrisori de mulțumire din partea unor persoane, pentru felul în care adaptase romanele lor preferate.

Zâmbi.Nu era chiar o altruistă.Serviciul de Lectură pentru Orbi din Los Angeles îi rambursa banii pe casete și putea păstra cărțile.Înregistrările făcute pentru bătrânii din cămine îi reduceau considerabil impozitul.

Auzi pași apăsați în bucătărie și râse pe înfundate.Lui Michael îi era,probabil,

foame.Îl auzi ieșind exact înainte de a se hotărî să-l urmeze.

-Nu îi e chiar atât de foame,șopti zâmbind.Adună câteva perne mari și le trânti pe jos,sub fereastră.Se cuibări peste ele își luă casetofonul și verifică bateriile.Se consumaseră.Cât timp căută altele se întreba dacă Michael se întorsese în pat.Găsi bateriile,le puse,se așeză iar peste perne și uită complet de musafirul său.Total absorbită de unul din romanele Annei Reisser nu-și dădu seama că zgomotele înfundate veneau de la ușa din față trântită și apoi de la motorul Trans Am.Două ore mai târziu lăsă cartea și scoase caseta.

Se ridică,se întinse leneș și căscă.Rămase în cumpănă dacă să se mai tolănească puțin dar renunță.Senzația de gol din stomac îi aminti că la prânz nu mâncase nimic.Mmm,ce-o să mai mănânce!Zâmbind malițios se gândi la cei care mâncaseră deja pe săturate,începu să râdă simțind în pânțele aceeși ușoară vibrație ca atunci când se abandonase în brațele lui Michael.

Băgă caseta în cutia ei de plastic și o așeză alături de celelalte apoi,fericită,fredonând cam fals o melodie întră în bucătărie să pregătească prânzul,închipuindu-și,nevinovată fiind,că Michael se întorsese în dormitor.Se vedea intrând,trezindu-l din somn și zâmbi la gândul că-l va ademini în bucătărie cu aromele mâncărurilor pe care le va improviza.

Rămase puțin pe gânduri să-și amintească rețeta de sufleu de cașcaval a mamei sale apoi se apucă de treabă lăsându-i gura apă,peptu că era una din mâncărurile ei preferate.Zece minute mai târziu totul era aproape gata,mai trebuia pusă doar tava la cuptor.Michael nu apăruse încă.

Încercă să nu dea atenție ciudatei senzații de deprimare creată de ideea că pregătea totul de una singură.Această singurătate o trăia de ani de zile,dar parcă niciodată nu se simțise părăsită ca acum.Și asta numai din cauza lui,își spuse uitându-se spre ușă așteptându-l să apară din clipă în clipă.

-Ei bine,dacă Mohamed nu vine la munte...

Își scoase șorțul,îl aruncă pe speteaza unui scaun și se îndreptă grăbită și supărată spre dormitor.Dacă Michael încă mai dormea,știa ea cum să-l trezească,iar dacă era deja treaz...Zâmbi larg anticipând momentul.

Unde dispăruse? Casey se oprise în prag și se uita mirată la patul gol.Singura mărturie că el dormise acolo era adâncitura din pernă dar,foarte bine,putea s-o fi făcut și ea.Apa nu curgea ca să-și poată imagina că era sub duș,hainele dispăruseră odată cu el.Nu rămăspse nici o urmă,măcar o șosetă sau cureaua care să-i dovedească faptul că se îmbrăcase în grabă.Nimic altceva decât o liniște mormântală.Plecase.Casey simți o durere surdă în inimă.Avusese grijă să ștergă orice urmă a prezenței lui fizice.Cuprinsă de milă pentru propria-i

persoană,dar încercând să alunge orice gând de acest gen,alergă în bucătărie.Pentru a rezista,singura alternativă era aceea de a-și relua cursul normal al existenței sale.Gustul amar și nodul care i se pusese în gât fură suficiente ca să-i taie pofta de mâncare.Păcat de sufleu! Aprinse,totuși,cuptorul, băgă tava pe grătarul din mijloc și potrive ceasul.

Se așeză la masă fixându-și privirea încruntată pe ușa cuptorului.Nu mai putea suporta.Își încrucișă mâinile peste fața albă de masă și puse capul jos.

Auzi foarte slab scârțâitul pietrișului afară și ușa care se deschidea și se închidea la loc.Ce mai conta că ceasul zbârnâia; oricum,n-avea de gând să-l oprească,și dacă sufleul avea să se ardă,cu atât mai bine!

Michael intră încet în cameră și se opri când o văzu la masă.Zâmbi ușurat.

Deci,până la urmă,nu-i înșelase încrederea! Cât de mult ar fi dorit să-i spună că se bucură fiindcă nu fugise în timp ce el dormea dar intuiția îi spunea că dacă ar fi făcut-o,ar fi ajuns să fie hrănit pe cale intravenoasă.

Prima greșeală o făcu atunci când închise cuptorul.Casey ridică capul.A doua, când se prefăcu că tocmai venea din dormitor.

-Aaah,căscă și se întinse,ducându-și mâinile la ceafă,până auzi pocnituri în șira spinării.Avem ceva bun aici? Dădu un bobârnac ușii fierbinți a cuptorului și mai căscă o dată.Prezența lui îi redase liniștea dar,în sinea ei,era furioasă -ceea ce-i dezvăluia latura mai puțin feminină a personalității -din cauza neîncrederii lui în cuvântul ei de onoare,pe care nu și l-ar fi încălcat nici în ruptul capului,mai ales că fusese constrânsă să și-l dea.

El zâmbi cu inocența copilului surprins la borcanul de dulceață și care încearcă să-și convingă părinții,mudar la gura,că nu gustase decât puțin.

-Ai dormit bine? îl întrebă ea printre dinți.Avea o privire ucigătoare.

Michael își dădu seama că intrase în bucluc și încercă s-o facă pe deșteptul.

-M-ai crede dacă ți-aș spune că sunt somnambul?

Simți în tonul ei o undă de cinism amestecat cu durere.

-Cum să nu te cred.Exact cum te-aș crede dacă mi-ai spune că ai plecat doar să admiri peisajul.O ridică de pe scaun și o luă în brațe.

-Nu încerc să mă scuz,îi șopti el frecându-și nasul de părul ei.Am greșit.Mă ierți? Sărută tandru chipul încruntat al femeii care pentru el conta cel mai mult pe lumea asta.Abia se abținea să nu-l cuprindă în brațe,totuși își lăsă fruntea pe pieptul lui dar cu pumnii strânși pe lângă corp.El zâmbi.Cel puțin nu se împotriva și,pe moment,era suficient.

CAPITOLUL 7

Casey freca de zor aceeași farfurie de nu știu câtă vreme, cu ochii la clăbuci, dar cu gândul la noaptea care trecuse. Amintirea ei era la fel de fierbinte și strălucitoare ca razele aurii ale soarelui care pătrundeau pe fereastră.

-Să te ajut cu ceva, se auzi vocea lui Michael din dormitor, care-i rispi starea de reverie. Acum, când aproape terminase, se trezise și el s-o întrebe.

-Cum să nu. Du-te afară să-mi ții scara și să mă ajuți să evadez pe fereastră.

Așeză farfuria pe suportul de uscat vasele și luă o alta la spălat.

Îi auzi hohotul arogant și imediat își făcu și el apariția.

-Ți-ar prinde mai bine o partidă de înot. Se înfiora amintindu-și prin ce trecuse, dar două brațe puternice și calde deja îi înlănțuiseră mijlocul. Se lipi de el ca o pisică și-i șopti răsfățându-se.

-Nu e indicat să înoți imediat după masă. Se cuibări la pieptul lui, simțind o vagă senzație de excitare. Michael nu putea rămâne impasibil la mișcările ei provocatoare.

-Mmmm. Aplecându-se o mușcă de lobul urechii.

-Și cum ne-am putea petrece timpul până la ora la care vom putea înota fără riscuri?

-Ai un apetit de speriat! îl dojeni ea, fără însă a-și putea ascunde puternica emoție ce o făcea să vibreze. Și nici asta nu e indicat s-o faci imediat după micul dejun, spuse cu o voce răgușită și senzuală.

-De unde ideea asta? Degetele lui abia îi atingeau pielea, mângâindu-i brațele. O prinse de încheieturile mâinilor și o trase ușor înapoi, apoi o luă de mijloc și-și ascunse fața în părul ei.

Ea îl atinse cu degetele ude și se înfioră imediat. Abia mai putea să respire.

Dumnezeule, era complet dezbrăcat? încet, timid, mâna îi alunecă în jos și mai în jos, dar simți numai căldura pielii. Șocuri electrice îi coborau în spirală din vârfurile degetelor până în tălpi și, fără să vrea, își înfipse unghiile în coapsele lui. Dându-i părul la o parte, Michael îi mângâie gâtul cu buzele și limba îi lăsă urme umede în interiorul urechii. O mângâie pe spate apoi, aducându-și mâinile în față, îi cuprinse sânii în palme.

Casey tremura toată. Gemând încet se lipi de el, vrând parcă să-și contopească trupurile. Își înclină capul oferindu-i mai mult decât putuse el să guste până atunci. Când buzele lui îi prinseră pielea Casey se crispă. Doar n-avea de gând să-i lase vreun semn. Spera că nu!

-Ce-i cu tine? îi șopti desfrânatul în timp ce cu limba îi umezea lobul urechii și gâtul până la umăr, făcând-o să se simtă de parcă s-ar fi desfăcut în mii de

bucăți.O întoarse cu fața spre el.Casey nu știa dacă să râdă sau să țipe.Îmbrăcat într-un bikini alb,foarte îngust,îi dăduse impresia că nu avea nimic pe el.

-Se poartă costumul lui Adam,zise el dându-se un pas înapoi ca să se desfete privindu-i roșeața care-i acoperise gâtul și se întindea spre față.Zâmbi.Cu toate astea,nici măcar de dragul modei,n-am vrut să-mi stric reputația de băiat cuminte.

-Dacă vei coborî pe plajă îmbrăcat așa,probabil vei fi asaltat.

-Vorbești serios? Părea plin de speranță.

-Mai mult ca sigur că așa se va-ntâmpla și pun pariu că de-abia aștepți,râse ea.

-Prefer să fiu asaltat de cine știu eu,mormăi el,trăgând-o înspre el,începând s-o pipăie provocator.Ce-ai zice,O'Neil,de o mică probă.Își juca sprâncenele în sus și în jos.Nu de alta,dar pe plajă i-am scandaliza pe cei din jur.

-Las-o baltă,desfrânatule,zise ea cu voce răgușită.Își sprijini mâinile pe pieptul lui,dar uitând parcă ce intenționa să facă,rămase cu degetele înfipite în părul ondulat.El prinse momentul și o apucă de încheieturi.

-Desfrânat.Rânji hoțeste și intențiile păcătoase îl schimbă culoarea ochilor din căprui în negru.Trebuie să mă comport conform noii mele reputații.Îi luă mâinile și i le conduse în jos așezându-i-le pe coapse.Mmmm,mârâi gustându-i buzele.

Numai tu ești de vină că am devenit obsedat sexual. Îi găsi din nou gura și o sărută ușor,foarte ușor,atât cât să o înfierbânte și mai mult.Și diavolul o știa jprea bine!

-Înotăm sau gustăm bunătățile din cofetăria ta?

Casey abia mai respira și simți deodată că ia foc.Își umezi buzele uscate.

-Mă duc să mă schimb.Mă întorc într-un minut,se auzi spunând în mod stupid.

-În ce te schimbi? Zâmbi malițios observându-i stânjeneala.

Ea își reveni și se desprinse din brațele lui.

-Sper că într-un înger păzitor,se răsti ea ieșind din bucătărie.Ai nevoie de așa ceva.Râse încet în urma ei.Casey încă mai zâmbea în timp ce-și scotea din dulap costumul de baie.Se duse în baie să se schimbe.O costase o avere,dar nuanța turcoaz se potrivea de minune tenului ei de roșcată.În vreme ce-și punea minusculul costum se gândea că-l alesese și pentru că datorită croielii franțuzești adânci picioarele ei păreau mai lungi și,măcar pentru acest considerent,chiar un preț dublu i s-ar fi părut o nimica toată.

Îl găsi pe Michael plimbându-se încoace și încolo prin fața ferestrei de la salon,cu o mutră foarte serioasă.Îl privi o clipă stupefiată.La ce s-o gândi de e atât de preocupat?

-Sunt gata,îl anunță ea,plină de vervă.

-Nu ți-a luat prea mult.Se întoarse s-o privească apoi zâmbi și fluieră admirativ.

-Mă placi? Făcu o piruetă având grijă să se ferească de mâinile gata să o înhațe.

-Ești dementială.Ceea ce era de demonstrat.Dorința care îl chinuia îi tăiase respirația.Își înghiți nodul din gât și-și mișcă gâtul în felul acela care-i amintea lui Casey de tatăl ei cum se enerva atunci când mama insista să-și pună cravata. Numai că Michael nu purta decât bikinii aceia care arătau cât se poate de sexy! Pentru o clipă în ochii ei apărură o scânteie jucăușă.

-Ești pregătit să înotăm? întrebă ea cu îndoială în glas.După cum o privea mai că s-ar fi întors în cameră să-și ia halatul de baie.Michael își dresă vocea.

-Păi,tu...cred că apa e foarte,foarte rece.

Zece minute mai târziu,pe plajă,Michael era deja hotărât să nu înoate.Casey îi fu recunoscătoare.Apele Pacificului erau reci,indiferent de anotimp,chiar și atunci când soarele californian strălucea deasupra lor.

Michael o cuprinse protector pe după umeri și o sărută pe creștet.

-Doar ne plimbăm.De mult nu m-am mai plimbat pe o plajă pustie.Degetele care îi desenau pe braț un tatuaj imaginar îi amintiră lui Casey de plăcerea pe care o simțea când o atingeau în alte părți.Se înfiora ușor cuprinsă de dorință.

-Ți-e frig,iubito.Imediat o cuprinse în brațele-i puternice dar senzația aceea nu-i dispărură.

-Nu,cât timp mă ții în brațe,zise ea cu o voce neobișnuit de gravă.

-Ne putem întoarce oricând acasă.Michael accentuase ușor cuvintele și pulsul ei o luă razna.Mi-ar părea rău să te am pe conștiință.

-Hai,Cooper,ține pasul,zise râzând.Plaja începuse să se aglomereze.

Temerarii se luptau cu valurile precum lemingii.Tinerii duceau sub braț surfing-uri.Mame cu copii obraznici în vacanță sau nu -Casey niciodată nu-i putuse supraveghea -așterneau preocupate pături vechi și rogojini din paie.În nisip plantaseră umbrele pentru a se feri de soare cât timp citeau sau se uitau după copii.Aerul fu repede invadat de miros de mâncare și de vocile ascuțite ale părinților îngrijorați care-și certau sau dădeau sfaturi odraslelor.

-Ai naibii,copii! bombăni Michael trăgând-o pe Casey din înghesuială înainte ca un adolescent bine clădit,care sărea după un disc de joc,să apuce s-o trântască la pământ.Și pentru că lovitura nu fusese de ajuns acesta le zâmbi în bătaie de joc,apoi trimise discul,razant,spre prietenul său.Casey râse ștregărește.

-Să nu-mi spui că nu-ți plac copii,îl ironiză în joacă.

-Aăă,îmi plac grozav,o contrazise el vesel.Fierți înăbușit sau fripți...Îl imită perfect pe marele W.C.Fields.Râzând Casey îl provocă.

-Cu ai tăi cum vei proceda?

-Aaa,Marc și Deven nu-mi vor crea probleme,răspunse el cu promptitudine.

Casey ridică o sprânceană.

-De unde ai mai scos și numele astea,le-ai zis aiurea,nu?

-Eu nu las nimic la voia întâmplării.O privi cu coada ochiului apoi aplecă capul să fure un sărut de pe buzele care tremurau.Degetele lui,deja familiare,îi alunecară pe spate încercând rezistența bretelei turcoaz legată la ceafă.Cât de mult și-ar fi dorit să fie amândoi pe o plajă pustie,doar soarele,marea și câțiva palmieri pentru umbră.Casey auzi chiote de răs și se retrase imediat.

-Doar nu avem intenția să contribuim la delicvența...

Făcu un semn cu capul în direcția puștilor de pe plajă.

Trei fete care tocmai construiau un castel de nisip își întrerupseseră activitatea ca să-i privească.Aruncându-i o privire feroasă,Michael o luă în brațe pe Casey și făcu o mutră comică în direcția lor.Trio-ul se ridică și o rupse la fugă.

-Perversule! Le-ai speriat,șuieră Casey.

-Nu.Suntem de aceeași vârstă.Dinții îi străluciră zâmbind cu gura până la urechi.

-Pe tine trebuie să te sperie cineva.Se feri de palma care-i atinse fundul și chicoti.Prinzând-o de umeri o trase aproape de el.

-Îmi e mai mult decât suficient ce-mi faci tu.

-Așa va fi mereu? Casey întoarse capul și-i gădilă cu nasul un sfârc până se întări.

-Chiar mai mult decât acum.Pe figura ei apăru un zâmbet tandru.Dacă nu încetezi,peștișorule,ne vom face de răs chiar,aici,pe plajă,mormăi el și, nemiaputând suporta chinul,se smulse de lângă ea rugând-o să-și continue plimbarea.Treizeci de minute mai târziu,în drum spre casă,Casey observă că Michael se tot uita la ceas.Se întrebă dacă avea cumva vreo întâlnire,dar nu zise nimic.La urma urmei,nu era treaba ei.

Era sau nu treaba ei,oricum,mult timp după ce el plecase ea rămase să-și frământa creierii.Îi spusese doar că se întoarce în câteva ore,dar nu făcu nici un fel de aluzie cam unde s-ar duce și de ce.

Decise că cel mai bun lucru era să nu piardă vremea,așa că intră în atelier să înregistreze un nou roman.Peste o zi sau două când o vor suna de la atelierul de reparații să-și ridice mașina,va lăsa caseta la căminul de bătrâni,apoi va trece să ia cursurile pe care trebuia să le traducă pentru sesiunea din vară a Școlii de Surdo-Muți.Casey,căscă,întinzându-se leneș,apoi se îndreptă și se ridică dintre perne.După ce stătuse turcește ore întregi se simțea ca un corn franțuzesc.Era mulțumită că terminase ceea ce-și propusese.Puse deoparte caseta și cartea,deschise radio-ul și ieși din atelier.

Unde zăbovea Michael?Și de ce nu-i ceruse să meargă cu el? Fu copleșită brusc de un sentiment apăsător de părăsire și se simți nefericită.Îl alungă din minte și se duse la bucătărie să bea puțină apă,hotărâtă să nu se lase răscolită de absența lui.Se făcuse târziu.Uitase să pregătească prânzul.Dacă -acest dacă deja i se părea un mare semn de întrebare -Michael ar veni chiar atunci să-și prepare singur omleta.Oricum,ei îi pierise foamea.

Mai bine ar ieși la plimbare.Își luă un pahar cu sifon și ieși din bucătărie.

Se lovi de Michael care tocmai intrase.Își lăsă geanta jos și o prinse de umeri cu amândouă mâinile ca să o sprijine.

-Ah,sper că n-ai pregătit gulaș unguresc,zise el,apoi îi dădu drumul și se aplecă repede să-și ia geanta.Prefer preparatele chinezești,îi explică,zâmbind timid.

Surpriză,ușurare și suspiciune,totul se citea,în acel moment,în ochii verzi care aruncau scânteii.La cât lipsise nu era exclus să fi tras o fugă până în China după mâncare.Era,oare,treaba ei să o preocupe de ce lipsise atâta timp? Categoriec,nu.

-Divin.Ador mâncărurile chinezești care întrec omleta pe care aveam de gând s-o pregătesc,încercă să zâmbească.Să nu ai impresia,totuși,că asta te va scuti de spălatul vaselor.

-Nici o problemă.Michael se încruntă.Ce pățise de era așa nervoasă?

Preparatele le cumpăraseră dintr-o bombă de la periferia orașului,îi spuse mai târziu,în timp ce ea mușca indiferentă dintr-o costiță cu gust dulce-acrișor.

Creveții nu erau moi așa cum se preparau în alte părți iar rulada din carne de vacă,sufleul de pește și chow-mein erau tot ce mâncase Casey mai bun vreodată.

-Nu lipsește decât sake-ul,zise Michael,așezându-se mai aproape de perna ei.Căzuseră de comun acord să ia masa în atelier.Restaurantul nu primise încă autorizație pentru comercializarea băuturilor alcoolice.

Casey se trase într-o parte și se rezemă de perete.

-În ce mă privește nu mă înnebunesc după sake,recunosc ea.Mă amețește.

Adevărul era că stând atât de aproape unul de celălalt,nu mai avea nevoie de alt gen de stimulente.Degetele ei erau lipicioase de,la sosul dulce-acrișor.

-Mă duc să aduc niște șervețele ude,șopti ea,abia mișcându-se.

-Vino încoace,Casey.Întinse mâna și-i cuprinse mijlocul suplu,trăgând-o înspre el.N-ai nevoie de șervețel...Îi ridică palma la gură și începu să-i lingă degetele.

Casey simți că amețește.Toate terminațiile nervoase o furnicau și tremura toată.I se înmuiaseră picioarele.

-Spune-mi,Casey.Își trecu limba puțin aspră peste degetul trandafiriu care tremura.Te poți apăra împotriva acuzației de agresiune fizică pe care ți-o aduce Cadenas?Trebuie să faci un efort ca să înceapă să gândească coerent și să poată

striga un „poftim”? printre buzele care îi tremurau.Îi era greu să gândească logic simțindu-i limba cum se joacă cu fiecare deget în parte sau când el îi mușcă ușor vârful.

-De ce l-ai făcut K.O.pe Cadenas cu sticla de șampanie.Vocea lui era slabă și lingușitoare.Casey revenise cu picioarele pe pământ.

-Nu ți-a povestit chiar el? îl întrebă pe un ton plin de dezgust.

-Vreau să aud de la tine.

Amintindu-și cauzele care provocaseră scandalul își retrase mâinile și începu să-și maseze nervoasă încheieturile.Mă dau de gol,își spuse în gând și se opri imediat.Ridică din umăr.

-Am avut motivele mele.Simți un gust amar în gură și-i păru rău că se-ndopase cu sosul acela dulce-acrișor.Îi căzuse greu la stomac.

-De ce Casey? O cuprinse din nou de talie obligând-o să se așeze.Se aplecă spre ea.Puteai să-l omori.

-N-am avut norocul!zise aproape țipând.Cu mâna liberă îi trase un pumn în piept,luându-l prin surprindere,încât îl răsturnă peste perne.Casey prinse momentul și ieși din atelier.Era furioasă și gata-gata să izbucnească în plâns.

Naiba să-l ia!Cât mai avea,oare,de gând să se lase călcat în picioare până să priceapă că asta nu era treaba lui?Într-o clipă Michael fu în picioare și o secundă mai târziu puse mâna pe ea,înainte să fi apucat să iasă.

-Lasă-mă dracului în pace!

-Casey,trebuie să discutăm.

-Ba nu trebuie.Se smuci dar el nu-i dădu drumul.

Cu privirea imobilă se lăsă condusă spre banchetă.O obligă să se așeze.

Casey îi văzu expresia rigidă și-și ridică disprețuitor o sprânceană.

-Are vreo importanță? El strânse din buze.

-Afurisito,nu încerc decât să te scot din rahatul în care ai intrat! De ce ești atât de încăpățânată?

-Probabil,din cauza companiei pe care trebuie s-o suport!

Michael îi aruncă o privire exasperată și trase o înjurătură.

-Hai să-ncepem cu motivul pentru care l-ai lovit pe Cadenas cu sticla de șampanie.

-Pe moment ideea mi s-a părut grozavă,îi răspunse impertinent.El oftă.

-Bine.Acum,spune-mi de ce ai azvârlit în ocean bijuteriile de familie?

-A fost un accident,spuse ea pe un ton categoric.Michael se simți în al nouălea cer dar,imediat îi scăzu entuziasmul când o auzi adăugând cu dezinvoltură.

-Când a plonjat,s-au dus la fund.Bijuterii de familie.Ha! Ha! Porcăriile pe care i

le dăduse Pablo în momentul în care acceptase cererea în căsătorie erau pietre false,iar imitațiile erau destul de proaste.Bineînțeles,nu putea dovedi acest lucru din moment ce așa-zisele ”bijuterii de familie” se găseau pe fundul Pacificului.

Doar dacă vreun pește tâmpit nu le-o fi înghițit deja.Michael care până atunci se ținuse tare,își încovoie umerii,învins,și se retrase oftând.

-Acum aș pleca de aici și te-aș lăsa să te descurci singură.

Ea își înfipse degetele în palme.

-Am încercat să-ți explic că nu vreau să mă ajuți,Cooper.Trebuie s-o fac așa cum știu eu.Face parte din trecutul meu și nu te interesează,așa cum nici pe mine nu mă interesează trecutul tău.Încearcă să zâmbească,dar nu reuși decât să-și strâmbe gura într-un mod înduioșător.

-Dacă așa simți,pleacă.Nu te pot opri și nici n-am să-ncerc s-o fac.

Atitudinea ei îl intriga.Se întoarse și străbătu camera.

Minutele părură interminabile cât timp Michael privi pe fereastră și Casey la el.

Fir-ar să fie! De ce o obligase să-și amintească lucruri pe care încercase luni în șir să le uite? Casey scrâșni din dinți înciudată.I se puse un nod în gât și,oricât ar fi înghițit,nu dispărea.Își dădu capul pe spate și închise ochii.La coada ochiului îi apăru o lacrimă care i se scurse încet și caldă pe obraz.Fără să vrea începu să tremure și picătura de rouă îi intră în ureche.

Pe Pablo îl cunoscuse prin vechea ei prietenă de colegiu,Jolyn Williams.Jo câștigase o excursie la Acapulco și,peu ce tocmai se certase cu prietenul ei,o rugase pe ea s-o însoțească.

Cu gândul la o Casey lenevind pe plajă sub umbrelă și sorbind pina coladas,când intrase cu Jolyn în hotelul în care aveau să locuiască,nici nu-l observase pe spilcuitul Pablo.Mai târziu acesta îi spusese că se îndrăgostise de ea din primul moment.Minciună pe care o înghițise.N-ar fi fost totuși prea târziu nici atunci când își dăduse seama că nu începuse să-i dea atenție decât după ce toată stațiunea aflase de la Jolyn că prietena sa avea să moștenească o avere.

Prea tânără și fără experiență,și proastă,pe deasupra,-de asta își dăduse seama după -Casey nu făcea pereche potrivită cu afabilul cuceritor Pablo Alejandro Cadenas.Crezuse toate minciunile,ba chiar fusese mândră că îi atrăsese privirile și îi cucerise inima.Cât de inocentă am fost,se gândi ea,aducându-și aminte ce măgulită se simțise în noaptea în care merseseră prea departe,iar el se oprise la timp spunându-i că nu vrea să anticipeze legământul căsătoriei.Ce drăguț și generos,se gândise atunci,închipuindu-și că el,ca mai toți spaniolii,dorea ca mireasa să fie virgină.Era prea târziu când aflase că era înglodat în datorii.Se ferise cu multă grijă și făcuse pe gentleman-ul care trăiește pe picior mare,doar

pentru că știa că ar speria-o dacă-i-ar afla secretul înainte de căsătorie.

-Casey! Casey tresări speriată.

Mina lui sumbră o sperie. Avea, oare, de gând să o părăsească? I se făcu frică și, brusc, simți nevoia să-i povestească totul, însă ceva o reținea.

-Vrei să pleci? Numai Dumnezeu știe că nu vreau. O clipă rămase îngrozit, părându-i-se că dăduse din cap afirmativ. Aștepta încordat. Când îl văzu că pleacă din dreptul ferestrei, de frică, i se puse un nod în gât și un moment avu impresia că vrea să plece. Dar el se îndreptă spre banchetă și se așeză lângă ea.

Ar fi luat-o în brațe ca să-i alunge de pe chip expresia de „fetiță rătăcită”, i-ar fi promis că totul va fi bine, deși știa că nu va fi așa. Nu putea face nimic, doar să-i stea în preajmă și s-o încurajeze...

-Vreau să rămân, Casey și mai vreau să fac totul ca să te ajut. Dar, chiar și eu, nu lucrez orbecăind.

-Scuză-mă, șopti ea, puțin amețită. El era gata să se compromită fiindcă o iubea, iar ea nu era în stare să facă nimic pentru a-i dovedi cât de mult apreciază faptul că era acolo. Privirea i se întunecă și închise ochii înainte de a întoarce capul.

Michael închise și el ochii și, oftând, se sprijini ușor de ea. Doamne, ce obosit era!

-Mă ierți că rămân și că mintea mea seacă nu pricepe că ești o femeie independentă care face ce dorește ea?

-Tu să mă ierți pe mine că ți-am dat atât de furcă. Încercă să-l dea la o parte dar nu avu atâta putere să urnească greutatea pe care o susținea.

-Cooper? Merita să-i joace o festă, așa că se prefăcu că doarme. Își puse o mână pe coapsa ei și începu să sforăie. A încercat să-l miște era o treabă pentru un Hercule. Casey privi în jos încruntată. Doar nu adormise atât de repede?

-Cooper! El nu făcu nici o mișcare. Respira liniștit, încet, ca și cum într-adevăr ar fi dormit. Poate nu-i va plăcea, dar avea de gând să-l trezească, măcar până ar fi reușit să se strecoare de sub greutatea aceea îngrozitoare.

În zadar. Îi privi fața rezemată de pieptul ei. Încercând să-l ridice împingându-i umerii, degetele i se încurcară în șuvițele negre și mătăsoase.

Michael bombăni ceva neinteligibil și zâmbi. Zăcea, pe jumătate răsturnat pe banchetă, jumătate pe jos, și nici că-i păsa că ea era prinsă sub el.

-Te iubesc, șopti ea. Te iubesc și când te încăpățânezi și când îți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala. Ce ușor i se părea acum să vorbească, când nimeni nu o constrângea să-și descarce sufletul. Dar mă domini prea mult, mi-e teamă că mă voi pierde, că mă vei înghiți până nu va mai rămâne nimic din mine.

-Așa ceva nu se v-a-ntâmpla niciodată, mormăi el cu capul sprijinit de pieptul ei.

-Nesuferitule! țipă ea. Tot timpul ai fost treaz, îl îmbrânci jos.

O trase după el,prinzând-o cu fermitate de mijloc.Nu-i prea convenea că aterizase deasupra lui și încercă să-l împingă,dar el repede o rostogoli țintuind-o de podea cu o mână pe umărul ei.

-Asta te îngrozea,O'Neil? Faptul că dăruindu-mi dragostea și încrederea ta,ți-ai pierde personalitatea?

-Da.

-Cu mine n-ai de ce te teme,iubito.O sărută pe bărbie.Și nu-ți spun asta pentru că vreau să-ți dau prilejul să descoperi acest lucru dar nici un alt bărbat,niciodată, nu-ți va mai leza personalitatea.O săruta ușor pe vârful nasului,și cu o infinită tandrețe începu să-i exploreze contururile trupului.

-Ești extraordinar de feminină,dar ai duritatea oțelului.

-Și oțelul ăsta dur nu poate deveni maleabil?

El chicoti și mâinile începură să-i modeleze curbele moi după cele viguroase ale corpului său.Ea începu să freamăte.

-Eu ar trebui să fiu cel îngrozit,îi șopti el sărutându-i gâtul.Sunt pentru prima oară îndrăgostit.Nici vase n-am mai spălat până acum și pentru asta am mai și plătit! Dădu ușor din cap.Uneori mă întreb ce mi s-a-ntâmplat de am devenit bărbat gospodar.

-Puțin probabil.Se ghemui mai bine în brațele lui și mâinile începură să-i rătăcească...

-Ce-mi faci tu mie acum este ilegal sau...

-Dă-mă în judecată! îl întrerupse cu obrăznicie,frecându-se ademenitor de el.

În această situație,Michael procedă ca orice bărbat normal,înfierbântat.Capitulă.

CAPITOLUL 8

Michael opri motorul puternic al mașinii Trans Am și deschise larg portiera,dar rămase nemișcat la volan cu coatele pe el.Privea morocănos camionul parcat exact în fața aleii lui Casey.

-Nu ți-ai fi închipuit,nu? șopti el zâmbind sceptic.Un camion?

Când Casey îl rugase,cu o oră în urmă,să o ducă la atelierul de reparații să-și ia mașina,își închipuise,cum era normal,că e vorba da ceva mic și nepretențios.

Oricum,nu se așteptase ca ea să conducă un camion!

Își lipi fruntea de volan și închise ochii.Rânji ironizându-se.

-Am ajuns,O'Neil,îi spusese el deschizând portiera și ajutând-o să coboare.Vrei să-ți achit eu nota de plată? adăugase,dar ea clătinase din cap.

-Nu,mulțumesc.M-am achitat deja față de Harry.După aceasta totul o luase la vale.Când o văzuse ieșind de la birouri își închipuise că se va îndrepta spre Bug-

ul care avea neapărat nevoie de o mână de vopsea,dar rămăsese complet năucit când ea o luă cu pași fermi spre monstrul alb-albastru,un Blazer care staționa chiar în fața mașinii lui.

-Tu conduci camionul ăsta! o întrebase sceptic apoi,colac peste pupăză,mai și răsese.Acum era supărată pe el.Scoase cheia din contact,o strecură în buzunarul pantalonilor și coborî din mașină.

-Casey? o strigă intrând în casă.Amintindu-și că nu s-ar da în lături să se preteze la un joc murdar,se aștepta din clipă în clipă să se trezească udat până la piele de o găleată cu apă.Nu fu udat dar nici Casey nu era de găsit.

Intrigat,cercetă fiecare cameră în parte și se întoarse așa cum plecase.

Ieși afară și ferindu-și ochii de soare scruta plaja.În depărtare zări silueta foarte mică pe cart o căuta.Dar nu era singură.Inima i se strânse.

Cealaltă siluetă era înaltă,solidă,în mod evident,masculină.O fi acel Ryan despre care îi vorbise mai devreme,cel care o căra cu mașina când n-o folosea pe a ei? Trebuia să mă fi condus Ryan,bombănise ea când înțelese de ce Michael răsese.

Gelozia era un sentiment inedit și dezagreabil care îi accelera bătăile inimii și-i încetinea ritmul respirației.Era o prostie,știa,dar n-avea ce face.

Aborda un zâmbet chinuit și o porni hotărât,în jos,pe cărare,spre plajă.

Neașteptându-se parcă să fie surprinse,cele două siluete se despărțiră și cea mai înaltă dintre ele se îndepărtă în grabă și dispăru.

Casey rămase să-l aștepte în umbra unei stânci care înainta în ocean.

-Ai venit să-ți ceri scuze? îl întrebă când îl văzu aproape.

Michael dădu din cap.

-Îmi pare rău,Casey.N-am vrut să te jignesc,îi era dor să o țină în brațe,dar nu știa la ce se putea aștepta.Privirea sfidătoare îl atenționa să nu facă vreun gest deplasat.Casey oftă adânc.

-Ceea ce m-a intrigat mai mult nu a fost faptul că ai râs de mine,ci că în spatele râsului tău se ascundea ironia.Își dădu după ureche șuvițele de culoarea scorțișoarei.

-Nu-i nimic ciudat ca o femeie să conducă un camion,dar râsul tău îmi dă de gândit dacă nu cumva ai un caracter șovin care iese la iveală din când în când.

Am dreptate?

-Nu.În schimb,am descoperit că sunt gelos.Se apropie.Tulburarea îi înăsprise trăsăturile regulate ale feței.Cine e tipul care tocmai a plecat?

-Ryan,zise ea simplu,dar ridicându-și bărbia sfidător de parcă l-ar fi întrebat „Ai ceva împotriva?”Dacă ar fi vrut să-i demonstreze contrariul,în loc să o înfrunte,mai ales fiind vorba de ea,i-ar fi întors spatele,dar dincolo de privirea aparent

calmă din ochii aceia verde-deschis,intui izbucnirea unui uragan.

-Ryan,cel din „Trebuia să mă fi condus Ryan?”

-Ryan McLeod.Locuieste acolo sus.Fără a-și îndrepta ochii în direcția respectivă îi arată cu mâna,deasupra,o construcție drăguță în forma literei A.

Tonul indiferent și atitudinea degajată îl nelinișteau.

-Sunteți prieteni vechi? întrebă accentuând fără rost cuvântul „prieteni”.

Ea deschise ochii mari,abia atunci pricepând că era gelos,chiar foarte gelos! își încleșta maxilarele.Asta îi va fi învățătură de minte pentru că răsese pe seama ei.

-Destul de vechi,remarcă ea cu indiferență.Îl văzu strângându-și pumnii și avu remușcări.Dinadins se apropie încet și-l prinse de mijloc în ciuda rezistenței pe care o întâmpină.

-Dar nu atât de apropiați,cum sunt cu tine,șopti lipindu-și urechea de pieptul lui,simțindu-i bătăile repezi și haotice ale inimii.Și,oricum,oftă ea,teatral,nu obșnuiesc să fur inima adolescenților.Brusc se simți îmbrâncită.Mâinile lui grele o apăsau pe umeri.

-Vrei să zici că mi-am făcut sânge rău pentru un puști nenorocit?

Își încruntase sprâncenele amenințător dar ei puțin îi păsa.Mâinile lui nu o slăbeau.

-Din când în când e bine să-ți mai faci și tu griji,replică ea.Asta te va împiedica să mă mai suspectezi.El încercă să zâmbească.

-Nu se va mai întâmpla,promise încet.Bucuros,o strânse puternic în brațe și respiră ușurat pentru prima dată de când,după ce că stătuse nu știu cât în parcare atelierului de reparații,plecase de acolo un pachet de nervi.

-Rămâne de văzut.Se cuibări fericită la pieptul lui,în brațele lui calde și puternice.

-Dacă tot ți-ai isprăvit treburile,ce-ai spune de o plimbare la Coast Highway? spuse el slăbind îmbrățișarea. Ce idee grozavă! Chiar simțea nevoia câtorva ore de relaxare înainte de a porni la atac cu celelalte planuri pe care le avea în gând.

Când au ajuns acasă cerul era întunecat și ploaia torențial.

-Ține,Michael,zise Casey pe un ton degajat dându-i cheia.În dulapul din hol găsești o umbrelă.Du-te după ea și întoarce-te să mă iei.

Michael se uită la cheie de parcă ar fi fost gata să-l muște apoi la ploaia care lovea parbrizul cu o forță nemaipomenită.

-Escapada asta a fost ideea ta.Își sprijini spatele de scaun.Dacă luam Blazer-ul meu,acum am fi stat confortabil,în spate.Se întoarse pe jumătate spre el și tricoul negru i se mulă peste sâni.

-Bănuiesc că ai o pătură acolo în ca...ăă,Blazer.

-O zdreanță din lână subțire și două perne.Acum ar fi trebuit să tacă dar adăugă, încercându-și norocul.Și un sac de dormit dublu.Prin parbrizul aburit zări Blazer-ul.Când plec să fac fotografii și înnoptez undeva,trebuie să am asigurat un loc de dormit.

-Chiar așa.Dacă intru în casă nu mai ies,așa că fă-te și aici comodă.

-Unde ți-a dispărut spiritul cavaleresc? Se aplecă peste ea și deschise portiera.

-A luat-o mai spre sud unde-i cald și nu plouă.

Deschise și portiera sa și se strecură afară.

-Am să-ți dovedesc,totuși,că nu sunt prost crescut și-o să-ți las ușa descuiată.

Dârdâind doar la gândul ce o aștepta afară se dădu bătută și-l urmă străduindu-se să meargă cât mai elegant.

-Fiindcă tot suntem uzi learcă...Fără s-o prevină,o ridică în brațe și se grăbi să intre în casă.

-Lasa-mă jos!

-Imediat.Aplecându-și capul îi prinse cu dinții nodul breteluței de pe umăr și trase.Dând la o parte materialul transparent,îi sărută sfârscul,sânii și scobitura gâtului până la bărbie.Casey uită de supărare și îi oferi buzele.

Închise ușa ușor cu piciorul și se îndreptă spre dormitor.O așeză cu grijă în mijlocul patului imens și se așeză peste ea.

Se dezbrăcă nerăbdători aruncându-și hainele care încotro.Michael își trecu o mână pe sub ea ca să se învelească cu cuvertura.O ținu strâns în brațe până încetă să mai tremure.Casey se relaxă și oftă mulțumită lipită de el.

-Ah,iubito,dacă ai ști ce-mi faci! zise el răgușit acoperindu-i gura,trecându-și apoi limba peste buzele ei.Nu cred că am să te pot gusta vreodată încât să mă satur,șopti printre tandrele asalturi ale limbii sale.

Zâmbind leneș ea își oferi gura,îi inspiră răsuflarea,aroma cu miros de vin.Îi simțea căldura plăcută a pielii și savura văpaia mistuitoare pe care degetele lui,cu fiecare atingere,i-o răspân-dea în tot corpul.

-Michael...Numele lui sună ca o rugămintă.

-Dragostea mea,șopti el înăbușit peste gura ei,continuându-și blânda cucerire.Casey se arcui să-l întâlnească și când deveniră un singur trup zâmbiră fericiți.Ploaia încetase,luna palidă încerca să-și strecoare lumina slabă prin ferestre dar ei nu sfârșiseră încă dulcele joc al dragostei.

Zilele treceau prea repede apropiind termenul neplăcutei confruntări cu Cadenas.Dacă nu i-ar fi promis lui Michael,Casey n-ar fi stat nici o clipă pe

gânduri și ar fi dispărut în necunoscut. Până atunci încerca să-și găsească refugiul în muncă. Zilnic, după un mic dejun spartan intra în atelier, se închidea cu cărțile și casetofonul și încerca să uite că bărbatul care de nenumărate ori îi cotrobăise prin rafturi după o carte bună, care pe lângă alte nenumărate treburi reparase gaura din acoperiș, unse balamalele ușilor și spălase toate ferestrele, i se strecurase în viață nu pe una, ci pe mai multe căi.

Își dădea seama că Cooper era nemulțumit de atitudinea sa (defetistă, o numea el), dar n-avea ce-i face. Poate se purta copilărește, irațional și stupid, poate îl jignise (cu certitudine, nu dorise așa ceva) dar, bună sau rea, singură trebuia să hotărască în privința ei. Indiferent de ce credea Michael, părerea ei era că în această situație deosebită făcuse ce trebuia să fie făcut.

Atunci, la scurtă vreme după ce se pronunțase amânarea primei înfățișări, Jolyn mersese la un cocktail dat de Pablo. Mai târziu îi povestise lui Casey că Pablo era dezamăgit că fusese părăsit de toți prietenii și că ducea dorul vizitelor în stil european (în căutarea vreunui bon de masă, bănuia Casey). Se trădase declarându-i că ar fi renunțat bucuros să se prezinte la înfățișări dacă ea ar fi de acord să „cadă la învoială”.

Asta însemna nu numai că el ispărise banii dar și că era în criză de timp. Fără locuință și cineva care să-i suporte stilul de viață neobișnuit de costisitor, nu avea de ales decât să se întoarcă în Spania. Așa că luase hotărârea de a nu-i mai ieși în cale și să aștepte. Totul ar fi fost în regulă dacă Michael n-ar fi găsit în ea un adversar și n-ar fi rămas acolo suficient timp cât să se îndrăgostească unul de celălalt. Iubirea, cel mai banal cuvânt. Ea i-a spus „Dacă mă iubești, lasă-mă să mă descurc singură”. El i-a răspuns „Dacă mă iubești, lasă-mă să te ajut.”

Sentimentele ei erau la fel de năvalnice precum valurile cenușii care se izbeau de stâncile abrupte pe care le vedea pe fereastră.

Textul de legi pe care abia așteptase să-l înregistreze, zăcea aruncat pe o pernă verde-auriu. Ar trebui să mă apuc de treabă, se gândi plictisită. Promisese să trimită înregistrarea până la data de șaisprezece.

Șaisprezece. Mai rămăseseră două zile. La naiba, doar n-o să mă gândesc de acum ce-o să fie peste două zile.

Concentrându-se asupra unui singur lucru, se așeză între perne, luă cartea și deschise casetofonul. Treizeci de minute mai târziu, termină primul capitol, schimbă caseta și-l începuse pe următorul când auzi în bucătărie pașii apăsați ai lui Michael. O cam rodea și pe ea foamea, așa că opri casetofonul, puse un semn la carte și ieși din atelier.

-Era și timpul să ieși din scorbură, veverițo, o întâmpină Michael vesel.

Ca paralizată,o clipă fu tentată să se întoarcă în atelier.De câteva zile era mai puțin binevoitoare față de bărbatul înalt și atrăgător care acum ședea la fereastră și bea cafea.Își trecu mâna prin păr și strâmbă din nas.

-Ești foarte spiritual.

-Asta-i răsuflată.Data viitoare zi-mi „frumosule”.

-Mulțumesc pentru sfat.Am să-i spun când îl văd.Zâmbind răutăcios Casey își turnă restul de cafea și luă cu poftă o înghițitură,gata-gata să se înece cu licoarea acră la gust.

-Doamne,cine...Zâmbi prostește amintindu-și cine pregătise cafeaua de dimineață.El zâmbi,infatuat,cu gura până la urechi,apoi i se adresă pe un ton foarte distins.

-Știi ceva,frumoaso.Du-te și pune-ți pe tine ceva mai puțin,ăăă,ispititor fiindcă mergem să cinăm ceva mai devreme.

Ispititor? Casey se studie.Purta un șort alb,mulat și un tricou negru.Ridică din umeri și ieși din bucătărie.Habar n-avea unde vor merge și nu știa în ce să se îmbrace.Își alege o bluză de in și o fustă dintr-un material brocat,pe care o asorta sandalelor cu toc înalt și câteva bijuterii,în cazul în care Michael s-ar hotărî să o ducă la un local de lux.

-Drăguț,încuviință el când păși în camera de zi la câteva minute.Inspiră adânc și zâmbi.Casey nu se putu abține să nu-i admire ținuta.

-Nici tu nu arăți prea rău,îi zise și fluieră aprobativ.Arată chiar fantastic! Jacheta din piele gri,descheiată lăsa să se întrevadă cămașa neagră din mătase,deschisă la gât și băgată cu grijă în pantalonii de catifea de culoare,gri-argintiu.Avea gusturi rafinate,individul!

-Deci...oftă ea,unde mergem și ce-mi vei da să mănânc? Sunt leșinată de foame. O studie atent câteva momente înainte de a-i zâmbi indolent.

-Ai de ales între pește,pește și pește.Deci,el avea poftă de pește.Se gândi să-l refuze motivând că preferă mâncarea mexicană.Strânse din buze și cu degetele mâinii stângi își frecă ușor obrazul,apoi zâmbi.

-Păi,cred că vreau și eu pește.

-O alegere înțeleaptă,iubito.Își lăsă brațul greu pe umărul ei.Cunosc un loc... Trăgând-o mai aproape o conduse afară la mașină.

-Pentru cineva care afirmă că n-a mai trecut prin zonă până acum,se pare că știi toate bălțile de prin împrejurimi.Zâmbind se așeză pe bancheta din dreapta și-și aranja fusta ca să nu și-o prindă când Michael va închide portiera.

-Mă adaptez repede.Asta era și părerea ei,luând în considerație modul în care se mutase la ea și obiectele noi care apăruseră în baie: un aparat și crema de ras,un

after-shave aromat,pasta și periuța de dinți și sticluța cu colonie cu miros de mosc.Valiza cu haine în dulapul din hol,tenișii pe care mereu îi găsea sub fotoliul din camera de zi,ziarul cu paginile împrăștiate pe jos,lângă scaunul lui favorit.

-Te-am auzit citind o carte de legi,remarcă el așezându-se confortabil la volan.Mașina porni virând brusc.

-Și-ai înțeles ceva? El dădu din cap.

-Da.Abia acum am înțeles cum de cunoști atâtea lucruri din domenii atât de diferite.Asimilezi ceea ce citești.Îi aruncă o privire veselă.Ai o memorie nemaipomenită.Complimentul o făcu să radieze de fericire.

-N-aș mai avea dacă aș mai merge la școală.Așa învăț fără teama examenelor, profesorilor și a copiatului și rețin numai ce mă interesează.Râse mulțumită.Nu există lucru mai nesuferit decât foaia matricolă.Doamne,cât le uram pe vremea aceea.El zâmbi larg și pentru o clipă îi zări dinții albi.

-Sper,desigur,ca micuții Mark și Devon să nu-ți moștenească comportamentul.Îi luă de pe obraz o șuviță de culoarea aramei și i-o dădu după ureche.Mă gândesc ca de la mine să ia tupeul și șarmul iar genele inteligenței le las în seama ta.

Casey îi zâmbi impresionată și amuzată.

-De cât timp te copleșește sentimentul ăsta de,...ăă,inferioritate de nu mai ai încredere în tine?

-De un timp încoace,doctore,zise pe un ton prefăcut.Mi-a dispărut pofta de mâncare,am insomnii și o durere ciudată aici.Își duse mâna în stânga pieptului.

Casey făcu ochii mari.

-Ia te uită!Bare geva zerioz! îi ciocăni ușor fruntea.Aigi de doare?

-Azda-mi bleznejde!îi prinse mâna și ducând-o la gură îi mușcă în joacă degetul. Când îngere ză adorm,în log ză vizez durme de oi,îmi devilează brin vata oghilor numai zbermatozoizi drăgălaș gu barul roju.Dogdore,mă ajuți?

-Nu mai spune,spermatozoizi cu părul roșu!De răs,abia mai putea vorbi.Cu tine,Cooper,viața e plină de neprevăzut.Zâmbind își dădu capul pe spate și închise ochii.Devine foarte interesant,se gândea Cooper lăsându-i mâna și concentrându-se asupra drumului,mulțumit că îi trecuse supărarea.Trecuse ceva timp de când nu mai reușise să o facă să zâmbească.

Razele slabe ale soarelui pătrundeau în dormitor și dansau vesele pe fața ei,trezind-o din somn.Clipi,apoi se întoarse leneșă să se uite la Michael.Mai dormea încă.Ce minunat a fost aseară! se gândi surâzând.”Visul marinarului”, micul restarant din Coast Highway era foarte pitoresc.Cina fusese delicioasă și

la insistențele lui mâncase pentru prima oară sepie. Nu-i plăcuse.

Michael fusese foarte drăguț și amuzant. Și tandru. Foarte, foarte tandru. Pe buze îi apărură un zâmbet nătâng. Da, da, foarte, foarte tandru. Se trase mai lângă el și-l sărută pe umăr apoi se rostogoli înapoi și se ridică din pat.

Câteva clipe mai târziu, în fața oglinzii din baie, se gândea că pielea ei căpătase o strălucire mai sănătoasă. Căscă.

-După ce naiba ți-ai dat seama? întrebă imaginea reflectată în oglindă, studiindu-se atent cu ochii somnoroși. Poate, doar, fiindcă așa se simțea.

Începu să-și perie părul și, ca și când ar fi avut mătreață, pe jos începură să cadă fire de nisip. Se strâmbă. Avea în cap, probabil, mai mult nisip decât exista pe plajă. Să-mi fie învățătură de minte să nu mă mai hârjonesc cu Michael pe plajă, se gândi privind-se prostește în oglindă.

Îngânând o melodie, intră sub duș, abia așteptând să lenevească după pofta inimii sub apa fierbinte. Era duminică și avea tot timpul la dispoziție.

Ieși de sub duș mai repede decât ar fi dorit. Parcă îl auzise pe Michael mișunând prin casă. Doar ce intră în dormitor și se convinse că el încă mai dormea învelit cu cearceaful de la mijloc în jos.

Se șterse și își uscă părul, aruncă prosopul într-un coș și alergă să se îmbrace. În timp ce-și punea maioul negru, decoltat și șortul supraelastic de aceeași culoare îl privea pe bărbatul care dormea în patul ei și care însemna atât de mult pentru ea. Te iubesc, îi spuse în șoaptă. Chiar și atunci când te încăpățânezi, când stai bosumflat și devii îndărătnic, completă ea amuzată dar și necăjită, deoarece cu o seară în urmă o cam indispusese cu atâtea întrebări.

Să-l trezească să-i spună că pleacă să se plimbe? îi privea fascinată pieptul păros care se mișca încet în ritmul respirației și preț de o clipă se gândi chiar așa să facă, dar el dormea atât de liniștit încât n-o lăsa inima să-l scoale.

Michael auzi ca prin vis zgomotul ușii care se deschise și apoi se închise.

Bombăni somnoros. Nu voia să deschidă ochii și să renunțe la senzația euforicii de totală relaxare. Involuntar, pipăi cu degetele perna lui Casey, căutându-i părul mătăsos, împrăștiat pe fața de pernă roz, apoi coborî mai jos, și mai jos... Locul era gol. Deschise ochii, căutând-o cu privirea. Plecase.

-E duminică! mormăi. Cu tipicurile ei, ieșise probabil să-și facă plimbarea de dimineață pe plajă, chiar dacă era duminică. Azvârli cearceaful și sări din pat.

Când simți însă răcoarea dimineții se întoarse în pat și se înveli până la bărbie.

-E nebună, bombăni punându-și o mână sub cap și privind în tavan. Ceasul arăta ora șapte. Era nebună de legat.

-Și eu, la fel. Se dădu jos din pat și se apucă să-și adune hainele împrăștiate în

toată camera.Se îmbracă repede,tremurând.Hainele erau la fel de reci ca și aerul din cameră.Dacă existau cumva probleme cu încălzirea,el nu va rezista.Se așază pe marginea patului să-și tragă șosetele și cizmele.Trecu în revistă toate treburile pe care le făcuse în timp ce Casey lucra.

-Sunt bun de însurătoare,se luă singur peste picior și se ridică scuturând din cap.

Casey reușise întotdeauna să găsească rezolvarea unei probleme dificile sau să-și pună în ordine gândurile,plimbându-se,mai ales de când se mutase în California și avea oceanul la doi pași de casă.În dimineața aceea,singura problemă serioasă care-i umbrea fericirea părea a fi de nerezolvat și extrem de neplăcută.

Simțea panica ca pe ceva palpabil care i se răspândea în tot corpul sugrumând-o.Trase în piept aerul marin,umplându-și plămâni,tânjind după vremurile când plimbările pe plajă îi dădeau întotdeauna o stare de mulțumire sufletească.

N-ar fi trebuit să-i fi promis lui Cooper că nu va mai dispărea,se gândea privind-și posomorită degetele de la picioare.Ar fi fost pentru a treia oară,dar n-ar fi rezolvat situația aceea blestemată și,în plus,l-ar fi supărat.Alungă gândurile negre și zâmbi cu tristețe.Se simțea ca un copil care-și amenința părinții că va ieși afară și va mânca viermi dacă nu-i vor face pe plac.

Naiba să mă ia! Lovi o cutie de conserve azvârlindu-o cât colo.Dădu din cap a neputință.Vrând-nevrând după-amiază trebuia să plece cu Cooper la Los Angeles pentru ca în ziua următoare să se confrunte cu Cadenas la tribunal,în fața instanței.Mormăind câteva înjurături Casey cedă impulsului copilăresc și bătu cu piciorul în nisip.În spatele ei Michael zâmbea.

-Te distrezi,o necăji el.O ajunse din urmă și își potrive pasul cu al ei.Un dans nou? Întrebă binevoitor,neputându-și ascunde licărirea din ochi.

Dar când îi văzu mutra spășită îi trecu orice gând de răzbunare și izbucni în râs.

-Nu.De fapt,e un pas demodat care se cheamă „mersul crabului”.

-Aha,mi-l amintesc bine.Râzând,își afundă mâinile în buzunare și începu să țopăie.Când eram mic îmi plăcea să zdrobesc strugurii,zise ca un fel de scuză și repetă pasul.

-Nu ești zdravăn,îi declară ea reușind să rămână serioasă.O prinse de umeri.

-Tu ești de vină.Privi în jos spre ea și începură să râdă,la început încet,apoi mai tare,sfârșind prin a se săruta.

-Azi nu lucrezi?Ea dădu din cap în semn că nu.

-Asta fiindcă e duminică?

-Pentru că am de tradus din germană în engleză o revistă de medicină și nu mă simt în stare să descifrez terminologia aceea ciudată.Adevărul era că fiind atât

de nervoasă nu se putea concentra asupra nici unei activități.

El zâmbi insistent cu privirea asupra minunatei făpturi din fața lui care parcă aștepta doar un cuvânt din partea lui.

-Atunci,bănuiesc că toată ziua e a noastră.O luă de mână și,căzând pe gânduri începu să-i deseneze în palmă cerculețe concentrice.

-Cum ne-am putea-o petrece? Vocea lui duioasă parcă o ungea cu miere.

Masajul senzual îi provoca scurte furnicături de-a lungul brațului.

-Desfrânatule! își retrase mâna,apoi se îndreptă încrucișându-și brațele la piept.

-În ce fel te-ai gândit să mă distrezi,îl provocă ea cu nerușinare.

-Aaa,găsesc eu ceva.Rosti cuvintele foarte,foarte încet.Casey simți fiori pe șira spinării.Își ridică capul.

-Cam ce? Te joci cu focul,își spuse,văzându-i ochii sclipind diabolic.Își încleșta dinții,hotărâtă să-i susțină privirea.El cedă primul.

-Mi-a intrat ceva în ochi,se plânse izbucnind în râs.

-Așa e.Se apropie de el.Lasă-mă să mă uit.Îi ridică ușor pleoapa închisă și studie atent,dar cu suspiciune ochiul așa-zis vătămat.Așa cum bănuise,nu avea nimic! Își lăsă mâinile în jos.

-Acum te simți mai bine? îl întrebă,respirând aproape de bărbia lui.

Inima îi bătea cu putere.

-Aaah,acum cred că da,șopti el dându-se un pas înapoi.

-Mă bucur că mi-o spui pentru că n-aveai absolut nimic! Nu știi să pierzi onorabil și,pe deasupra,mai și minți.

-Iar tu ești frumoasă.Îi mângâie obrazul catifelat căruia briza oceanului îi dăduse nuanța coralului,apoi își coborî degetele încet pe maxilarul ei,zăbovind lângă ureche,înainte să-i cuprindă ceafa.O trase lângă el și îi sărută gura tandru.

-Mărită-te cu mine,Casey,șopti el.Pentru o clipă inima ei se opri în loc.Închise ochii.Michael îi dovedise deja că viața alături de el ar fi cu totul alta decât scurta perioadă în care fusese căsătorită cu Pablo.Îl iubea,și Michael o iubea.O înțelegea...

-Când? întrebă deschizând ochii și lăsându-l să-i citească în priviri întreaga sa dragoste.

-Tu fixezi data.

-Dintotdeauna mi-ar fi plăcut să mă mărit în iunie,zise ea încolăcindu-i gâtul cu brațele,și ridicându-se pe vârfurile picioarelor ca să-l sărute...Dacă te grăbești,nu uita că există Vegas-ul...Se lipi de el provocator.Răsuflarea lui îi mângâia fața.

-Fiindcă avem de gând s-o facem o dată pentru totdeauna,măcar s-o facem cum trebuie.Rămâne pentru iunie.Șaisprezece.Surâse când îl privi surprinsă.

-Întâmplător e și ziua nunții părinților mei. Casey plutea de fericire.

-Îți mulțumesc. Atunci mi-ar face mare plăcere.

-Și lor le-ar face mare plăcere, Casey. Buzele lui trecură ca o adiere peste obrazul ei, atingându-l cu sărutări ușoare. O răsuci în așa fel încât pieptul lui să-i sprijine spatele și-și potrivi bărbia pe creștetul ei.

-Casa în care te voi duce, imediat ce aranjăm lucrurile, adică afacerile cu tine, e construită tot pe o stâncă, doar că este împrejmuită de arbori de sequoia.

-Mai povestește-mi odată. Își așază mâinile peste cele care o țineau de talie și se lipi cu spatele de el.

-Are două etaje. La parter e camera de zi și sufrageria, cu bucătăria și spălătoria în spate, la primul etaj camerele de oaspeți, camera copiilor și o chicinetă. Cel de-al treilea este aproape ascuns de coroanele copacilor. Aici sunt dormitoarele și două camere de baie.

-Sună plăcut.

-Va fi foarte, foarte plăcut, zise el vesel. Se întoarse și îi sărută. Își strecură mâinile sub cămașă, mângâindu-i pielea fierbinte, chinuindu-l.

-Ah, ești o drăcoaică, O'Neil. O îndepărtă ușor privind-o. De ce zâmbești așa?

-Aaa, dacă ți-aș spune la ce mă gândeam, ai roșii. Clipi din genele lungi surâzând provocator.

-Hoțomanco. Nu te întrece cu gluma, Casey. Răbdarea și toleranța mea au și ele o limită.

-Până unde, îl provocă ea.

-Până aici. O cuprinse în brațe și-i dădu o palmă la fund. Sau, până aici. O strânse puternic până îi strivi sânii de pieptul lui și atunci ea se convinse cum corpul lui răspundea îmbrățișării. Mmmm, gemu trăgând pe nări parfumul cu miros de migdale. O sărută pe obraz. Nu vrei să ne întoarcem ca să-mi arăți gravurile tale?

-Nu credeam c-o să mă mai întreb vreodată, rosti ea târăganat imitându-l. Ceea ce nu știa însă bărbatul acesta atât de periculos era faptul că ea avea, într-adevăr, câteva „gravuri” -picturi pe care dorea să le expedieze revistei Societății Audubon.

-Te invit în atelier... Îl împinse deoparte și o luă spre casă.

CAPITOLUL 9

Casey se mira și ea cu cât calm se îndrepta spre tribunal alături de Michael care o însoțea mergând tăcut. În mai puțin de douăzeci de minute se va găsi în clădirea tribunalului, răspunzând acuzațiilor lui Pablo. Pablo va juca teatrul, va minți cu nerușinare și va face tot posibilul să fie cât mai convingător pentru a

obține câștig de cauză.Așa ceva nu se va-ntâmpla.

Ea decisese să aibă o întrevedere între patru ochi cu judecătorul.Dacă i se va admite aceasta,va povesti totul,indiferent dacă Pablo și avocatul său vor fi de față.Dacă judecătorul va afla întreaga poveste,nu va avea încotro și-și va retrage plângerea.Poate judecătorul o va crede că bijuteriile erau false.Își încrucișă degetele în gând.Cu toate acestea,cu cât se apropia mai mult de ușile mari, duble,cu atât i se făcea mai frică.

-Am ajuns,zise ea,încercând să glumească.Ținând capul în jos își privi picioarele,rugându-se să poată intra calm pe ușa care ducea în sala în care i se va decide soarta.Absentă,se gândea că pantofii i se asortează cu costumul maron din pânză de in.Atinse cruciulița pe care și-o pusese la gât și lăntișorul de aur. Răcoarea metalului îi dădu o senzație plăcută.Se miră că se putea gândi la lucruri mărunte când,de fapt,era atât de neliniștită.

Michael păruse tot timpul îngrijorat.Casey era palidă și își adusese aminte că în ultimele zile nu mâncase aproape nimic.

Casey își aduse aminte ultima lor discuție -dacă se putea numi așa.Aceasta începuse când Michael o întrebase dacă nu se răzgândise în ce privea angajarea unui avocat al apărării.Ea spusese nu și refuzase categoric să-i spună motivul.

-Doamne,Casey,zbierase el,pierzându-și cumpătul.Trebuie să-l dai gata!Lovise cu palma în volan și adăugase pe un ton violent.Dacă nu pentru tine personal, măcar pentru tâmpita care-i va cădea în plasă cu următoarea ocazie.

Casey îl privise surprinsă.

-Lăsându-l să câștige,îl încurajezi pe mizerabilul ăsta să profite în continuare de pe urma femeilor,să le mănânce banii și...

Casey nu mai ascultase continuarea.Avea dreptate,dar până în acel moment nu se gândise decât cum să evite rușinea de a apărea în fața judecătorului și a curții pentru a relata ce o adusese acolo,să-și justifice atacul asupra „mirelui”.

Michael se pregătea să deschidă una din ușile duble când o auzi sughițând.

Îngrijorat de paloare ea,se aplecă și-i șopti.

-Te simți bine?

-Da.Reuși chiar să și zâmbească.M-aș simți și mai bine dacă n-ai intra acolo, adăugă cu prefăcută veselie.

-Ți-am spus că te voi susține și așa va fi,spuse el pe un ton aspru.

-Cum dorești,îi răspunse politicos dar,indiferent cum i-ar fi vorbit,efectul ar fi fost același.Michael mustăci din nas.Asta nu era bine deloc.

Intrără pe ușă într-o tăcere descurajantă și nu sesizară decât în treacăt liniștea de pe culoar. Se opriră brusc, parcă legați de picioare când îl văzură pe Cadenas rezemat leneș de perete. Michael îi zâmbi lui Casey încurajator dar ea, drept răspuns, pur și simplu, nu-i dădu nici o atenție.

Anticipase momentul, își impuse să fie calmă și, să se concentreze dar acum era nevoasă și înfricoșată. Era clar că Pablo îi așteptase. De ce? De ce nu se afla deja în sală, repetându-și rolul? Scenariul era prost de la început până la sfârșit.

În costum alb, cămașă bleu și cravată bleu-marin, cu părul ușor zbrulit părea, mai degrabă, venit la o petrecere decât la o audiere. Arborând obișnuitu-i zâmbet onctuos se dezlipi de perete și se îndreptă spre ei cu pași rari, și cu o mutră arogantă și apatică.

Pablo nu era deloc mulțumit de întorsătura lucrurilor. Sperase ca ea să vină singură, deoarece plănuise să o convingă că era în avantajul ei să ajungă la o înțelegere fără a mai trece pe la tribunal. Era unica lui speranță. Avocatul său renunțase la caz cu patru zile în urmă, după ce își dăduse seama că bijuteriile de familie, în legătură cu care Casey fusese acuzată că le-ar fi furat, fuseseră vândute recent. Audierea fusese amânată până la găsirea altui avocat.

Apariția ei acolo îi dădea speranțe. Asta însemna că nu fusese anunțată în legătură cu această tergiversare și că nu primise nici scrisoarea cu care avocatul îl amenințase că i-o va trimite. Michael o prinse ușor de cot, suficient însă pentru a-i da de înțeles că este alături de ea.

-Bună dimineța, Casey, o salută Pablo, trăgându-i înadins cuvintele. Juca teatru și o știau amândoi. Nu exista strop de sânge nobil în venele lui, iar inima îi era la fel de neagră și împietrită precum cărbunele pe care, așa cum mărturisise, îl degropase cu lopata pentru a se întreține până dăduse peste o văduvă căreia i se făcuse milă de el.

-Perfect, senor Cooper. Ai făcut o treabă excelentă. Zâmbi conspirativ arătându-și dinții. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o, altfel Casey n-ar fi acceptat niciodată. Își ținea la vedere o mână dezgustător de bine îngrijită. O iau eu de aici. Îi făcu lui Casey cu ochiul. Haide, Casey. Avem multe de discutat.

Casey dădu din cap scârbită, de mâna care i se întindea și de bănuiala că Michael conspirase împotriva ei. Nu era lucru curat.

-S-a amânat data procesului, spuse cu voce foarte slabă și hohotul de râs al lui Pablo îi confirmă aceasta. Îl privi încruntată pe Michael, un amestec de durere și înfrângere.

-Și tu știai, zise calm. De ce, Michael? Michael își dădu imediat seama la ce concluzie ajunsese și-și imagină suferința prin care trecea la gândul că o trădase.

-Casey...Vru să o atingă,să o liniștească,dar Casey se feri într-o parte.Era prea rănită și prea supărată ca să-i mai vadă privirea plină de grijă și compasiune.

-Casey,jur că n-am știut că procesul s-a amânat din nou.

-Dar,senor,îl contrazise Cadenas cu voce mieroasă,eu însumi i-am amintit avocatului meu când l-ați sunat în urmă cu două săptămâni să vă anunțe că judecătorul nu poate audia astăzi cazul.

Trebuie să fi fost în ziua în care ieșise să cumpere mâncarea chinezească.Își înghiți lacrimile care îi înecau vocea,măsurând distanța până la ușile duble.Se mai uită o dată la Michael care îl săgeta cu privirea pe Cadenas.

-La revedere,Cooper,șopti ea și înainte ca unul dintre ei să se gândească s-o oprească,se răsuci și ieși din clădire.Ochii i se umplură de lacrimi dar le șterse nervoasă,hotărâtă să nu plângă.Nu avea timp să-și plângă de milă.Ajunsese deja pe trotuar când Michael ieșea pe ușă.

-Casey!o strigă,dar ea nu se opri.O luă la fugă îmbrâncind pietonii.La a doua intersecție o ajunse din urmă și o prinse de braț somând-o să se oprească.

Se întoarse și-l privi.

-Dă-mi drumul,îi spuse pe un ton glacial.Drept răspuns,el o apucă și de celălalt braț.

-Nu-ți dau drumul până nu mă asculți,tună el,fără să dea atenție celor din jur care îi priveau.Știu ce gândești,dar nu e adevărat.N-am luat legătura nici cu Cadenas,nici cu avocatul lui.N-am știut că procesul a fost amânat din nou.

Ea tăcea privindu-l în ochi,tristă și furioasă.

-Doamne,Casey,când îți vei da seama că nu toți bărbații vor să te tragă pe sfoară? Credeam că ai încredere în mine.

-Am avut,zise ea cu indiferență.Michael oftă și-i dădu drumul.

-Bine,Casey.Nu vreau să-mi pledez cauza.Când te vei liniști mă găsești la biroul meu din Carmel.Se răsuci brusc și o porni înapoi spre tribunal,lăsând-o să privească în urma lui.Cadenas se juca cu nodul de la cravată rezemat de zidul clădirii.

-Trebuie să te avertizez că va fugi,îi spuse pe un ton insolent.

-Mai lasă-mă cu senor ăsta,Cadenas,se răsti Michael.Pe tonul ăsta afectat să te adresezi cucoanelor.Cu mine nu ține.Cât vrei să-ți dau ca să dispari din viața lui Casey?Cadenas scrâșni din dinți.O clipă își susținură privirile ca într-o luptă pe viață și pe moarte apoi Cadenas șovăi cedând.Își studie manichiura bine îngrijită și Michael îl privi calm.

-Cât,insistă el.Casena surâse.

-E vorba de bijuterii și de agresare fizică.Își dresе vocea lărgindu-și nodul de la

cravată,de parcă brusc s-ar fi simțit sugrumat.Ca să nu mai vorbim de tortura psihică și de ofensa adusă numelui familiei mele.Michael își încleștă maxilarele urmărindu-l atent printre gene.Cadenas îi întâlnește privirea prefăcându-se calm.

-Ar fi vorba de o sută de mii...ah....în interesul ambelor părți.

-Michael zâmi ironic.

-Îți dau zece mii și dispari.Vocea lui suna amenințător.Își strânse pumnii puternici și făcu un pas spre Cadenas.Nu știi ce i-ai făcut lui Casey și nici nu-mi pasă dar,de acum încolo,voi fi cu ochii în patru să nu te mai apropii de ea.

Unde-ți expediez paralele?Cadenas râse nervos.

-Nu,senor.E puțin...Se opri văzându-l cum se apropie cu pumnul ridicat amenințător.Nici un penny în minus.

-Săptămâna viitoare voi fi în Palm Springs.Poți lua legătura cu mine prin prietenii mei Van Valests.Dacă nu văd banii poți să-i transmiți lui Casey că voi fi obligat să vând povestea asta ziarelor.Nu-i va conveni nici ei nici familiei.

Blufase dar bărbatul care-l privea aproape cu ură nu știa acest lucru.Se strecură pe lângă el cu impertinență și se îndepărtă.

Michael privi după el cu furie neputincioasă până ce Cadenas dădu colțul străzii.Zâmbi batjocoritor și ochii i se îngustară neîndurători.Avea legături în toată lumea.Înainte chiar de a fi un om terminat,Cadenas va dori să ia cei zece mii și să dispară,iar dacă individul o va mai deranja vreodată pe Casey,îl va nimici.Nu mai avea rost să rămână acolo.Trebuia să meargă la Casey,să-și ia lucrurile și să se întoarcă la Carmel.Își încleștă maxilarele.Fir-ar să fie! își trecu nervos mâna prin părul ciufulit.Ce naiba să mă mai fac eu cu femeia asta!

Casey nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată atât de nenorocită.Privea dezorientată în jur.Mai fusese de nenumărate ori în Los Angeles,dar acum nu știa unde se află.În apropiere era un parc și auzea strigătele vesele ale copiilor.

Însoțită de râsetele lor străbătu aleile în speranța că va găsi o bancă liberă.O

dureau picioarele de atâta alergătură și asfaltul o ardea prin tălpile pantofilor.

Picioarele parcă îi luaseră foc.

De fapt,era un scuar cu călușei,câteva leagăne și o bancă pe care se prăbuși fericită.Se descălță.Ești culmea tâmpeniei,își spuse furioasă întinzându-și picioarele și demorțindu-și degetele umflate.Michael o iubea și niciodată n-ar fi conspirat împotriva ei.De-abia o convinsese să nu se dea bătută în fața lui Cadenas și niciodată n-ar fi trecut de partea lui.

Își dăduse prea târziu seama că procedase exact cum dorise Cadenas.Să-și piardă încrederea în Michael!Gemu amintindu-și privirea acestuia înainte de a se

despărți. Cât de mult trebuie să-l fi durut lipsa ei de încredere. Va pleca la Carmel și se vor împăca, chiar dacă asta va dura ani de zile, își spuse cu hotărâre.

Dar, în primul rând, va trebui să se descotorosească de Pablo, și asta chiar atunci.

Mai exista încă pericolul de a primi o nouă citație. Faptul că acesta o dominase întotdeauna o împiedicase să divulge vreodată obiceiurile lui sexuale ciudate.

Surâse la gândul că i se oferea ocazia să i le dea în vileag. Cunoștea genul.

Simțindu-se amenințat se va da bătut. Dar cum s-o facă? Nu voia să-l caute și să-l amenințe pe față. Nu avea curajul.

Jo! Frica îi dispăru și zâmbi gândindu-se la vechea ei colegă, Jolyn Williams, care avea față de ea anumite obligații și care o cunoștea pe Andrea Kelski, redactor șef la Glitter. După spusele lui Jo, revista, în ciuda numelui și aspectului comercial, era la fel de „incendiară” ca și rivala sa, The Babbler. Revistă de scandal, era permanent dată în judecată pentru calomnii. Mult mai optimistă decât fusese în ultimele zile, se încălță și făcu în grabă calea întoarsă. Își amintise că văzuse în drum o cabină telefonică. Jo se bucură auzind-o și o chemă chiar atunci la ea. Casey luă repede un taxi și ajunse imediat în fața casei cu etaj în care locuia Jo. Nici nu străbătuse bine aleea, că Jo se și afla în prag.

-Ai picat la tanc! exclamă îmbrățișînd-o cu putere. Ce bine-mi pare că te văd! zise luând-o de mână. O privi atent apoi ochii ei de un albastru strălucitor se îngustară.

-Parcă te-a smotocit cineva.

-Sunt obosită și mi-e cam cald.

-Asta se aranjează. Jo o luă de braț și intrară în casă.

Curând, așezate confortabil, beau bere rece în imensa cameră de zi. Pe covorul gros, albastru, zăceau împrăștiate reviste și cărți.

-Am nevoie de ajutor, Jo, zise Casey intrând direct în subiect. M-am hotărât să-i plătesc lui Pablo cu aceeași monedă. Îi relatează pe scurt ce se întâmplase în ultimele două săptămâni, vorbindu-i în treacăt și despre Michael și sfârșind cu scena de la tribunal din dimineața aceea.

-Și ce pot face eu? o întrebă Jo.

-Sun-o pe prietena ta, Andrea Kelsey și aruncă-i pastila că aș fi dispusă să-ți ofer varianta mea a poveștii despre căsnicia cu Pablo și că tu ai fi dispusă să o vinzi la Glitter. Jo încuviință și ochii îi străluciră.

-Am înțeles. Andrea va împrăștia zvonul că va avea exclusivitatea și când Pablo va afla își va lua coada la spinare și va pleca din țară. Deși Jo n-avea nici cea mai vagă idee despre scurta căsnicie a lui Casey, știa că pentru Pablo ar fi neplăcut dacă Casey se va hotărî să dezvăluie unele amănunte.

-Exact.Faci asta pentru mine,da?

-E ca și făcut.Jo își așază paharul pe măsuță cu un gest teatral,luă telefonul și formă numărul redactorului șef al revistei Glitter.

Seara următoare Casey se găsea într-o cămăruță urâtă în care nu funcționa aerul condiționat dar mișunau gândacii.Nu voia să adoarmă de teamă că s-ar fi trezit cu ei în pat.Se sprijini de perne și încercă să citească,dar evenimentele din ultimele două zile i se derulau în minte permanent.Restul zilei de luni și-l petrecuse la Los Angeles cu Jo,își povestiseră o mulțime de lucruri și așteptaseră efectul telefonului dat de Jo lui Andrea.Rezultatul îl aflaseră abia dimineața.Se părea că toată lumea aflase de intenția lui Casey de a-și relata povestea și,de asemenea,că Pablo dispăruse.Casey se simțea în culmea fericirii dar Jo o sfătuisese să părăsească Los Angeles-ul înainte ca primii reporteri să încerce s-o abordeze.Și,bineînțeles,să se pregătească pentru drumul la Carmel.

Ajunsese acasă pe la prânz,își aruncase câteva lucruri într-o valiză,își umpluse termosul cu cafea tare,se urcase în Blazer și o pornise spre nord.Oboseala și încordarea din ultimele săptămâni își spusese repede cuvântul,astfel că două ore înainte de a ajunge la Carmel trebuise să oprească pentru a înnopta.

Oricum,Michael nu mai era la birou la ora aceea.

Ceasul o trezi la șase jumătate dimineața.Făcu repede un duș,își prinse părul la spate cu un șnur din piele și se îmbracă într-o bluză din mătase albastră și o fustă plisată de un albastru mai închis.În timp ce se încălța cu sandalele cu toc înalt se gândea la întâlnirea cu Michael.

Era atât de nerăbdătoare să-l găsească,încât nu mai putu aștepta să ajungă la biroul lui din Carmel.Lângă hotel găsi o cabină telefonică și ceru legătura cu Biroul de Investigații Cooper,dar la centrală i se răspunse că Michael Cooper era încă plecat în vacanță.

În timp ce se urca în Blazer se întreba unde putea fi.Pe drum,se simți din ce în ce mai descurajată pentru că nu-l găsise pe Michael la birou.

Lumina îi juca feste sau California era mai frumoasă cu cât înainta spre nord?Albastrul oceanului părea mai intens și lumina soarelui bătea mai puternic în parbriz.Se felicita că-și amintise să-și ia ochelarii cu lentile polaroid.

Sentimentul de neliniște persista.Oricât încercase să se îmbărbăteze spunându-și că vizita la Carmel se va sfârși cu bine pentru că se va afla lângă Michael,îi lipsea entuziasmul.Perspectiva de a-i întâlni vreun frate,unchi sau văr -Michael nu-i spusese exact cine-i ținuse locul în perioada în care se ținuse după ea,ci doar că era o afacere în familie -îi uscaseră gura și gâtul de emoție.Degetele i se

încleștară pe volan cât timp își făcuse curaj.La urma urmei,ce-i putea face decât să nu-i spună unde se află?Ideea o neliniștea.Nici nu voia să se gândească la această posibilitate.Trecu pe lângă clădirea imensă înconjurată de arbori de sequoia care adăpostea Biroul de Investigații Cooper,fără însă a sesiza că era vorba de un bloc întreg.Certându-se aspru în gând,parcă Blazer-ul și coborî înainte de a se pierde cu firea.

Zgomotul valurilor care se izbeau de stâncile de pe țărm îi atrase atenția și, inexplicabil,i se făcu dor de casă.Privi în jur zâmbind apreciativ.Orășelul Carmel era mai drăguț decât și-l amintea.Păcat că nu se afla aici la odihnă și recreere.

Acum sau niciodată,își spuse,luându-și inima în dinți.Curajul îi dispăru pe măsură ce se apropia de clădirea înconjurată de arbori de sequoia.

Și dacă cei de la birou era niște ticăloși? Și dacă vreun el sau vreo ea hotărâseră că pentru Michael era mai indicat să se descotorosească de ea și-i vor cere să plece? își încetini mersul și presimțind eșecul ochii i se măriră.

Birourile Cooper se aflau la parterul imensei clădiri.În timp ce deschidea ușile mari de sticlă își îndreptă spatele pregătindu-se să înfrunte leul în cușcă.

Femeia care ședea în spatele biroului de recepție era tânără,blondă și drăguță, supărător de drăguță.Mariette Collins,citi Casey pe ecuson.Trase adânc aer în piept și se apropie.

-Vă pot ajuta cu ceva? Avea o voce plăcută dar măsură din cap până în picioare silueta elegantă din fața ei,îngustându-și disprețuitor ochii albaștri.

-Da.Doresc să vorbesc cu patronul,vă rog.Zâmbetul impersonal și tonul rece o făcură pe femeia cu buze roșii să schițeze un zâmbet.

-Domnul Cooper este foarte ocupat acum și m-a rugat...

S-ar putea să fie ocupat,cucoană,dar asta nu mă va împiedica să-l văd! Făcuse atâta drum până aici și doar n-o să renunțe pentru că sosise într-un moment nepotrivit.

-Vă rog,anunțați-l pe domnul Cooper că am venit să discut cu el o problemă personală foarte urgentă în legătură cu Michael.

Abia se abținu să nu zâmbească observând umbra care trecu peste chipul drăguț al lui Mariette.Crede,probabil,că m-a lăsat însărcinată.Râse aproape pe înfundate.Văzând-o cum își mișcă buzele se întrebă dacă nu cumva își rodea interiorul obrazului.Nu se hotăra ușor dacă să-l deranjeze sau nu pe patron,în cele din urmă,apăsă cu un deget subțire pe butonul ipterfonului.

-Domnule Cooper,se află aici o...doamnă care spune că domnul Mi...fratele dumneavoastră a trimis-o să vă vadă.Casey făcu ochii mari apoi și-i micșoră.Nu erau exact cuvintele ei,dar dacă reușea să-l vadă pe patron,ce mai conta?

-Cum se numește? fu răspunsul neașteptat care o lăsă puțin perplexă.

Femeia își ridică ochii spre Casey.

-Casey O'Neil,șopti ea.

-Casey O'Neil,repeta Mariette la interfon.Liniștea care urmă fu atât de tensionată încât,bănuia Casey,s-ar fi putut identifica cu Lucreția Borgia.Apoi,bărbatul cu o voce jignitor de neimpresionantă îi spuse lui Mariette să o poftască înăuntru.

-Urmați-mă,zise aceasta pe un ton extrem de politicos.

Casey o urmă foarte emoționată pe holul lung.O faci pentru că-l iubești pe Michael,devenise o litanie,își spunea în gând,încercând să se calmeze.

Mariette se opri în dreptul unei uși pe care scria *Nu deranjați*,bătu ușor și intră.

Dacă nu risca și se comporta ca o lașă ar fi putut pierde dragostea bărbatului care o iubea.Astfel încurajându-se,Casey rosti un „mulțumesc” anemic și intră în birou.

-De data aceasta cu ce vă pot ajuta,domnișoară O'Neil.Tonul aspru,impersonal,o trezi din starea de amorțeală în care intrase când îl văzuse pe fratele lui Michael. Clipi uimită dorindu-și ca în aceeași clipă pământul să se deschidă sub ea și s-o înghită.Dar cum acest lucru era exclus își dori să nu fi făcut vreodată această escapadă nebunească.Bărbatul ocoli biroul masiv din lemn de stejar și ea se trezi față în față cu cel pe care-l mai cunoscuse în împrejurări pe care nu le va uita niciodată și anume atunci când încercase să-i înmâneze o citație, Doamne,oare întregul clan Cooper se aflase pe urmele ei?

-Sper că mi-ați putea spune unde l-aș putea găsi pe Michael,zise ea pe nerăsuflăte,extrem de stânjenită.

Cu excepția părului și a ochilor,nimic din figura lui David Cooper nu-i amintea de Michael.David era ceva mai scund,puțin mai plin și avea trăsături foarte frumoase.În acel moment privirea îi era la fel de amenințătoare ca cea a lui Michael atunci când ea încercase să-i ia mașina.Ridică o sprânceană.

-Aveam impresia că Michael v-a trimis aici.Ochii lui căprui,semănau mult cu cei ai lui Michael.Aruncă o privire scrută spre interfon.Casey se impacientă.

-Mă...mă scuzați.Asta a spus persoana de la recepție și...

El își trecu mâna prin părul negru.

-Și ați preferat să nu o corecți,nu-i așa? Mă dau de gol,își spuse ea când simți că umerii i se lasă sub apăsarea privirii lui David Cooper.

-Nu credeam că are vreo importanță.El dădu din cap.

-Înțeleg.De vreme ce tot ați intrat să discutați cu mine,nu mai contează,nu?

Casey avu bunul simț să roșească.

-Nu știam că veți fi dumneavoastră,recunosc eu ea.

O privi insolent,măsurând din cap până în picioare silueta aparent relaxată.

-Aș fi venit oricum.I se pusese un nod în gât.Am avut o înțelegere cu Michael, dar el a plecat.Am venit să-mi cer scuze.

-Înțeleg.Ce înțelegea? se întrebă ea.O privi câteva clipe,timp în care Casey bănuia că el încerca să se gândească dacă merita sau nu s-o trimită la plimbare.

E nervos,se gândea ea,indiferentă și puțin nerăbdătoare.

-Trebuie să dau de el acum,pentru că am să-i comunic ceva foarte important.

-Mda? O privi bănuitor.Spune-mi,domnișoară O'Neil,fratele meu a petrecut ultimele săptămâni cu dumneata?

-Și dacă așa ar fi? îl înfruntă ea apoi îl văzu cum se schimbă la față,stând pe gânduri ce să-i răspundă.

-Nu mi-aș fi închipuit vreodată așa ceva,zise râzând ușor,accentuându-și astfel neîncrederea.O privi prudent,sau cel puțin așa consideră Casey,apoi ocoli biroul și se așeză.

-Ia loc,domnișoară O'Neil și povestește-mi.Îi indică un scaun confortabil din piele maron.

-Mulțumesc,prefer să stau în picioare,zise ea repede.Am călătorit ore întregi cu mașina.

-Cum doriți.Se rezemă de spetează și scaunul scârțâi când își așeză picioarele pe birou.Era mult mai ușor decât își închipuise.Fără înflorituri îl puse repede la curent cu preocupările fratelui său.

-Am știut dintotdeauna că într-o zi Michael va da peste cineva ca dumneavoastră,ca...Pentru prima dată de când intrase în biroul lui,David zâmbea.

-Având în vedere tot ce mi-ați spus,cred că nu-i nici un pericol să vă spun unde se află Michael.Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie și i-o dădu.O luă nerăbdătoare.

-Asta e adresa lui Michael.Dacă vă grăbiți îl prindeți înainte de a pleca iar.Parcă l-am auzit spunând că vrea să plece azi undeva.Casey păli.

-Credeți că-l mai găsesc acasă?

-Nu-mi amintesc când mi-a spus că pleacă.Aruncându-i un „mulțumesc” peste umăr,Casey ieși în fugă și nu se opri decât în dreptul Blazer-ului.Înregistrase figura uimită a femeii de la recepție și a câtorva persoane de pe stradă care o priveau de parcă își pierduse mințile.Abia mai respira și picioarele îi tremurau.

Nu era sigură ca nu va încălca câteva reguli de circulație.O porni spre Monterey.Adresa pe care o primise se afla la periferia orașului,possibil la jumătatea drumului între Carmel și Monterey.

CAPITOLUL 10

Casey ardea de nerăbdare,dar conducea atentă pe drumul în serpentine străjuit de copaci.De câteva ori simțise că va plonja direct în ocean dar acum șoseaua se îndepărtase de țărniș.

Apropiindu-se de destinație își aminti prima întâlnire și discuția în care el o tachinase vorbindu-i despre „locuința din Carmel”.Ascunsă printre uriașii arbori de sequoia,casa se întindea de-a lungul falezei și,indiferent cine o construise,se folosiseră din plin de darurile date de natură,combinându-le cu rafinamentul și farmecul tradițional.I se tăiaseră respirația.

Oprindu-se sub un măr bătrân se întreba ce-i va spune lui Michael acum când îl găsiseră.Îi dăduse atâta bătaie de cap,că nici nu știa cum avea să se scuze.Coborî din Blazer,își luă aparatul de fotografiat și o bucată de hârtie împăturită.Porni grăbită dar își frământa mintea în ce fel și-ar putea cere scuze pentru toate necazurile pe care i le pricinuiseră.Ușa din față se deschise înainte să apuce să bată și Michael apără în fața ei.Inima începu să-i bată cu putere și simți un nod în capul pieptului.

-Michael Cooper,bănuiesc? zise ea.

-În carne și oase,răspunse el prietenos.

-Asta e grav,oftă ea mimând aceeași expresie pe care și-o amintea la el când o acostase în Seattle.Vedeți,domnule Cooper,eu sunt...

-Exclamația lui,„ah,nu” o făcu să amuțească.Casey își încrucișa brațele peste piept așteptând.

-Ați venit cu citația,nu?

-Îmi pare rău,domnule,dar așa se întoarce roata.Nu știi niciodată când îți vine rândul să primești citația.

-Aha,încercați să obțineți dovada că mi-ați dat-o,spuse Michael,îndepărtându-se.

-Nu eu,încăpățânatule,îi replică ea,plină de sine.Treaba mea va lua sfârșit când îți voi înmâna hârtia.După asta,e de competența tribunalului să se ocupe de acuzațiile pe care ți le aduce femeia față de care ți-ai încălcat promisiunile făcute.Cred că ești un fustangiu.Se abține să nu zâmbească și-și plecaseră genele să nu-i vadă lumina jucăușă din ochi.

-Ce-i asta? întrebă Michael indicând cu degetul aparatul de fotografiat care-i atârna de o curelușă împletită în jurul gâtului.

-Fleacul asta? Zâmbi.Ține asta și-am să-ți arăt.Îi întinse citația și Michael îi făcu pe plac și o luă.

-Așa.Îi făcu o fotografie.Acum n-ai decât să contești faptul că ți-am dat-o.

Nimeni nu te va crede.Flecuștețul asta deține toate problemele de care am nevoie.

Mângâie aparatul zâmbind victorioasă.

-Și-ți vei lua zborul spre însorita Brazilie,zise el încet ridicându-i bărbia cu un deget.

-Vrei să spui că după ce ai luat cunoștință de toate capetele de acuzare și ți-ai asumat răspunderea ca un adevărat bărbat,mai vrei să plecăm împreună? îl întrebă cu furie justificată privindu-l fără să clipească.El zâmbi.

-Două minute de discuție cu individul acela mi-au fost suficiente ca să-ți dau dreptate.Se balansa de pe un picior pe altul,cu mâinile încrucișate neglijent peste piept.

-Eu...El ridică batjocoritor o sprânceană.

-Ai amuțit,măzărico.Unde ți-e tupeul,O'Neil.Ți l-ai pierdut de tot când te-ai dus la David să-mi afli adresa?

-De ce nu mi-ai spus că el era agentul procedural care m-a urmărit înaintea ta? îl întrebă pe un ton sec.

-Nu m-ai întrebat.Ea inspiră scurt.

-Deșteptule.Era să fac infarct când am dat cu ochii de el.

Michael o luă de umeri și o trase înspre el.

-Biata fetiță,șopti el și se aplecă să o sărute pe păr.A fost îngrozitor,nu?

-Puteai să-mi fi spus,îi zise ea lipindu-se de el înfrigurată.

-Nu trebuia să-ți mai fie teamă de nimic.Îi mângâie părul drăgăstos.De acum încolo singurul bărbat cu care vei avea de-a face,eu voi fi.Asta până când Markie va intra în scenă.

-Și dacă vom avea numai fete?

-Încăpățânată cum ești,ai fi în stare să-mi faci doar fete.Haide.O împinse ușor.

Trebuie să ne luăm biletele.

-Care bilete?

-Spre Brazilia.De acolo nu poți fi extrădată,am verificat.

-Nu mergem nicăieri,Cooper.Poate doar în vacanță.Nu mă mai urmărește nimeni.Îi explică la repezeală afacerea cu Glitter Magazine și-i spuse că era convinsă de faptul că nu vor mai auzi vreodată de Pablo Cadenas.

-Păcat.De-abia așteptam să fug cu tine.Rio e de-a dreptul fantastic în acest anotimp.O împinse înăuntru.

-Simte-te ca acasă.Mă duc să fac cafea.Nu de cafea avea ea nevoie atunci.Nu zise nimic.Rămasă singură se plimbă prin cameră uitându-se la fotografii.Erau acolo câțiva bărbați care semănau foarte bine cu David,dar nici unul care să aducă măcar puțin cu Michael.

-Hei,Coop,cum de fotografia ta lipsește din galeria pungașilor? strigă ea,apoi luă

o fotografie înrămată înfățișând o femeie între două vârste, frumoasă, cu un surâs minunat și luminițe în ochii negri.

-De ce mi-aș păstra și fotografiile mele? zise el intrând în cameră cu două cești cu cafea aburindă. Se opri în spatele ei și privi fotografia peste umărul ei.

-E mama, pe la patruzeci și doi sau patruzeci și trei de ani.

-E foarte frumoasă. Chiar și așa, de sub sticla rece, figura ei radia o anumită căldură,

-Da. Era. Mai era și o fotografie a tatălui său într-un triptic, alături de David și un alt bărbat.

-Tata, David și Chris.

-Câți frați și surori mai ai?

-Câte trei din fiecare. Răspândiți prin țară, în afară de David și Chris. Ei lucrează pentru mine. Îi întinse ceașca și, cu a sa, se duse și se așeză pe o canapea din piele neagră sub o fereastră boltită.

-Mai vrei să afli ceva despre mine? Păcatele tinereții? Convingerile politice? Convingerile religioase? Nu-și putea ascunde sclipirea jucăușă din ochi.

-Nu. Nu. Nu. Zâmbetul îi dispăruse.

-Ești sigură?

-Convinsă.

-Numai nebunii sunt foarte convinși!

-Mă crezi că înainte de a te cunoaște eram zdravănă la cap, inteligentă, chiar spirituală? Se apropiase de el și se oprise la câțiva centimetri.

-Stai jos, O'Neil și am să-ți spun ce fel de om eram eu înainte de a-mi ieși în cale micuța vrăjitoare cu părul ca focul, frumoasă și încăpțânată. O prinse de încheietura mâinii și o obligă să se așeze lângă el. Ea îi aruncă o privire, dar nu zări nici urmă de veselie pe figura lui.

-Eram în genul lui Clark Kent, un tip blajin și foarte sigur pe mine. Nu puteam depăși ușor greutățile și am luptat din greu să-mi fac o situație, să trăiesc în lux, să am o mașină fără a prejudicia pe nimeni. Apoi te-am întâlnit pe tine. Încă nu pot depăși ușor greutățile, dar de atunci mașina era să-mi fie furată...

De jenă Casey căscă ochii îi care i se iviseră lacrimi strălucitoare.

-M-am implicat într-un scandal pe stradă și pentru ca tacâmul să fie complet, un idiot din Los Angeles m-a complimentat cu o zgârietură pe una din aripile mașinii. Casey își lăsă capul în piept, Ce putea să mai zică? N-avea replică.

-Iar femeia pe care o iubesc nu-mi dă voie să o ajut când se află în încurcătură, adăugă pe un ton autoritar.

-Nu e atât de grav că a dispărut în centrul Los Angeles-ului, continuă el fără

milă,sprijinindu-se de brațul fotoliului,atingându-i coapsa cu genunchiul îndoit. Sau că aproape mi-am ieșit din minți întrebându-mă unde putea fi.Ceea ce m-a rănit cu adevărat este faptul că nu a venit mai repede aici.

Casey își ridică brusc capul,înainte de a fi reușit să-i dea un răspuns cât de cât plauzibil,îl o prinse de bărbie.

-Ce te-a reținut,O'Neil? De ieri te aștept!

Casey l-ar fi lovit,dar nu avea la îndemână nimic tare,ascuțit sau greu.N-avea de ales decât una din pernele de pe canapea,cu care îl amenință furioasă,făcându-l cum îi veni la gură.

-Ticălosule...mizerabilule...mincinosule...fățarnicule....

-Trădătorule? adăugă el,spiritual.

-Mulțumesc! Trădătorule...hainule...

Perna se desfăcu și pe canapea,peste ei,pe jos,zburară fulgi albi ca neaua.

Michael nu-și putea stăpâni hohotele de râs.Nu putea nici măcar să o „oprească sau să-i ceară acest lucru.Ea se opri doar când perna rămase goală.Un fulg îi ateriza pe nas.Îl suflă în sus cu putere dar asta nu făcu decât ca fulgul să i se prindă de sprânceana asudată.Michael își aplecă capul și ușor,tandru o sărută pe gură.Mai târziu n-avea decât să-l facă în toate felurile,acum singurul limbaj care îl interesa era cel al corpurilor...Casey oftă sub buzele lui și-i încolăci gâtul.

-Îmi place cum te lupți,Cooper,șopti când el începu să-i dezmierde obrazul și apoi lobul urechii.Respirația lui o mângâie pe buze atunci când îi șopti.

-Cum mai pot să mă lupt când poftesc o bombonică.E deschisă cofetăria,nu?

-Da uituc mai ești.Nu ți-am spus că nu închidem niciodată?Oftă clătînând din cap.Îmi face plăcere să-ți reamintesc.

-Casey?

-Mmmm? Casey nu voia să vorbească.Voia doar să simtă gustul plăcut al iubirii.

-Te-a rănit,iubito? o întrebă în șopată ridicându-se într-un cot,privindu-i chipul care radia.Adusese din dormitor un cearceaf colorat și pregătise ceva de băut.Paharul rămăsese neatins pe măsuța de lângă canapea.

Relaxată până atunci,Casey se crispa.

-Nu fii curios,Michael,zise închizându-se în sine.

Michael o privi cu coada ochiului și se întinse după paharul cu whisky.

-Nu sunt curios,Casey,dar vreau să știi pentru că n-am de gând să repet greșelile și să mă trezesc cu vreun ou în cap.Nu era urmă de umor în vocea lui.Luă o gură de whisky,savurând-o.

-Nu-ți face griji,mormăi ea,nu se va-ntâmpla.Michael nu comentă.

-Ți-a mai spus ceva după ce am părăsit eu tribunalul? Se întoarse spre el acoperindu-și pieptul cu cearceaful,rușinată.

Amintindu-și,Michael își încleșta maxilarele.

-Doar că nu te va mai deranja dacă primește în schimb o sută de mii de dolari.Își sublinie fraza cu un cuvânt scurt,obscen,i-am oferit zece mii,dar acum nu mai trebuie să-i dăm nimic.Am destule probe ca să-l bag la închisoare dacă mai îndrăznește să te abordeze! Mai luă o gură de whisky.S-a terminat,nu mai e nevoie să te enervezi pentru asta.

Casey se ridică,sprijinindu-se de brațul rotund al canapelei.Privindu-și mâinile așezate peste cearceaf începu să povestească.Se hotărâse să-i spună totul pentru că așa era cel mai bine.

-Acum ești mai fericit?Îl întreabă calmă.În mod surprinzător simțea o mare ușurare.Dându-și capul pe spate se uită la Michael dar nu-i plăcu să-l vadă încruntat.

-Hei,gata.S-a sfârșit.Michael puse jos paharul atât de furios încât restul de whisky se împrăștie pe masă.O trase încet lângă el și o ținu în brațe fără să spună nimic.În cele din urmă rosti:

-Ce umilitor pentru tine.Își ascunse fața în scobitura gâtului ei și o îmbrățișă strâns.O viață dacă i-ar fi luat și tot i-ar fi șters din minte acele amintiri.

După câteva minute de tăcere Casey zise.

-Michael?

-Mmmmm?

-În legătură cu festa pe care ți-am jucat-o la tribunal....

-Mmmmm?Îl împinse și-i luă fața în mâini privindu-l insistent în ochi.Îmi pare foarte,foarte rău.M-am îndoit de tine și aș face orice...

-Șșșt.O sărută ușor.Înțeleg.Faptul că te afli aici face mai mult decât orice.

Chicoti.E bine că ai venit atunci când ai venit,deși intrasem în panică.Una din mâinile lui alunecă sub cearceaf începând un studiu lent al formelor ei catifelate.Când Casey oftă de plăcere,buzele lui luară locul mâinilor.

-Deci,când te măriți cu mine? mormăi el sărutându-i pielea fragedă a sânelui.

-Dacă-mi amintesc corect,mi-ai promis o lună de miere la Veneția,i-o întoarse Casey,șoptind răgușit.Deja se simțea atrasă în vârtejul pasiunii.

-...o casă în Carmel,doi copii,o călătorie în jurul lumii,după ce i-am expediat la colegiu.Râzând încet continuă să se joace cu ea,dezmierdând-o cu gura și mâinile până dând ea simți că se transformă într-o masă de terminații nervoase!

-Răspunde-mi,femeie! Privind spre el îi zâmbi.

-Șaisprezece iunie,dar numai după ce-mi aduc familia la nuntă mă mărit cu tine,

când și unde vrei tu. Lui îi străluceau ochii.

-Micuța mea vrăjitoare se dă bătută? Hmm, mă întreb ce mai pune la cale micuța mea intrigantă. Casey izbucni în râs.

SFARSIT